

Svobodné noviny

4. ČÍSLO • ŘÍJEN – PROSINEC 2009 • ROČNÍK XIV. 10 Kč VYŠLO 28. 12. 2009 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Dobré i zlé...

Konečně: po tolik let se neměnicích kritikách mohou také něco pochválit. Manželka mě zavedla podívat se na dětský areál Gutovka v Praze-Strašnicích, kde moje srdce pookrálo. Nejenže samotný areál má neskutečně příjemné a nevtravné prostředí i pro doprovázející rodiče, včetně možnosti občerstvení, ale je vybaven nevidanými hračkami pro děti, takže rozvíjejí jejich tvořivost systémem „Schola ludus“. Jsou tam vedle obvyklých prolézaček a skluzavek i technické hračky, jako Archimedova spirála, vodní kola i turbíny, které mohou rozvíjet už od malicka znalosti dětí hrou. I pro větší děti jsou vítanými atrakcemi perfektní areál pro skiboardisty i koloběžkáře a i trochu náročnější lezecká stěna. To vše zdarma bez naježených rukou pokladen u každé atrakce. Žádná vtíravá reklama, až snad na prodejní akci Ori flame. Příjemná procházka pro mou duši. Proto „více Gutovek pro psychickou pohodu a rozvíjení schopností našich dětí“ a „méně Kožených“ i jejich sympatizantů se schopnostmi veletoce názorů.

Na opačném pólu byla pak pražská veselice v Havlíčkových sadech. Byla to ukážka, jak se asi bavila smetánka v minulém století, vylepšená komerčním využitím dnešní doby. Prodávat deci vína za dvacet korun je na torturu prodejce v koši do Vltavy, jako kdysi nepoctivé pekaře, i když šlo o místní specialitu. Ždímat lidi při každé příležitosti je ale ona kapitalizace veškeré činnosti bez jakéhokoli omezení a je to krédo dnešní doby. Občane, žiješ? Tak plat! Proto jsi přece na světě! Za vodu, za vzduch, televizi, i když ji nemáš. Na to, co se nemusí užívat trvale, je paušál, nebo nějaké jiné nařízení našich mocných, které jsme si zvolili, protože zvolit si jinou možnost jsme neměli. A mít nebudeme.

Politika je jen sprosté politikaření těch, kdo na to mají žaludek nebo zděděné a vrozené geny. Jménem těch, do stranických ohrad zavlečených, protože se dali obalamutit sliby lepších zitrků typu záračných vlastností nových pracích prášků, které jsou teď zaručeně lepší než ty minulé zaručeně nejlepší, a jiných slibů, neurčených ke splnění. Jen zaháčkování, do které fronty na odevzdávání desítek se zařadit. Vrcholem současných pútek kohoutů na smetišti je požadavek partaji, aby jim byly uhrazeny „ztracené“ výdaje za volební náklady na jejich neuskutečněné předčasné volby. Pochopitelně z kapes voličů, jejichž kapsy mají být těmi, koho zvolí, nekřesťansky po celé volební období ždímány. Něco jako v Anglii, kde odsouzenec na smrt platil katovi, aby dobře odvedl svou práci. Naši univerzální poslanci však žijí a budou žít dál za každého režimu. Není dost dobře myslitelné, aby lidské davy pochopily, jak jsou zneužívány. A snaží-li se jim to někdo vysvětlit, uklovou je jako vrány svou družku „se zlatýma nohama“. Svět už může zachránit jen „resetování“ nějakou potopou a začít znova z „Archy Noemovy“. Nebo raději někoho jiného, protože tato populace se jaksi neosvědčila. A příroda se k něčemu takovému, zdá se, chystá.

To není pochopitelně lákává perspektiva, ale zvrátit ji není už v lidských silách. Svět je zamoren pátou kolonou těch věčně ublížených, kteří sami o sobě tvrdí, že jsou uvězněni k nadvládě nad tímto světem, přestože totálně a mnozí z nich i vícekrát selhali. Lidská důvěřivost je nekonečná

(Pokračování na str. 8)

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkujeme všem našim předplatitelům, příspěvatelům i čtenářům, kteří svým finančním darem podpořili další vydávání SN.

REDAKCE

9 771803 095005

0 4

Od desíti k pěti a od pěti k nule...?

To je velmi staré přísloví, zřejmě funguje již po staletí. I dnes to tak spěje s postavením občana ve státě. Ne snad tak docela ekonomicky. Pan Slavomil Hubálek jej v nedávné televizní rozpravě prohlásil za velmi dobrý, ale on není ani nezaměstnaný, ani důchodce. Mám na mysli stav rovnoprávnosti občana, jeho možnost ovlivňovat směřování a hospodaření státu včetně rozhodování o sobě samém. Rozhodně nelze vykřikovat: „Já jsem občan a kdo je víc!“ To si snad mohl dovolit občan v Athénách, ne občan v Čechách. Dnes nemůže člověk vystoupit ve fóru a hlásat své názory a požadavky. Na to má své zastupitele a v klidu a v bačkorách u televize může jen poslouchat, co mu zase kde ukrojili z jeho privilegií, aby se měli oni lépe.

A není to věru radostné divání. Na rozdíl od rozjásaného, minulého „Zítřka se bude tančit všude...“ se dozvídá jen, co se musí zdražit, že na nic nejsou peníze a „občánku, utáhne ti zase opasek“. Ani za toho minulého, později totalitního hospodaření se na občana nehruulo tolik nároků jako dnes. Tehdy vládnoucí komunisté sice neuměli hospodařit, stejně jako ti dnešní, ale „v globálu bylo všeho dost“. Pravda, ne tolik jako v dnešní globalizaci, ale tak nějak rovnoměrněji. Pracující občan, a zaměstnaní byli teoreticky všichni, měl právo na práci, na bezplatnou zdravotní péči, občasnou rekreaci i pětačtyřicetiprocentní důchod na stáří. Musel, pravda, hledat, ve kterém „Globálu“ koupí, co potřebuje a do zapovězeného Západu se málokdo dostal, nebyl-li to právě Václav Klaus.

V té ohradě to ostnatého drátu se však mohl občan, který držel hubu a krok, pohybovat bez přepychu, ale celkem volně. Lidé si tolik nezáviděli, protože nebylo co, nekradlo se tolik, protože se nedaly dělat velké hromady alternativně získaného majetku. Majetkové starosti obstarával z větší části stát naplánovaným hospodářstvím. „ONI“ to nedělali nejlépe, ale běžný občan se s tím zpravidla spokojil, alespoň si mohl zadanávat. Rozhodovali o tom také poslanci, ale byli to podle ducha socialismu běžně zaměstnaní lidé, placení ve svém zaměstnání. Nebyli to tedy politici profesionálové, mající poněkud jiné zájmy a požadavky než běžní občané.

Bohužel ta vrozená nespokojenost a touha lidí po změně k lepšímu se poněkud vymstila. Nainscenovaná sametová revoluce, umožněná naplánovanou přípravou a pasivní rezistencí běžných občanů, tvrdě zamíchala jejich životem. Pod vějíčkou možnosti svobod-

ného cestování kamkoli a záslužného shromažďování majetku kapitalistickým způsobem bylo občanům podsunuto mnoho jiných, ne právě příjemných věcí. Vedle možnosti tolerovaného shromažďování majetku na hraně zákona různými podnikavci se objevily v kapitalismu obvyklé formy podnikání, jako podniky s ručením omezeným, kde už v názvu je řečeno, že podnikatel za nic neručí. Včetně bankrotu, což je legální forma

Před 380 lety, 19. 12. 1629, se narodil český pobělohorský historik Tomáš PEŠINA z Čechorodu.

Reprofoto: archiv SN

okrádání věřitelů, umožňující nejen nešikovným, ale zejména velmi šikovným podnikatelům nezodpovídat za krach firmy vlastním majetkem. Což je zdrojem mnoha majetkových podvodů. Dovoluje také podnikavcům určovat si tržní ceny zboží bez přímé závislosti na nákladech na jeho výrobu, tedy legální předražování až na úroveň několikanásobku nákladů.

Obdobně bankám nebrání v jejich pro ně výhodných praktikách při finančních operacích, zejména půjčkách. Nizko úročené vklady používá na mnohem výše úročené půjčky. Banky, zpravidla v soukromých rukou, tak úrokovou politikou a různými poplatky neuměrně prodrazují ekonomiku občana a zejména státu. Nutí stát, aby se u nich zadlužoval na velký úrok, při kterém není v hospodářských silách státu takový dluh umořit. Zvláště v dnešní době vidíme, jak se státní dluh, a tím i závislost státu na bankách, zvětšuje. Ministr Janota, který jako náměstek politických ministrů na půjčkách státu jistě pracoval, hrozí velkým nárůstem

státního dluhu. Prý šedesát miliard úroků ze dvou set čtyřiceti miliard dluhu. Jak vysoký je tedy úrok? A nemohl by si stát půjčit přímo od občanů, aby peníze zůstaly doma? Ke konci minulé vlády se o tom snad uvažovalo, ale současný premiér ví, kam takové peníze nasměrovat. Majitelé a šéfové bank pak prakticky vládnou nátlakově státům a z občanů jsou jen zdroje jejich příjmů. Slyšel jsem názor, že ekonomika spolu s politikou je teroristická zbraň hromadného ničení pro obyvatelstvo Země – a já s tím nemohu nesouhlasit.

To je jádro „superblbě“ náklady a otrávenosti občanů ze současného stavu jejich životních jistot, kterou připouští kdekdo, nejen její iniciátor Havel. Občan se už cítí zase jako v pasti ekonomických vztahů. Na prakticky všech důležitých postech jsou sebevyvolení V.I.P. kteří z titulu své vyvolenosti a touhy po majetku a moci jsou přesvědčeni o právu organizovat život jiným a nakládat s výsledky jejich práce podle svého uvážení. Jsou, pravda, chytřejší, ba vychytralejší než ti, které si naverbovali za komunistů, ale jejich arogance jim nedovolí užívat té chytrosti ve prospěch těch, které považují za užité tvory. Nad ně se cítí povzneseni ve stylu „Nenechte maličkých přijít ke mně“. Nedo-pustíte, aby si mohli diktovat, co za svou práci musí dostat.

To by byl konec jejich zlatých časů. Pro jejich zachování jsou schopni udělat všechno, jen ne si je omezit. Zato občanům již vzali jistotu pro všechny život sebe i rodinu, jistotu zdravotní péče bez doplatků větších, než bylo „všimné“, nepředraženou dopra-

vu, zejména do zaměstnání, jistotu osobní bezpečnosti a majetku před spekulanty a zloději, jistotu úspor na stáří i životní úroveň pro seniory a spoustu dalších atributů, spadajících do spokojeného života poctivého občana. Pro své požadavky jsou ochotni si vytvářet sobě vyhovující zákony a změnit je během i několika hodin, jako se to snaží udělat s Ústavou. Prý pro zachování práv občana, ale kdo se nás ptal? Pan Paroubek, Topolánek nebo Benda? Tém jde o občany nejméně.

Celá záležitost s politikou i ekonomickou krizí je podezřelá. V politice je to otázka osobních ambicí politiků – všech, i světových. V politice je to otázka vrozeného nabobství a arogance. Ekonomická krize je často vysvětlována jako zákonitě střídání konjunktury a recese, což je v dnešní době vyspělé výpočetní techniky buď přiznání neschopnosti konat takovou funkci, nebo spíše záměr využít této možnosti zdůvodnění. Vysoké zisky z globálně využívaných zdrojů levné pracovní síly začínají postupně vysychat,

Tak Sovětský svaz ukázal všem komunistům, kdo je tady od 25. února 1948 skutečným pánem. Toho, kdo to nechtěl vzít na vědomí, vyloučili z KSČ.

Byl to Sovětský svaz, kdo do nejvyššího křesla na ÚV KSČ posadil bratislavského advokáta Husáka. Osvědčil se už v roce 1947, když rozháněl na Slovensku demokratické orgány. V roce 1969 přísahal trvalou oddanost KSČ vůči KSSS a ke všem jejím vojensko-policejním složkám. Quisling, poctěný důvěrou cizinců, zahájil období tzv. normalizace.

Čím se lišila 70. a 80. léta v Československu od let padesátých a šedesátých?

Za kolaborantské vlády husáků, svobodů

(Pokračování na str. 8)

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

a tak manažeri velkých zisků vytvářejí záměrně situaci, kde mohou hrozit negativním dopadem na zaměstnanost a dostat se tak k subvencím, které tak či onak stejně skončí v jejich kapsách. Zaplatí to zase jenom občané a vydělá na tom těch pět procent boháčů, kteří vlastní devadesát pět procent všeho majetku. Nastává ale problém v tom, že globální kapitalistický trh je již z velké části vyrabován a žraloci budou chtít vytvořit nový. Jak? Válkou, která může zničit celý svět?

Problém spočívá v tom, že zaskopenost kapitalistů je tak velká, že jsou ochotni podstoupit jakékoli riziko – ne pro sebe, ale pro tento svět, jen aby uspokojili své ego. Oni pro sebe si staví nedobytné kryty se zásobami na mnoho let, nebo možná i spolupracují s oněmi padlými anděly mimozemských civilizací, o nichž se v poslední době tak často hovoří. Těm by také jistě vyhovovala zabydlená a nepřelidněná Země, jak naznačuje

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU:
PŘÍLOHA
NO, ON, SPR-RSČ

V příštím čísle:
Supervolební
rok 2010
Otakar Hostinský
(100. výročí úmrtí)

Podpořte vydávání
SVOBODNÝCH NOVIN!

SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!

Své dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek...
... str. 2

Milo Komínek...
... str. 3

Antonín Vašek...
... str. 5

Básníková volba...
... str. 6

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd

PROKLÍNÁNÍ (4. část)

49a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že ušlechtilé výbojný hněv vůči mnohonásobným zločincům nejrůznějších odstínů byl, je a bude duševním stavem přímo ŘÁDOVĚ vyšším než nijak nepodmíněná shovívavost vůči nim!

49b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že ušlechtilé výbojný hněv vůči mnohonásobným zločincům nejrůznějších odstínů byl, je a bude duševním stavem přímo řádově vyšším než nijak nepodmíněná shovívavost vůči nim!

49c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že ušlechtilé výbojný hněv vůči mnohonásobným zločincům nejrůznějších odstínů byl, je a bude duševním stavem přímo řádově vyšším než nijak nepodmíněná shovívavost vůči nim!

50a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po SMÍŘOVÁNÍ se s pokračováním silného mrzačení svého života stádníky politickými i nepolitickými!

50b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s pokračováním silného mrzačení svého života stádníky politickými i nepolitickými!

50c. NEZBLOUDIL jsi, když kon-

statuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, smířující se s pokračováním silného mrzačení svého života stádníky politickými i nepolitickými!

51a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že žijeme krátce, umíráme však NAVĚKY!

51b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že žijeme krátce, umíráme však navěky!

51c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že žijeme krátce, umíráme však navěky!

52a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po SMÍŘOVÁNÍ se s pokračováním soustavného křivení a ohlupování i prostřednictvím škol a masmédií!

52b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, smířující se s pokračováním soustavného křivení a ohlupování i prostřednictvím škol a masmédií!

52c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO

proklíná kreatury, smířující se s pokračováním soustavného křivení a ohlupování i prostřednictvím škol a masmédií!

53a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po dávání přednosti nijak nepodmíněné shovívavosti a stejně znemravňující laskavosti i mnohonásobným zločincům před ušlechtilé výbojným hněvem vůči nim!

53b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, dávající přednost nijak nepodmíněné shovívavosti a stejně znemravňující laskavosti i vůči mnohonásobným zločincům před ušlechtilé výbojným hněvem vůči nim!

53c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, dávající přednost nijak nepodmíněné shovívavosti a stejně znemravňující laskavosti i vůči mnohonásobným zločincům před ušlechtilé výbojným hněvem vůči nim!

54a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že máme povinnost znovu a znovu tvrdě útočit na mnohonásobné zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

54b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že máme povinnost znovu a znovu tvrdě útočit na mnohonásobné zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

54c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že máme povinnost znovu a znovu tvrdě útočit na mnohonásobné zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

55a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly a jsou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že si máme počínat tak, aby náš život nebyl napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!

55b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že si máme počínat tak, aby náš život nebyl napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!

55c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že si máme počínat tak, aby náš život nebyl napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií!

56a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEODČINOVÁNÍ v mife co největší svých těžkých provinění politických i nepolitických!

56b. NESMÍŠ slevovat z konstatování,

že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, neodčínující v mife co největší svá těžká provinění politická i nepolitická!

56c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, neodčínující v mife co největší svá těžká provinění politická i nepolitická!

57a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že náš život nemusí smrdutě uhnívat, ale má vyústit do duševní úrovně co nejvyšší!

57b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že náš život nemusí smrdutě uhnívat, ale má vyústit do duševní úrovně co nejvyšší!

57c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že náš život nemusí smrdutě uhnívat, ale má vyústit do duševní úrovně co nejvyšší!

58a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé odmítání skutečnosti, že SKORO VŠICHNI naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků patřili, patří a budou patřit k politicky i nepoliticky odporným podlidem!

58b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že skoro všichni naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků patřili, patří a budou patřit k politicky i nepoliticky odporným podlidem!

58c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že skoro všichni naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků patřili, patří a budou patřit k politicky i nepoliticky odporným podlidem!

59a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že máme povinnost znovu a znovu burácet proti hltnání kdejakého braku!

59b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že máme povinnost znovu a znovu burácet proti hltnání kdejakého braku!

59c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, co všechno zahrnuje skutečnost, že máme povinnost znovu a znovu burácet proti hltnání kdejakého braku!

60a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po UCTÍVÁNÍ stádníků politických i nepolitických!

60b. NESMÍŠ slevovat z konstatování,

KDEKDO neproklíná kreatury, uctívající stádníky politické i nepolitické!

60c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, uctívající stádníky politické i nepolitické!

61a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že máme povinnost dobrat se schopností přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a poutivých buřičů!

61b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že máme povinnost dobrat se schopností přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a poutivých buřičů!

61c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že máme povinnost dobrat se schopností přebývat v duševním světě pronikavých myslitelů a poutivých buřičů!

62a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po IGNOROVÁNÍ předraze zaplacené zásady: „Už nikdy ne jako ovel“!

62b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, ignorující předraze zaplacenou zásadu: „Už nikdy ne jako ovel“!

62c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, ignorující předraze zaplacenou zásadu: „Už nikdy ne jako ovel“!

63a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po NEZPŮSOBILOST pochopit, že si máme zakázat domýšlivost, tupou spokojenost i nakyslou mátožnost!

63b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že si máme zakázat domýšlivost, tupou spokojenost i nakyslou mátožnost!

63c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, nezpůsobilé pochopit, že si máme zakázat domýšlivost, tupou spokojenost i nakyslou mátožnost!

64a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po IGNOROVÁNÍ závaznosti politického i nepolitického odkazu pronikavých myslitelů a poutivých buřičů!

64b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, ignorující závaznost politického i nepolitického odkazu pronikavých myslitelů a poutivých buřičů!

64c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklíná kreatury, ignorující závaznost politického i nepolitického odkazu pronikavých myslitelů a poutivých buřičů!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 89 (SEDMADVACATÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMÝŠLENÍ)

1. Netvorů křivých hned TROJNÁSOBNĚ (sprostou vychytralostí, sprostým příkrčenectvím a sprostou prodejností) by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
2. Netvorů křivých hned TROJNÁSOBNĚ (bažením po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě) by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
3. Netvorů křivých hned TROJNÁSOBNĚ (politicky i nepoliticky odporným myšlením, citěním i počínáním) by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
4. Netvorů křivých hned TROJNÁSOBNĚ (smířováním se s bujením politické pornografie, politické prostituce a politického kuplířství) by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
5. Netvorů, SMÍŘUJÍCÍCH se s bujením zvráceností politických i nepolitických, by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
6. Netvorů, SMÍŘUJÍCÍCH s nevybojováním poutivých referend a všech podstatných věcech ani častého přístupu do masmédií pro poutivé buřiče a pronikavé myslitele, by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
7. Netvorů, SMÍŘUJÍCÍCH se s tím, že jejich život byl, je a bude napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií, by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
8. Netvorů, SMÍŘUJÍCÍCH se s politicky i nepoliticky smrdutým UHNÍVÁNÍM svého prašivého života, by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
9. Netvorů, OTROČÍCÍCH špinavci a hlupákoví v sobě, by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
10. Netvorů, SMÍŘUJÍCÍCH se s tím, že také z jejich dětí vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hlupí podlidé, by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 90 (OSMADVACATÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMÝŠLENÍ)

Veliký kus toho nejhoršího se UŽ STAL:

1. když konec oblduně velké zakrňlosti vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a k ušlechtilé kráse NENÍ ještě v dohledu;
2. když konec smířování se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poutivými referendy NENÍ ještě v dohledu;
3. když konec dávání přednosti duševnímu lenošeni před úsilím o strný duševní růst NENÍ ještě v dohledu;
4. když konec smířování se s nevybojováním častého přístupu do masmédií pro poutivé buřiče a pronikavé myslitele NENÍ ještě v dohledu;
5. když konec LIBOVÁNÍ si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině;
6. když konec blbství i ve kdejaké špině NENÍ ještě v dohledu;
7. když konec bažení po nezasloužené moci, nezaslouženém bohatství a nezasloužené slávě NENÍ ještě v dohledu;
8. když konec nezájmu o pravdy klíčové pro život jednotlivce i celé společnosti NENÍ ještě v dohledu;
9. když konec smířování se s bujením politické pornografie, politické prostituce a politického kuplířství NENÍ ještě v dohledu;
10. když konec smířování se s pokračováním smrdutého uhnívání svého života NENÍ ještě v dohledu;
11. když konec netrvání ani na MINIMU spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům NENÍ ještě v dohledu!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 91 (DEVĚTADVACATÉ „DESATERO“ K POCTIVÉMU A DŮKLADNÉMU PŘEMÝŠLENÍ)

Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, neproklínat netvory:

1. neusilující MOHUTNĚ o strný duševní růst;
2. NEŠTÍTÍCÍ se sprostě vychytralostí, sprostého příkrčenectví a sprosté prodejnosti;
3. LIBUJÍCÍ si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině;
4. smířující se s NEVYBOJOVÁNÍM poutivých referend o všech podstatných věcech;
5. až chorobně domýšlivé a tupě spokojené při BUJENÍ pustošivých zvráceností;
6. smířující se s NEVYBOJOVÁNÍM častého

1. přístupu do masmédií pro poutivé buřiče a pronikavé myslitele;
2. ignorující ZÁVAZNOST rad a výzev pronikavých myslitelů a poutivých buřičů;
3. BAZÍCÍ po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě;
4. neusilující DŮRAZNĚ o radikální redukci pustošivých zvráceností;
5. smířující se s BUJENÍM politické pornografie, prostituce i politického kuplířství!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

HOŘKÉ MEDICÍNY (56. část)

♦ PŘIKAZUJI si naději, že moje odolnost vůči smrtici mozkové mrtvici je MIMORÁDNĚ vysoká!

♦ NENÍ to moje vina a hanba, když mých NEPUBLIKOVANÝCH pravd klíčových pro život jednotlivce i celé společnosti jsou už DESETITISÍCE!

♦ Také jedna volba KLÍČOVÁ: buď PROKLÍNÁNÍ politicky i nepoliticky špinavých a hloupých podlidů, nebo PŘÍSLUŠNOST k nim!

♦ Štítit se pomatenců a špinavců chorobně domýšlivých patří k MINIMU duševní vyspělosti i k MINIMU spravedlnosti vůči nim!

♦ Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, duševně se propadat až k uctí-

vání stádníků politických, náboženských či jiných!

♦ KAŽDÁ „osobnost“, která nestála, nestojí a nebude stát o pravdy klíčové pro život jednotlivce i celé společnosti, se SAMA zařadila a zařadí ke zločincům a šílencům MNOHONÁSOBNÝM!

♦ Sprostých parazitů na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické špině by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!

♦ Proklínání kdejakého blbství a kdejaké špiny PATŘÍ k poutivému úsilí o jejich zdlouvání!

♦ Proklínání zločinců a šílenců mnohonásobných PATŘÍ k poutivému úsilí o jejich prozření politické i nepolitické!

♦ Ke zločincům a šílencům mnohonásobným patřili, patří a dlouho ještě budou patřit skoro všichni naši předchůdci, současníci i miliardy našich následovníků ze SPOUSTY dříve!

♦ Atentáty DALEKO nejpotřebnějšími jsou ty proti bujení politického i nepolitického blbství a politické i nepolitické špiny!

♦ KAŽDÝ měl a má duševně vyrůst od ubohosti odporné k ubohosti ušlechtilé!

♦ Bez SAMOOBSLUŽNÉHO křivení a ohlupování našich současníků by stádníci političtí i náboženští o svou pustošivou moc nad nimi BRZY přišli!

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR S MILOSLAVEM KOMÍNEM „Zásadně jsem nebyl emigrant, ale exulant!“

Milo KOMÍNEK se narodil 20. 6. 1926 ve Frýdku-Místku v rodině hutního mistra. Vyučil se strojním zámečníkem a kinooperátérem. Od dětství ho přitahovalo letectví. V letech 1944–45 se zapojil do protinacistického odboje; pomáhal hlavně s výrobou výbušnin. Již od mládí se zajímal i o politiku. Po skončení 2. světové války se začal angažovat v Čs. straně lidové. Absolvoval výcvik letce a parašutisty a stal se leteckým akrobatem. V letech 1945–48 reprezentoval ČSR na řadě leteckých dnů po celém světě. Krátce po komunistickém převratu se v březnu 1948 pokusil o útek za hranice v prostoru Mar. Lázní, byl však zadržen a krátkou dobu vězněn. Po propuštění na amnestii se v létě 1948 stal členem odbojové skupiny Portáš-Jánošík, která operovala v Beskydech. Skupina byla prozrazena, její členové zatčeni a odsouzeni k vysokým trestům odněti

svobody. M. Komínek byl odsouzen na 20 let těžkého žaláře a postupně prošel těmito věznicemi: Plzeň-Bory, Rovnost na Jáchymovsku, Leopoldov a Valdice. V komunistických věznicích a koncentracích strávil dohromady 17 let a na svobodu byl propuštěn teprve v květnu 1965. V době tzv. Pražského jara byl zvolen předsedou okresní organizace K 231. Dne 6. 8. 1968 emigroval přes Rakousko a Švýcarsko do Kanady. V listopadu 1968 přiletěl do Toronta, kde pak žil až do r. 1990. Stal se funkcionářem exilového Sdružení bývalých čl. politických vězňů a šéfredaktorem časopisu „Mukl“. V r. 1970 koupil vydavatelskou firmu „Our Voices“ a vydavatelství exilového týdeníku „Naše hlasy“. Začal vydávat nejen týdeník „Naše hlasy“, ale i knihy, brožury a časopisy. V r. 1971 vydal dokumentární knihu „I pod oblohou je peklo“. V r.

1975 získal kanadské státní občanství a naopak v r. 1978 byl komunistickými úřady zbaven občanství československého. V Torontu založil v r. 1975 firmu „Moravia Press Ltd.“ V r. 1990 začal ještě v Torontu vydávat kanadsko-český magazín „Svědění/Conscience“. Po návratu do Československa v r. 1990 založil v Olomouci filiální redakci tohoto časopisu, kterou později přeložil do Frýdku-Místku. Tam také založil vydavatelství knih „Miko Press“ a ofsetovou tiskárnu. V r. 1991 vyšlo 2. vydání knihy „I pod oblohou je peklo“. Roku 1993 byl M. Komínek jmenován čestným občanem obce Pržno (okr. Frýdek-Místek). V r. 1996 kandidoval do Senátu PCR za Vlasteneckou republikánskou stranu. Od svého návratu do vlasti žije ve Frýdku-Místku. Je ženatý a má dva syny: Jiřího a Petra.

POLITICKÝ VĚZEŇ, LETEC A VYDAVATEL MILO KOMÍNEK PROŽIL BOHATÝ A NA OSUDOVÉ ZVRZATY PESTRÝ ŽIVOT. O SVÉ ZKUŠENOSTI SE PODELIL I S NÁMI...

■ **Jaké to bylo po válce věnovat se letecké akrobacii?**

Co se týče bezmotorových letadel, větroňů, tak po válce jich na našem území zůstalo poměrně dost. Byly to německé trofejní, které se dostaly do vlastnictví aeroklubů. Tak jistě i letadla motorová. K těm pak v roce 1946 přibýly americké Piepyry. Kdo byl zaujatý do létání, byl zdravý a měl v kapse nějakou tu korunu navíc, mohl se tomu u nějakého aeroklubu věnovat. Někdy díl nákladů poskytl naše tvořící se armáda. Kdo měl nalétané potřebné hodiny jako pilot, k tomu vlohy a trochu štěstí, mohl postupně zkoušet akrobacii.

■ **Co bylo tím rozhodujícím impulsem, který Tě dohnal k aktivnímu odporu proti komunismu?**

Po skončení II. světové války, které jsem byl také účasten, mi bylo právě 19 roků. Viděl jsem, jak mnozí konfidenti, patolízalové a různá individua štítící se práce vstupovali do KSČ. Byli to také ti, kteří chtěli, aby jejich děti mohly snadno studovat. KSČ je přijala do svého lůna, zamtlala jejich hanebnou minulost a držela nad nimi ochrannou ruku. Poctiví lidé začali mít strach. Já jsem se živil leteckou akrobacií. V prosinci 1947, po návratu ze zahraničního turné, byly o mně šířeny nepravdivé fámy, že jsem špiónem. Politická situace byla vyhrcoená. Měl jsem smlouvu se společností MGM pro natáčení dvou leteckých filmů a smlouvu s Aerobatic Clubem USA pro vystoupení na 25 leteckých dnech – exhibicích.

Už na přelomu roku 1947/1948 jsem si uvědomil, že v politickém dění není něco v pořádku, protože komunisté v novinách a na různých veřejných setkáních hrubě útočili proti národní socialistické a lidové straně. Sociálně demokratické strany se dotýkali jen okrajově. Nic moc. Její předseda Zdeněk Fierlinger koketoval s Gottwaldem a ve stranickém tisku osočoval Václava Majera, Ludmila Jankovcovou a Bohumila Laušmana. Na mimořádném sjezdu sociálních demokratů v Brně byl její dosavadní

předseda Fierlinger sesazen a do této předsednické funkce byl zvolen Laušman. V každé politické straně to najednou začalo vřít. Byla to veřejná prádelna.

Najednou byl tady Únor 1948. Byl jsem v Praze, v Čsl. letecké reklamní kanceláři v Melantrichově ulici č. 7, která byla v těsné blízkosti ulice Kožešnické a Staroměstského náměstí. Z okna jsem viděl na vlastní oči ozbrojené milice a SNB, jak pochodují na Staroměstské náměstí, které zaplňovali členové KSČ, zemědělci a členové ROH, kteří měli v Praze narychlo svolané sjezdy. Tak začal komunistický puč 25. února 1948. Začalo zatýkání občanů, politiků a významných funkcionářů stranických sekretariátů. Postihlo to i některé vysokoškolské studenty, kterým bylo zastaveno studium, a vysokoškolské profesory, kterým bylo zakázáno přednášet. To mně, dvaadvacetiletému profesionálnímu sportovci a soukromému podnikateli, otevřelo oči a začal jsem jednat!

■ **Proč ses rozhodl k emigraci?**

Musel jsem se denně hlásit na stanici SNB a měl jsem zákaz přístupu na letiště. Jak jsem už uvedl na začátku, měl jsem podepsané pracovní smlouvy pro rok 1947 s filmovou společností MGM a Aerobatic Clubem v USA, které mě zavazovaly je plnit. Cestovní pasy byly znehodnoceny, protože ministerstvo vnitra dávalo do pasu cestovní doložku a tu nedostal každý. Já jsem byl jeden z nich. Rozhodl jsem se k útěku. Použit letadlo nebylo možné, protože letiště byla střežena hlídkami SNB nebo milicemi a také letadla měla sundané vtřle z hřidelí motorů. Rozhodl jsem se k útěku za pomoci studentů-převaděčů, a to pěšky v prostoru Mariánských Lázní. Můj útek se nevydařil. Na hranicích jsem byl zraněn střelou do krajiny břišní a tím začaly pro mne problémy. Po čtrnácti dnech ukrytování a tajného léčení jsem byl zatčen smíšenou hlídkou SNB a finanční stráž. Na velitelství SNB v Broumově, v těsné blízkosti česko-německé hranice, jsem byl týrán a pak předán oblastnímu velitelství StB. Od toho dne jsem viděl jen násilí a násilí, bez ohledu, jestli šlo o útekáře – muže či ženy. Můj odpor vůči totalitnímu, komunistickému režimu vzrůstal. Byl jsem odsouzen Státním soudem 6. října 1948 na 20 let těžkého žaláře.

Propuštěn z vězení na „svobodu“ jsem byl 26. května 1965, tj. po sedmnácti letech. Mladí nenávratně odešlo a zůstaly mi jen neduhy po těžkých úrazech v uranových dolech v Jáchymově a ve věznicích Plzeň-Bory, Mírov, Leopoldov a nakonec Valdice (Kartouzy).

Od začátku roku 1968 jsem dostával výhrůžné anonymní dopisy, že se stane to, co si prý zasloužím: budu zabít! Toho jsem se nikdy nebál. Při mém povolání jsem viděl často „smrt“ z blízka. V tomto případě se jednalo o to, abych neuškodil jiným, které by spojovali s mojí činností a kteří by mohli trpět. V noci 6. srpna 1968 jsem se dostal do exilu. Přijel jsem do Vídně. Zásadně jsem nebyl emigrant, ale exulant!

■ **Exil a jeho představitelé působili rozhodným a nejednotným dojmem. Nebyla to promarněná šance?**

Naši politici se vždy o něco přeli. Přibývalo jim let v exilu a neviděli žádnou perspektivu. Ta přišla až v letech 1988–1989 z politických akcí amerického prezidenta Ronalda Reagana, který zapříčinil pád světového komunismu.

■ **Jak ses dostal k novinám a psaní knih?**

Ještě ve věznici Leopoldov, asi od roku 1962, jsem s Vladimírem Stržínkem plánoval, že po našem osvobození budeme v Kanadě vydávat noviny a knihy, které by dokumentovaly zločin komunismu. Zvláště ty, které byly páčány na politických věznicích. To se mi skutečně splnilo. Již druhý den v Kanadě, Torontu, jsem byl pozván na přednášku našich exilových politiků, kde jsem se také ozval. Poté ke mně přistoupili dva pánové, majitelé tiskárny „Our Voices“ a vydavatelé exilového týdeníku „Naše hlasy“ a knih. Zůstal jsem s nimi v kontaktu, opravoval jsem jim tiskářské stroje a v březnu 1970 mi nabídli prodej tiskárny a vydavatelství, což jsem okamžitě učinil. Stal jsem se tiskařem, vydavatelem a šéfredaktorem týdeníku. Také v Torontu jsem dokončil svou dokumentární knížku „I pod oblohou je peklo“.

■ **Po svém návratu do Československa jsi se zapojil do politického dění. Jak na své angažmá v politice vzpomínáš?**

V Praze v roce 1995 jsem byl osloven na sjezdu Vlastenecké republikánské strany

jejími tehdejšími představiteli, abych vstoupil do jejich strany. Nabídku jsem přijal a 6. listopadu 1996 jsem za ni kandidoval do Senátu, ale neuspěl jsem.

■ **Jsi politicky aktivní i v současnosti?**

V roce 1997 jsem ve VRS ukončil členství. Od té doby už nejsem žádným straníkem. Nedovoluje mi to můj zdravotní stav a věk 83 let. Projevuji se u mne neléčené neduhy ze 17 let věznění.

■ **Kolik let už vychází časopis Svědomí a jak dlouho vycházet bude?**

Časopis Svědomí jsem založil v únoru 1990 v Torontu (Kanada) sloučením exilového týdeníku „Naše hlasy“ a měsíčníku „Vězeň“. Svědomí vychází nepřetržitě dvacátý rok, tj. do současnosti. Jak dlouho bude ještě vycházet, není mi známo. Nejsem jasnovidec. Všechno záleží na politické situaci, okolnostech, zdraví, penězích a ochotě spolupracovníků.

■ **Kolika komunistickými lágry jsi prošel a na který nejvíce vzpomínáš?**

Byly to věznice: Bory (Plzeň), Mírov, Leopoldov, Valdice a lágry na Jáchymově: Bratrství a Vykanov. Nejhorší věznice byl Leopoldov na Slovensku. Za 11 roků jsem byl svědkem několika vražd, týrání a velkého hladu.

■ **Po svém návratu do vlasti jsi uvažoval o opětovném návratu do Kanady? Proč a co Tě vedlo k tomu, že sis to nakonec rozmyslel?**

Ano, byl jsem znечnen zdejší politikou a úředníky ve všech úřadech. Stále se cítili nadlidmi, jak tomu bylo za nedávne, komunistické totality. Protože jsem v demokratické Kanadě žil 30 let, kde mě jako novináře uznávali ministři a poslanci, tady najednou jsem byl jako v džungli.

■ **Jak se díváš na rostoucí vliv komunistů v krajích a ve společnosti?**

Komunisté ve srovnání s nacismem nebyli u nás postavení mimo zákon. Mají ulitý kapitál a těží ze současné hospodářské kalamity. Čím hůře pro občany, tím lépe pro KSČ. Mohou nepřetržitě slibovat, aniž by to byli schopni plnit.

■ **Myslíš, že dojde ke schválení zákona o uznání III. protikomunistického odboje?**

Mám takový dojem, že my, postižení, se toho už nedočkáme, protože poslanci nemají vůli se tím zabývat.

... do samotné podstaty demokracie, ekonomiky, podnikání, justice i osobních životů jedinců, obcí i regionů. Zcela podivný a bezprecedentní protístavní puč spřátelených předsedů politických stran se rapidně transformuje do náhle a bezostyšného převzetí moci politickými osobnostmi. Jména jsou stále stejná, lidé se nemění, jen ústava je stále výrazněji obcházena – vlastně již od mafiánské transformace ekonomiky 90. let. Dominantní politické strany v Česku nejsou politické strany, ale dobře naolejované společnosti s ručením omezeným, podniky pracující s penězi nejen daňových poplatníků, ale i naivních a do tmy zaváděných partajních voličů. Radikálně je napadána právě rovnováha či vyvažování moci mezi třemi pilíři demokratického státu: parlamentem, prezidentem a ústavním soudem. Česká demokracie zůstává demokracií osobností, ne demokracií zákonů. Motivem úsilí politických stran je permanentní rekorytarizace, která zcela dominuje chování politických s. r. o. již od fatálního oxymóronu tzv. opoziční smlouvy.

Opět se ozývají stará hesla, která světu dala nacismus i komunismus: „veškerá moc pochází z lidu“. Aby lid mohl být zdrojem moci, musí být informován, znalý a sebevědomý; nesmí být manipulován nebo v nejistotě – nesmí se vzdát toho, ke je zdrojem moci. Jinak bude jako zdroj zneužit i jeho „moc“ přejde na koalici předsedů nejisljších stran. Vzdor proti vlastní ústavě a ústavnímu soudu, jediné pojistce proti předsednickému zneužití demokracie, je zneklidňující a varovný.

Lidé se diví, jak krátkodobě jsou politici motivováni, jak nezvažují návažné kroky svých rozhodnutí, jak se zaměřují pouze na úspěch předvolební kampaně nerealistických a nemorálních slibů, jak nedokáží chápat nároky budoucnosti..., jak se prostě chovají tak, jak se politici chovají. Chlěl bych argumentovat, že tomu jinak být nemůže, že politici se ve své podstatě nemohou chovat jinak, protože by přestali být politiky. Nejsou jiní politici než politici. Jediné, co zbývá k ochraně demokracie, je zmíněné vyvažování sil, vzájemné testování a kontrola jejich tří pilířů.

Nejdůležitější úlohou státu, i v rukou politických stran, je ochrana občanů země, tj. ochrana před individuálním či kolektivním ohrožením zdraví, majetku, práva, podnikání, vzdělání a demokracie. Potřebujeme ochranu před zloději, lháři, podvodníky, manipulátory, tuneláři a násilníky, před virulentními jedy v potravinách, prostředí, hypotékách, smlouvách, úvěrech a dětských hračkách. Tedy vše, co stát dělá nerad, špatně a nebo vůbec.

Stát nabízí pomoc a zvýhodňováním jedněch na úkor druhých, tj. korupci, lobby, šrotovné a „porcování medvěda“. S penězi daňových poplatníků je třeba hospodářit, ne je užívat jako nástroje k manipulaci voličů a dobře zmanipulovaných voličů k udržení permanentní rekorytarizace politiků.

Krajně temné politické žilky prorůstají ...

Představte si společnost, kde je zpolitizováno úplně všechno: zdravotnictví, veřejné finance, školství, justice, média, podnikání, policie, morálka i demokracie samotná. Politika prorostla do všech sfér života jedince i společnosti. Jestli prezidenta nebo předsedu volí koňští handlíři (a ne „lid“), pak nemůže překvapit, že bude zvolen koňský handlír. V čem tedy spočívá problém konfliktu mezi uvažováním politiků na straně jedné, a ekonomů, právníků nebo učitelů na straně druhé?

Vezměme například ekonomiku. Politické a ekonomické hodnoty i rozhodování jsou zásadně protichůdné a v podstatě neslučitelné. Tam, kde politik uvažuje krátkodobě, od voleb do voleb, tam musí ekonom uvažovat dlouhodobě, přes zdělavací a investiční cykly. Politik udělá „první krok“, ale o druhý, třetí a čtvrtý krok se již nezajímá, natož o konečné vyústění či „výstupní strategii“. Ekonom se musí ptát: Co následuje po kroku 1? Krok 2? A co po něm? Krok 3? A co dál? Co je vlastním cílem ekonomického rozhodování a tvorby hodnot?

Politik nemůže jinak: zvítězit ve volbách je jeho prioritou, stejně jako ustavit mocenskou koalici. Není třeba se hněvat: politik by nebyl politikem, kdyby nechtěl uchopit moc a vyhrát volby. Musí proto natírat tanky skutečnosti na růžovo (je-li u moci), anebo na černo (je-li v opozici). S ustatním „klohněním“ v Česku to má pramálo společného. Děti se ani v ČR nebudou nikdy učit „zákon“ o předčasných volbách.

Volby jsou najednou výstavním veřejným zájmem a existující vláda nezařazených odborníků je zpochybňována a zesměšňována jen pro to, že se odvážila popsat realitu pravdivě, protože nemá politický zájem na jejím zkreslování. Veřejným zájmem politiků ovšem není hrozivý úpadek školství a vzdělání, nárůst korupce a lobbingu, kolaps veřejných financí, zpolitizování zdravotní péče a fatální zanedbání sektoru malých a středních podniků – motoru tvorby ekonomické hodnoty a zaměstnanosti. Ve jménu boje proti protekcionismu a „otevřenosti světu“ bují politický hyperprotekcionismus pro zahraniční investory, kteří by za normálních tržních podmínek nepřišli a za nenormálních odcházeli.

Nejvyšším veřejným zájmem ve všech civilizovaných společnostech je dodržování ústavy. Politici vědí, že ústavu porušují, politickým „blitzem“ na ni lepi dočasně „přílepký“, a tak hazardují a experimentují s životy nic netušících voličů.

chechtajících tváří. Je však nutné pochopit, že pravda a pravdivý popis reality nemůže vyhrát volby.

Stejně tak i v ostatních oblastech, jak třeba v nastalé ústavní „krizi“. V nočním vydání Otázek Václava Moravce se předsedové chovali jako politici: zaskočení a frustrování náhlým zpochybněním předčasných voleb. Jeden se pustil do nezařazeného poslance a lamentoval jeho „zradu“, druhý chtěl podříditi ústavu „zdravému selskému rozumu“ (svěmu), třetí opakoval řuženeč o zodpovědnosti volených představitelů (jako kdyby někdy nějakou zodpovědnost za svá rozhodnutí přijali), další se obával přílišné shody, „aby si voliči nepovšimli, že spolu za miliony jejich peněz ostře soutěží a pak se klidně dohodnou“, jiný nevěděl, o co jde, a sliboval, že si to doma nastuduje atp.

Na tom jedním nezařazeným poslanci bylo zajímavé pouze to, že žádný z poslanců „zařazených“ neměl odvahu či zodpovědnost upozornit, že „král je nahý“. Jejich individuální přísaha, že budou dodržovat ústavu, se změnila v její kolektivní stádní, blokové nedodržování. Moravcova otázka o politickém „klohněním“ s ústavou byla jednomyslně a s pokřikem smetena se stolu. Jeden dokonce prohlásil, že přílepký jsou běžné i k americké ústavě (tzv. Amendments to Constitution), ale zapomněl již dodat, že tato amendments jsou trvalá a děti se je učí ve škole zpaměti. S ustatním „klohněním“ v Česku to má pramálo společného. Děti se ani v ČR nebudou nikdy učit „zákon“ o předčasných volbách.

Volby jsou najednou výstavním veřejným zájmem a existující vláda nezařazených odborníků je zpochybňována a zesměšňována jen pro to, že se odvážila popsat realitu pravdivě, protože nemá politický zájem na jejím zkreslování. Veřejným zájmem politiků ovšem není hrozivý úpadek školství a vzdělání, nárůst korupce a lobbingu, kolaps veřejných financí, zpolitizování zdravotní péče a fatální zanedbání sektoru malých a středních podniků – motoru tvorby ekonomické hodnoty a zaměstnanosti. Ve jménu boje proti protekcionismu a „otevřenosti světu“ bují politický hyperprotekcionismus pro zahraniční investory, kteří by za normálních tržních podmínek nepřišli a za nenormálních odcházeli.

Nejvyšším veřejným zájmem ve všech civilizovaných společnostech je dodržování ústavy. Politici vědí, že ústavu porušují, politickým „blitzem“ na ni lepi dočasně „přílepký“, a tak hazardují a experimentují s životy nic netušících voličů.

Trvale „šrotovné“ pro zahraniční podniky na úkor podniků národních vede k deformaci struktury hospodářství, založené na politickém příslbu a předpokladu, že jde o deformaci trvalou. Když přijede cirkus

do města, tak se Honza – přesvědčen a přemluven, že cirkus je tu nastálo – zadluží a zainvestuje do výstavně, mezinárodní hospody na náměstí. Obchod květvá, Honza konzumuje, žije si na vysoké noze, dále se zadlužuje. Jednoho rána zeje hospoda prázdnou: cirkus Humberto opustil město. Problém je, že když cirkus odjede z města, tak jediné, co lze říci, je, že cirkus odjel z města.

Volby budou, o tom není pochyb. Koho ale volit, o tom je pochyb stále víc. V „lidu“ se začíná propagovat tzv. volba menšího zla. Český národ volil mnohokrát v historii menší zlo. Dosud nezvolené menší zlo se prostým aktem volby stává zlem velkým. Tak to v politice vždy bylo a vždy bude. Nikdy proto nevolte „menší zlo“! Vždy volte jen to, co chcete, nikdy ne to, co nechcete, nikdy ne zlo – malé či velké. Jinak je lépe nevolit a uchovat si alespoň vnitřní integritu, autonomii a možnost rovného pohledu toho jednoho rána do zrcadla. Někdy je nevolba, jako upření mandátu zlu, tou volbou nejsprávnější. Malé zlo bez mandátů neperoste ve velké, velké zlo bez mandátů se zmenší a integrita a seberespekt nevolící většiny zůstane zachována pro příští kolo. (A je-li těch nevolících menšina, pak je to stejně jedno.)

Odepření mandátů je tedy omezením systému permanentní rekorytarizace, i když ne ještě vlastním řešením. Jak ale překonat tu definici neslučitelnosti krátkodobého, zájmového rozhodování politického s dlouhodobým, objektivním rozhodováním odborným, ve veřejném zájmu?

Jedinou možností vidím v soustředění se na politiku lokální, na politiku regionu. Lidé v regionu nezajímalé levice či pravice, ideologické soutěžení a import „programů“ z centra. Lidé v regionu chtějí dobrou školu, levné světlo a teplo, kvalitní silnice, park, spolehlivé zaměstnání, čisté prostředí, bezpečí doma i venku atd. Proto byl Tomáš Bata čtyřikrát zvolen starostou a proto Zlínsko za jeho „vlády“ vzkvétalo: nebyl politik, neznal ideologii, nepředstavoval žádnou stranu. Sloužil veřejnosti, ne stranickým zájmům.

V regionu lze ustavit triádu spolupráce mezi podnikovou, vzdělávací a samosprávnou sférou mnohem snadněji než v ideologizovaném centru. Triáda podnik-škola-radnice může lépe spolupracovat, sdílet vytvářené prostředky, snižovat závislost a zvyšovat autonomii regionu. Podle principu „Uděláme si to sami!“ může triáda zapojit široké vrstvy obyvatelstva bez ohledu na ideologii. Každý hospodářský a společenský pohyb vzniká v síti aktivit regionu, ne na ministerstvu. Silné regiony vytvářejí silné hospodářství, společnost i národ – ne naopak.

PROF. MILAN ZELENÝ
„Letnímu vánku o bouři, studniční žábě o moři a polovozdělanci o tom, co nikdy ve škole neslyšel, nevyprávěj.“

(Čínské přísloví)

Sametová ekonomika

V anketě ČRo 6: „Zlepšil se náš život po listopadu 1989?“ hlasovalo 53 % posluchačů, že nikoliv, a 47 % posluchačů, že ano. Pro redaktorku to bylo překvapivé. Očekávala pro sametový vývoj lepší skóre. Z ryze ekonomického hlediska je výsledek ankety podpořen fakty. **Reálný hrubý národní produkt vzrostl za dvacet let, po údajném přechodu na lepší ekonomický systém, o pouhých 15 %, tj. na 115 %,** vezmeme-li za základ hrubý národní produkt v roce 1989 rovný 100 %. S jistou metodologickou nepřesností můžeme, na základě zvýšení HNP na 115 %, říci, že se naše reálné příjmy zvýšily **v průměru** rovněž na 115 %. (Pozn.: *Ta nepřesnost je pouze v použité metodě. Ale pokud bychom, přesněji, počítali zvýšení životní úrovně ze zvýšení reálné roční spotřeby obyvatelstva, vyjde nám stejný výsledek.*)

Vývoj české ekonomiky po sametové revoluci ukazuje následující graf, který současně znázorňuje i vývoj nejvyspělejších států EU, tzv. EU 11. Z grafu je vidět, že česká ekonomika nekonverguje k nejvyspělejšímu státům EU, ale naopak se svojí ekonomickou úrovní od nejvyspělejších států EU za 20 let vzdálila přibližně o 22 %.

Stručné zhodnocení sametového vývoje

Hovoříme-li o příjmech, nehovoříme jen o mzdách (čistých), ale i o příjmech důchodců, nezaměstnaných nebo o sociálních příspěvcích nepracujících, kteří nejsou vedeni na úřadech práce, anebo třeba bezdomovců, kteří mají příjmy nula (pokud nedostávají sociální dávky). Statistika do příjmů počítá i ty poplatky občanů, které lidé přímo neplatí. Je to např. zdravotnictví nebo doprava (dotace na dopravu) a jiné. Musím rovněž upozornit, že píši o příjmech českých občanů, a nikoliv o celkových příjmech dosahovaných na území České republiky. Ty jsou o příjmy cizinců vyšší a činí 126 %.

Průměrné zvýšení příjmů na 115 % ale nevyjadřuje, jak se zvýšil příjem průměrného občana. U průměrných příjmů přibližně platí, že dvě třetiny občanů mají příjem nižší než průměrný. Příjem průměrného občana se nazývá medián příjmů a ten je o 20 % nižší než průměrný příjem. Když tedy odečteme 20 % od současného průměrného příjmu 115 %, dostaneme 95 %. To znamená, že reálný příjem průměrného občana poklesl o 5 % oproti příjmu v roce 1989. A to přesně odpovídá výsledku ankety ČRo 6, že průměrný občan se dnes má hůře. (Pozn.: *Mne samotného to překvapilo. Domníval jsem se, že hmotná životní úroveň průměrného občana je vyšší, ale že musí na její zajištění vynaložit více pracovního úsilí a více času. A pak jsem usuzoval, že vyšší hmotná úroveň a méně volného času vlastně vyšší životní úroveň není.*)

To je katastrofální výsledek sametové transformace, která měla přinést efektivnější ekonomický systém a efektivnější, demokratickou, politiku. Všichni víme, co nám samet přinesl. Rozkrádání státního majetku, nezaměstnanost, korupci, kriminalitu, podvodníky nejrůznějšího druhu, okrádající druhé občany, 250 tisíc exekucí na občany ročně, bezdomovce a zahraniční kapitál. Namísto pokračování ekonomické reformy ve směru odstranění centrálního omezení rozvoje podniků a zejména odstranění mzdových předpisů, omezujících řádné zaplacení produktivní práce, bylo našim podnikům hned na začátku ekonomické deformy přímo zakázáno zvyšovat mzdy, a to i tehdy, když v prvních letech transformace podniky na vyšší mzdy měly! (Pozn.: *Každý normální makroekonom ví, že přesně toto je jedním z prostředků k tomu, aby podniky nemohly svoji produkci prodat. Když podniky nevyplácí mzdy, tak neprodají to, co vyrobí. A právě uplatňování takovýchto makroekonomických principů po sametové revoluci způsobilo dvě věci: levnou pracovní sílu a bankrot ekonomiky.*) Sametová ekonomičtí „experti“ nám začali říkat, že naše ekonomika musí „jít na dno“. Prý aby se od tohoto dna mohla odrazit. A mnozí lidé tomu věřili, protože doufali, že jedině s našimi světovými sametovými ekonomy se mohou mít lépe, po dosažení dna.

Proč bychom však měli jít na dno, nikdo neřekl, až na to notorické, že „teprve po dosažení dna se od něj můžeme odrazit a prosperovat“. **Jenže na dno může, resp. musí jít jen ta ekonomika, která je špatně řízena.** A to se stalo. Ne však proto, že bychom (naše podniky, naši zaměstnanci, naši manažeři), „neuměli hospodařit v podmínkách tržní ekonomiky“, jak nám sametová ekonomičtí „experti“ sugerovali. **Příčinou všech sametových krizí byla a je špatná hospodářská a makroekonomická politika.** Je snadné zlikvidovat národ, když je destruktivní makroekonomická politika pro normálního občana „neviditelná“ a její následky se dají „okecat“ neschopností lidí. Stačí se však podívat na Velkou depresi ve třicátých letech minulého století, kterou způsobila politika vlády a centrální banky USA. Byli snad Američané neschopní a „neuměli hospodařit v podmínkách tržní ekonomiky“, když celá jejich ekonomika ve třicátých letech zbankrotovala?

Důvodem všech tří posametových depresí české ekonomiky bylo a je, aby české podniky (z)krachovaly a mohly být pod záminkou neprosperity, ztrátovosti a bankrotového stavu prodány za babku zahraničnímu kapitálu. Nejde však jen o dnes již historické skutečnosti. Někteří lidé jsou ještě dnes boha-

tí. Mají pozemky, lesy, pole, nemovitosti, chaty. I toto bohatství musí být českému národu prostřednictvím krizí vlastněno. Ještě dnes jsou některé podniky v českém vlastnictví, které (sotva) přežívají, například čeští zemědělci nebo v současnosti 40 tisíc českých podniků, levně na prodej. A právě proto u nás loni vznikla třetí sametová krize, které nás má zbavit i těchto posledních zbytků národního bohatství.

Hned po startu ekonomické transformace (českého národa na dno) bylo vládou státním podnikům zakázáno exportovat nejen na východní trhy, ale i na trhy západní. Tj. **naše vláda uvalila embargo na vlastní ekonomiku!** Například (o čem se neví) **stát jednostranně zrušil všechny vývozní smlouvy automobilky Škoda Mladá Boleslav na západní trhy, kde byl o naši škodovku velký zájem.** A přitom musel všem smluvním obchodním partnerům Škodovky zaplatit za vypovězení dodávek vysoké penále! A to jen proto, **aby v umělé vytvořeném „nedostatku odbytu“ se Škodovka dostala do platební neschopnosti a byla prodána za směšnou cenu Volkswagenu jakožto jejímu „zachránčí“.** (Pozn.: Při druhém navýšení kapitálu Volkswagenu ve Škodovce ze 35 % na 70 % byly Volkswagenu prodávány akcie Škody Mladá Boleslav po 1 koruně, slovy: jedné koruně!!!)

Zásadní překážkou rozvoje české ekonomiky po sametu však byla makroekonomická restrikce, neboli omezení vnitřní kupní síly hluboko pod hodnotu vytvořeného národního produktu. **Při makroekonomickém omezení poptávky platí, že vše, co podniky vyprodukují navíc, nad makroekonomickými mechanismy přesně určenou úroveň (plán), jsou podnikové ztráty. Je to proto, že zboží vyrobené „nadplán“ je neprodejné.** Tato „neprodejnost“ nespočívala v tom, že by si lidé nechtěli ono zboží koupit, ale proto, že makroekon-

mickými mechanismy byly z ekonomiky staženy peníze. Tak tomu bylo ve všech krizích, které po sametu vznikly. Tím byla téměř celá ekonomika přiváděna do předluženosti, bankrotového stavu, a zaměstnanci podniků vzhlíželi k zahraničním „strategickým partnerům“ jako ke spásě, která jim zajistí práci. Stalo se. Byla jim zajištěna práce – otrocká. A to je důvod, proč je hrubý národní produkt tak malý. Tvoří jej totiž povětšinou jen levná práce našich holých rukou. Zisky, které umožňuje technologická vybavenost podniků, patří dnes převážně zahraničnímu kapitálu. A tento zisk podniků v zahraničním vlastnictví je 300 mld. Kč ročně! A to je jen zisk přiznaný v České republice. Jaké jsou další zisky při prodeji levné domácí produkce v zahraničí, nelze zjistit.

Někdo namítne, že zahraniční kapitál má dnes většinu nových technologií vlastních. Na to je třeba odpovědět, že česká ekonomika byla v roce 1989 přeinvestovaná a byla schopna na základě minulých investic (když jsme si za socialismu kvůli tomu utahovali opasky) rapidně zvýšit tvorbu spotřebních statků. Nejen to, odpisy hmotného kapitálu podniků slouží k nákupu technologií nových. Takže: kdyby česká ekonomika nebyla přivedena k bankrotu, technologie by se neustále obnovovaly a zlepšovaly. A vznikaly by nové. Ekonomika by rostla přinejmenším tempem 4,5 %, kterého bylo dosaženo v roce 1989. Tehdy došlo pouze k částečnému zefektivnění řízení podniků v důsledku přípravy na zavedení „ekonomické demokracie“ v podnicích, kdy zaměstnanci měli mít možnost volit ředitele podniků a členy podnikových rad. **A při růstu 4,5 %, který není nijak závratný, by dnes dosahoval hrubý národní produkt v České republice úroveň 243 %, a nikoliv mizerných 115 %, což představuje průměrný růst za 20 let pouhých 0,7 % ročně.** Nejen to. Normální ekonomický růst je 6 % mezi-

ročně. I tohoto růstu mohlo být dosaženo, jak v roce 1990 potvrdil monetarista profesor Milton Friedman slovy: „Po odstranění totalitního omezování činnosti lidí není žádného důvodu, proč by v Československu nenastal rapidní ekonomický vzestup.“

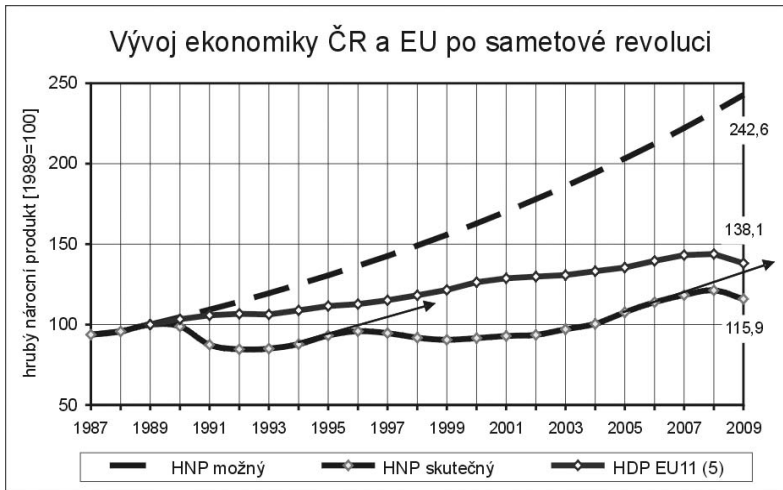
Westalgie

V původních zemích EU však po sametu rovněž nastal ekonomický útlum. Západ vyhrál studenou válku. Po sametových revolucích západní a nadnárodní kapitál politicky „obsadil“ východoevropské země a nadiktoval jim hospodářskou politiku vedoucí ke krachu národních ekonomik a k ekonomickému obsazení dobytých území. (Pozn.: *Šlo o tzv. Washingtonský konsensus, který teprve před několika lety kritizoval nobelistu prof. Joseph Stiglitz.*) Pak již Západ nemusel s Východem soutěžit v životní úrovni, aby si udržel spokojenost vlastních obyvatel. Proto se i na Západě začaly „utahovat šrouby“. Omezily se investice, protože západní kapitál potřeboval investovat na Východě. To vedlo k růstu nezaměstnanosti a k omezení růstu ekonomického potenciálu západoevropských zemí. (Pozn.: *Tyto zahraniční investice se u nás v prvních letech po sametu projevovaly zejména vysokým přebytkem dovozu nad vývozem, díky zprivatizování obchodní sítě zahraničním kapitálem. To rovněž značnou měrou přispělo k destrukci české ekonomiky.*) Za 20 let se v EU 11 (pozn. v grafu je pro roky 1988 až 1999 použit růst EU 5) zvýšil hrubý domácí produkt o 38 %, což představuje „mizerný“ meziroční průměrný růst 1,6 %. K tomu je třeba připodotknout, že růst 1,6 % není jen „malý“ růst, ale v podstatě parciální krize. Při takovém „malém“ růstu celkové produkce není plně využito ekonomický potenciál země. Produkce se při malém růstu nezvyšuje o tuto „malou“ průměrnou hodnotu ve všech podnicích rovnoměrně, ale některé podniky rostou rychleji nebo normálně, zatímco jiné podniky nutně upadají a zanikají. Proto se po sametu v EU 11 zvýšila nezaměstnanost, a to zvláště poté, co Evropa strčila hlavu do maastrichtského chomoutu.

Cílem je globalizace

Po sametu se zcela neformálně rozjela globalizace. A opět si mnozí nevědomí občané říkají, že v rámci globalizace i oni budou „globální“, světoví. Je to opět velký omyl. Globalizace znamená úsilí nadnárodního kapitálu ovládnout ekonomicky celý svět. K tomu je třeba zničit politickou a ekonomickou suverenitu jednotlivých národních států a vytvořit velké nadnárodní politické celky, v nichž budou vládnout dosazení byrokraté. V případě Evropy se jim to již skoro podařilo.

JAN KUKAČKA
KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

Prohlášení iniciativy D.O.S.T. k ratifikaci tzv. Lisabonské smlouvy

V den dvouletého výročí vzniku petiční iniciativy D.O.S.T. si dovoluujeme vystoupit s následujícím prohlášením: Během uplynulých měsíců uspořádala iniciativa D.O.S.T. několik veřejných vystoupení proti ratifikaci Lisabonské smlouvy v České republice. Motivací těchto manifestací byl jednak hluboký nesouhlas s hrubým politickým nátlakem, s nímž byla ratifikace prosazována, jednak odpor proti ideologicky zatížené „Listině základních práv“, která, jako závazná „příloha“ Lisabonské smlouvy, zanáší do zákonodárství signatářských zemí problematické koncepty odporující standardnímu pojetí občanských práv a svobod.

Odpor iniciativy D.O.S.T. proti Lisabonské smlouvě měl proto místní i celoevropský rozměr a byl stejnou měrou obhajobou české nezávislosti i tradičních hodnot západní civilizace. Tomu odpovídal i charakter jednotlivých akcí, ať již šlo o sérii demonstrací na podporu irských vlastenců pod názvem – Svoboda pro Irsko, shromáždění - na podporu prezidenta republiky na Hradčanském náměstí v Praze nebo nedávný Pochod za svobodu a suverenitu.

Bereme s lítostí na vědomí, že prezident republiky Václav Klaus Lisabonskou smlouvu nakonec podepsal. Tím zápas iniciativy D.O.S.T. proti její ratifikaci končí. Nebyl to ovšem zápas marný ani neúspěšný. Jak se totiž ukazuje, čeští odpůrci „Lisabonu“ dosáhli maxima možného. Je to zřejmě zejména ve světle posledních zpráv, podle nichž britští konzervativci ustoupili od záměru vypsat v příštím roce o Lisabonské smlouvě referendum, čímž padla i poslední teoretická možnost

jak jejímu přijetí zabránit. Fakt, že se v takové situaci podařilo alespoň korigovat nejvážnější pochybnosti někdejší vlády a dojednat doslova „pět minut po dvanácté“ pro Českou republiku výjimku zbavující nás závaznosti „Listiny základních práv“, je možno chápat jako nikoli nepodstatný dílčí úspěch, jehož by nebylo dosaženo bez pevného postoje prezidenta a podpory mnoha občanů, v neposlední řadě právě signatářů a sympatizantů iniciativy D.O.S.T.

Náš zápas proti ratifikaci Lisabonské smlouvy je u konce, zápas o nezávislost, svobodu a tradiční hodnoty však pokračuje, respektive stává se ještě důležitějším. Jak zmínil prezident republiky ve svém komentáři k ratifikaci Lisabonské smlouvy, přijetí „Lisabonu“ *legitimizuje snahy té části naší veřejnosti, které není věc naší národní a státní existence lhostejná a která se s tímto výsledkem nechce smířovat.* Více než kdy jindy proto platí, že jako odpovědní občané máme právo a morální povinnost sledovat veřejné dění, vstupovat do aktuálních politických diskusí, ovlivňovat společenskou atmosféru a aktivně tak bojovat za vlastní budoucnost. V tom byla a nadále je hlavní úloha naší iniciativy.

Praha, 7. listopadu 2009

MICHAL SEMÍN, PETR BAHNÍK,
LADISLAV BÁTORA, FRANTIŠEK ČERVENKA

www.akce-dost.cz

Co se děje na Slovensku?

To se nezapomíná

Zrod samostatné Slovenské republiky musel přestat nepřítel i části slovenské inteligence, která se celým svým bytím postavila proti slovenské svrchovanosti a samostatnosti. Jsou to ti, kteří 23. září 1991 v Kulturním životě publikovali výzvu „Za společný stát“. Výzvu podepsalo 891 lidí, mezi nimi také: Milan Lasica, Ladislav Kováč, Martin Porubjak, Ľubomír Feldek, Olga Feldeková, Martin Huba, Juraj Jakubisko, Dana Horváthová, Stanislav Radič, Iveta Radičová, Elena Váchalová, Miroslav Žbirka, Stano Dančiak, Ján Rihák, Martin Kasarda, Rudolf Zajac, Fedor Gál, Boris Farkaš, Tatiana Rosová, Magda Vášaryová, Eugen Korda, Rudolf Chmel...

To, že podepsali výzvu „Za společný stát“ jim nebránilo, aby se po vzniku samostatné Slovenské republiky ucházeli o místa velvyslanců, ministrů, ale i poslanců ve státě, který nechtěli a ani dnes nechtějí. Podpisy pod výzvu „Za společný stát“ se staly vstupenkami do relací prý Slovenského rozhlasu a komerčních televizí, jakož i do veřejnoprávní televize. Iveta Radičová se dokonce ucházela a plánuje i v budoucnu ucházet o nejvyšší funkci v nechtěném státě – o post prezidenta Slovenské republiky.

Všichni signatáři výzvy „Za společný stát“ se zapomněli slovenskému národu omluvit. Chamtivostí po politických, hospodářských či státních funkcích prokazují svůj prohnitý charakter.

Dobře si zapamatujme jejich jména a před každými volbami si je připomínejme, abychom věděli, s kým máme tu „čest“.

JURAJ JANOŠOVSKÝ

(Měsíčník Právo Národa, červenec-srpen 2009, str. 13; překlad do češtiny: - RJ -)

Slezský národní buditel Antonín Vašek

(180. VÝROČÍ NAROZENÍ)

Ve většině biografických příruček a učebnic se dočteme, že středoškolský profesor **Antonín VAŠEK** (1829-1880) byl otcem pozdějšího slavného básníka Petra Bezruče. Poměrně známá je i vlastenecká činnost A. Vaška, avšak neprávem se opomíjí, snad pod dojmem jiných zvučných jmen, např. T. G. Masaryka, J. Golla, Gebaue- ra aj., fakt, že právě A. Vašek patřil k prvním kritikům pravosti tzv. Rukopisů.

DĚTSTVÍ, STUDIUM A UČITELSKÉ ZAČÁTKY

Rod A. Vaška se objevuje v písemných pramenech v obcích mezi Ostravou a Opavou již od 17. století. Teprve Antonínův otec, Jakub Vašek, se usadil v Hájích u Opavy. A právě tady se Antonín Vašek dne 11. listopadu 1829 narodil. J. Vašek měl v Hájích kromě vlastního hospodářství na starosti i místní hostinec. Jeho početná rodina trpěla podvýživou a děti předčasně umíraly. Rovněž Antonín byl tělesně slabý a trpěl zdravotními potížemi po celý svůj život. Vychodil obecnou školu v Chabíčově, pak tzv. hlavní školu a klasické, šestileté gymnázium v Opavě. Na opavském gymnáziu prožil události revolučního roku 1848. Poté odešel do Olomouce na tzv. filozofii, avšak po roce se stěhoval znovu – tentokrát do Prahy: filozofii dokončil na Starém Městě pražském. Po studiu klasické a slovanské filologie na pražské univerzitě pobyl ještě další rok ve Vídni.

V nelehké době Bachova absolutismu, kdy všechno české bylo spíše na obtíž, začínal A. Vašek svou dráhu učitele. Jeho prvním působištěm bylo gymnázium v Opavě, kde před několika lety sám studoval. Na této škole začal vyučovat na podzim 1854 jako suplent. Během následujících dvou let dokončoval studia ve filologicko-historickém semináři ve Vídni u prof. F. Miklošiče a A. V. Šembery; připravoval se tu na složení zkoušky učitelské způsobilosti.

Po absolvování příslušných zkoušek z klasických jazyků se vrátil na opavské gymnázium, ale již v r. 1858 byl jmenován učitelem v Jihlavě. Odtud byl přeložen do Košic na Slovensku (1859-1860). Kvůli nepříznivému vlivu zdejšího klimatu na jeho zdravotní stav se A. Vašek přihlásil na uvolněné místo do Opavy, kam znovu, již podruhé, nastoupil v září 1860. Na této škole zůstal nepřetržitě až do podzimu 1873, kdy byl svými nadřízenými přeložen do Brna.

OPAVSKÁ LÉTA A. VAŠKA

V Opavě začal Vašek s podporou několika přátel dne 1. 3. 1861 vydávat zábavný a poučný „Opavský besedník“, první český časopis pro region Slezska a severovýchodní Moravy, usilující o národní obrození lidu. Časopis vycházel až do roku 1865 (po r. 1863 jako list politický). Vašek byl jeho redaktorem, vydavatelem i nakladatelem. To vše dělal vedle svého hlavního zaměstnání – gymnaziálního profesora. Pozitivní působení „Opavského besedníka“ na národní uvědomování českého obyvatelstva na Opavsku vedlo mimo jiné k tomu, že o pět let později na táboru lidu na Ostré hůrce u Chabíčova bylo přijato prohlášení o přináležitosti Slezska k českým zemím.

Práce pro národ byla A. Vaškovi přednější než jeho soukromé štěstí. Až do svých 36 let byl totiž starým mládcem. Změnu do jeho života přineslo náhodné setkání s tehdy 25letou Marií Brozkovou z Týnce nad Labem, s nímž se 18. 9. 1866 oženil. Do roka (15. 9. 1867) se novomanželům, kteří se rozhodli žít společně v Opavě, narodil syn – Vladimír.

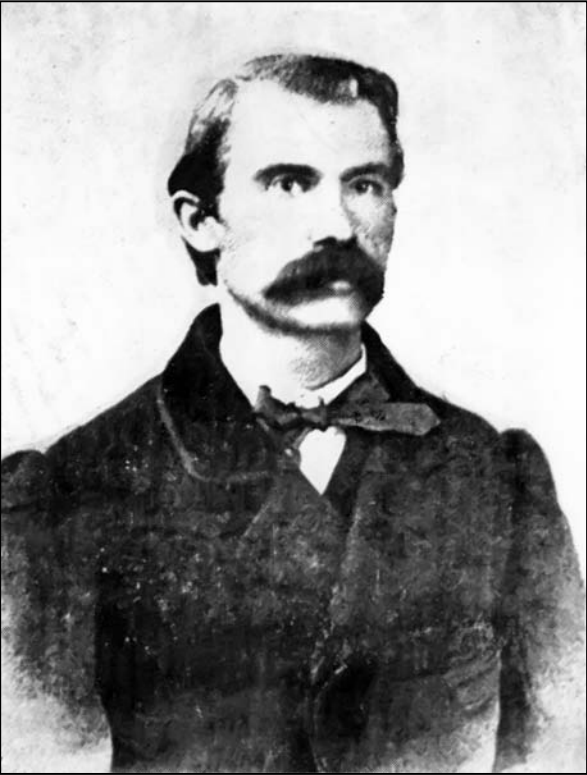
V té době již „Opavský besedník“ nevycházel, a tak se A. Vašek mohl věnovat i práci osvětové a kulturně-politické: hodlal v Opavě ustavit Čtenářský spolek a přispíval do řady periodik (Olomoucké noviny, Moravská orlice, Pokrok). Poté, kdy byly Olomoucké noviny zastaveny, pokusil se A. Vašek společně s V. Praskem o založení nového listu – „Opavského týdeníku“. Vašek měl v jeho redakci na starosti domácí zpravodajství.

I když A. Vašek nebyl šéfredaktorem nového listu, bylo zřejmé, že je jeho vedoucí osobností. Proto se stal

nepohodlným a hledal se způsob, jak ho dostat z Opavy pryč. Záminka se nakonec naskytla přímo ve škole, v níž působil. Kvůli tomu, že vyjádřil nesouhlas s ředitelstvím školy, byl na podzim 1873 za trest přeložen na slovanské gymnázium do poloněmeckého Brna. Aby se vůbec mohl přestěhovat, musel Vašek, který měl v té době již čtyři děti, požádat o finanční výpomoc.

NOVÉ PŮSOBIŠTĚ: BRNO

Na brněnském gymnáziu pod ředitelem K. Wittkem si A. Vašek sice nepolepšil, ale v Brně měl přece jen možnost plně se zapojit do českého společenského života. Další jeho zálibou byla myslivost. Nezahálel ani ve své publikační odborné činnosti. K jeho filologickému pojednání „Výklad slovanských jmen v Opavsku“, které vzniklo ještě během působení v Opavě, záhy přibýly další práce, týkající se výkladu místních jmen, jež publikoval v Časopise Matice moravské, např. „O povahopisných jménech osad staročeských“. Od studia památek starší české literatury vedla již přímá cesta k těm nejkontroverznějším – k tzv. Rukopisům královédvorskému a zelenohorskému.

Antonín Vašek (1829–1880)

Čím víc se A. Vašek problematikou tzv. Rukopisů zabýval, o to více nabýval přesvědčení, že se jedná o památky podvržené. Poprvé se u něho projevil pochybnosti o pravosti Rukopisu zelenohorského na jaře 1878. Začátkem následujícího roku (1879) již byl přesvědčen o nepravosti také v případě Rukopisu královédvorského. Výsledkem Vaškova studia obou těchto literárních památek byl spis nazvaný „Filologický důkaz, že rukopis Královédvorský a Zelenohorský jsou podvržené díla Václava Hanky“.

O Velikonočních roku 1879 A. Vašek podnikl cestu do Prahy, aby si opatřil nutné doplňky pro svůj spis. Při této příležitosti navštívil pražského jazykovědce J. Gebauera, jemuž nabídl svou rozpravu ke zveřejnění v časopise Listy filologické. Gebauer dílo odmítl, údajně pro velký rozsah práce. Ať tak či onak, byl to právě on, kdo o devět let později spolu s jinými pražskými univerzitními „veličinami“ vystoupil s kritikou tzv. Rukopisů („Poučení o padělaných rukopisích Královédvorském a Zelenohorském“, 1888).

PROTI PRAVOSTI RKZ

Ve své studii A. Vašek konstatoval, že Rukopis královédvorský, Rukopis zelenohorský i Evangelium sv. Jana vykazují tolik gramatických a lexikálních chyb, že jejich jazyk nelze považovat za pravou staročestinu. Au-

tor se věnoval i metrice a dospěl k závěru, že rozměr většiny básní byl vzat ze srbštiny. O padělanosti podle Vaška svědčí také neurčitost a mlhavost dějsté popisovaných událostí.

Vaškovo zpochybnění pravosti RKZ způsobilo v odborných kruzích pořádný rozruch. A dodejme: plným právem. Vždyť po J. Dobrovském byl Vašek jedním v mála jazykovědců, kteří se do tak náročného rozboru středověkého textu pustili. Vaškovu erudici bylo možno jen stěží zpochybnit, přesto se našlo dost vlivných osobností, které se postavily proti málo známému, leč statečnému kritikovi.

Jedním z prvních, kdo odmítl Vaškovy argumenty týkající se pravosti RKZ, byl F. Vymazal. Za jeho činem se snadno dali vytušit ti, kterým Vaškovo vystoupení doopravdy vadilo. Záhy se totiž ukázalo, o koho šlo: byli to zejména historik a archivář V. Brandl, dialektolog a folklorista F. Bartoš a literární historik J. Jireček. V českých zemích totiž stále platilo, že zpochybňování pravosti RKZ se bezmála rovná vlastizradě.

Vašek hodlal na odborné výhrady svých oponentů odpovědět, avšak rukopis této odpovědi již nebyl pro předčasnou autorovu smrt zveřejněn. Vaškova odpověď se nejostřeji obracela proti J. Jirečkovi. Hlavní argument, který totiž A. Vaška poháněl v jeho úsilí dovést záležitost RKZ ke zdárnému konci, byl fakt, že si nepřál, aby se Čechům mohlo někdy vytýkat, že kryjí literární podvod.

Vaškův boj proti pravosti RKZ přišel předčasně, kdy česká společnost ještě nebyla připravena přiznat si celou historickou pravdu. V řadě jiných případů trvá tento stav dodnes. Nelze se proto divit, že se tak odvážný a pronikavý duch, jakým Vašek bezesporu byl, nedočkal nejen konečného vítězství, nýbrž ani uznání. Přesto zažehl pomyslnou pochodň, kterou převzali jeho další vrstevníci. V jistém smyslu zůstaly zásluhy A. Vaška nedoceny dodnes.

V době, kdy se A. Vašek chystal podpořit své argumenty dalšími jazykovědnými důkazy, zasáhl ho dne 13. 12. 1880 prudký záchvat chřelni krve. Přivolaný lékař mohl již jen konstatovat smrt. Po zesnulém středoškolském profesoru Vaškovi zůstala manželka se šesti dětmi ve věku od 2 do 12 let; nejstarším z dětí byl syn Vladimír, pozdější autor „Slezských písní“. Vaškova rodina byla ponechána v bídě, strádání a starostech o nejnnutnější životní prostředky. Pohřeb A. Vaška se konal 16. 12. 1880 v Brně za velké účasti obyvatel tohoto města.

ANTONÍN VAŠEK – ČLOVĚK

Slezský buditel A. Vašek byl jedním z mnoha představitelů české vědy a kultury 19. století, který se stal obětí tehdy běžné nemoci z podvýživy – tuberkulózy. S touto nevyčlelnou chorobou zápasil řadu let, klesal však hlavně pod tíhou práce a lidské zloby, s níž se setkával až do konce svého života.

Podle svědectví současníků byl A. Vašek upřímný, poctivý, neústupný až tvrdohlavý, zocelený těžkým životem, zkušenostmi, strádáním i starostmi. Za svými plány šel vytrvale a nedal se ničím odradit, byl-li přesvědčen o své pravdě. Protože neustále zápasil o holé přežití, měl blízko k obyčejným lidem, kteří se potýkali s těmiž problémy. Miloval svůj rodný kraj, domov, přírodu i les, byl náruživým lovcem zvěře.

Mnoho z těchto rysů nalezneme i u jeho prvorozeného syna Vladimíra Vaška (Petra Bezruče). Proto nepřekvapuje, že právě on se postavil na obranu svého otce, když se v české společnosti objevily snahy snižovat zásluhy A. Vaška o poznání vědecké pravdy.

Ostatně, s nevědkem národa se téměř bez výjimky setkávaly všechny velké osobnosti českých dějin. Snad by to stálo za zamyšlení – namísto poplácávání po ramenou a ujišťování, jak jsme dobří a „světoví“. Ve vztahu k vlastním dějinám a jeho velkým postavám určitě ne.

12. 12. 2009

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK
(REPROFOTO: ARCHIV AUTORA)

Od náhubkového zákona k náhubkům

Bylo tomu již dvacet let od doby, kdy komunisté u nás obratně předali moc intelektuálům, pěstujícím verbálně abstraktní demokracii, která, od samého začátku skutky silně podvyživená, o něco později utrpěla ekonomy způsobený potrat, když intelektuály vystřídali „podnikatelé“ všeho druhu. Tak se polopравdy sametové „revoluce“ zasnoubily s utěšeně přibývajícímí konty podnikatelů v politice i ekonomice. Dvacet let české demokracie bylo cestou z hodně kyselého, toxického deště pod hodně děravý okap. Sametová intelektuálská pseudorevoluce, omezená často jen na vytváření ovzduší politického kyče „života v lásce a pravdě“, se nutně časem změnila v brutální realitu primitivního, chamtivého kapitalismu s dceřinou zločinností a zahraniční, satelitní kolaborací, která jen vystřídala Východ za Západ. Země, osvobozená od rdousivého rudého zla, které následně tak trochu zrůžovělo, s rozkradeným a rozprodaným národním bohatstvím, dospěla k výraznému bankrotu morálnímu a k perspektivě bankrotu hospodářského. Naděje na život ve svobodném a spořádaném státě byla zanedlouho po převratu brutálně zmařena všestranně zkorumpovanou politickou mocí. Na hladinu české demokracie vyplulo ze dna společnosti množství odporného bahna. A tak jako kdysi, začal nyní hon na odpůrce režimu.

Zkorumpované řízení státu se nutně musí obávat svobody aktivního projevu občanského, kritického a iniciativního smýšlení, které vytváří nebezpečí, že zkorumpovaní oligarchové budou při svých drzých a nestoudných činech přistiženi. Pokusy o uniknutí této hrozbě byly provedeny již tehdy, když byl likvidován Kudláčkův příliš kritický Český deník uměle vytvořenou remitendou, když byli z masmédií odstraněni populární investigativní žurnalisté, když byly ignorovány či znásilňovány zákony, jednou ve prospěch katarského prince, jindy zase ve prospěch politického lídra, s nímž stála a padala jedna vláda. Výrazně se nyní projevující nespokojenost občanů se stavem věcí veřejných vedla reprezentanty profesně-politické kasty nejprve k vydání „náhubkového zákona“ pro investigativní žurnalistiku, aby bylo odvráceno vyvětrávání zahňavajících kauz rozkrádání, podvodů, politických lží, afér a dalších nepravostí mnoha jedinců i celých skupin, kteří z politické scény nakonec vytvořili žumpu plnou drze včas odložených a bystře nedotažených, zahňavajících, odporně páchnoucích kauz. Metoda hubení „extrémních živilů“, např. protestujících za silné podpory občanů proti provokativnímu pozitivnímu rasismu, připomíná v mnohém staré rudé slogany o „zaprodancích“ a „přísluhovačích“, jen slogany o „kapitalistickém imperialismu“ vystřídalo klišé „neonacismus“, navlekané na vše, co se režimu nehodí do jeho politického hokynářství. A máme také nové fyzly a nové provokatéry a také nové disidenty a ovšem i nové „extremisty“, ale nikoli jen nevládní.

Extremismus však dnes, spíše než protestující dav a Strana práce, reprezentuje extremismus bezbřehého, ovšemže jen ekonomického liberalismu a další patologické „ismy“, slévající se v té shora zmíněné žumpě politického bahna, kterou lze, spolu s jedním „bývalým slavným“, označit jako „mafiašský kapitalismus“. Zkorumpovaná státní moc je se svobodou slova a svědomí neslučitelná, protože korupce a kontrola svobody projevu jsou podmínkou dobře fungujícího politického hokynářství. K omezování svobody patří ovšem také ignorování veřejného mínění, interní autocenzura tisku, omezování či úplné potlačování vystoupení „extremistů“ v masmédiích a narůstání otevřeně, drze svévole mocných, kterým na veřejném mínění záleží jen před volbami, kdy je národ zahrnován lživými fráze a nesplnitelnými sliby. Svoboda projevu koriguje způsoby vládnutí. Bude-li příští velká koalice opakováním „opoziční smlouvy“, bude svobody projevu ještě méně. Je načase, aby si to lidé uvědomili a nedali se znovu podnikateli v politice oklamat.

PROF. MILAN NAKONEČNÝ

Všechny naše významné historické mezníky 20. století jsou dodnes obestřeny rouškou tajemství. Zejména to platí o událostech po roce 1945. Jak komunistický puč z února 1948, tak i sovětskou okupaci ze srpna 1968 známe jen z toho, co se historikům podařilo zjistit z veřejně přístupných pramenů. V archívech tajných služeb, zejména bývalého Sovětského svazu, leží dosud neodtajněné dokumenty o tom, jak to tehdy doopravdy bylo.

Stále nejasné je pozadí údajné sebevraždy J. Masaryka. Nikoho ani nenapadlo provést exhumaci jeho těla, aby se potvrdilo, či vyvrátilo podezření, že byl zastřelen krátce předtím, než byla jeho mrtvola nalezena na nádvoří Černinského paláce v Praze. Obdobně je tomu s událostmi tzv. sametové revoluce z roku 1989. Dnes nevíme o mnoho víc než před 15-20 lety, protože ti aktéři tehdejších událostí, kteří by mohli o zákulisí předání moci něco vskutku hodnotného a důvěryhodného sdělit, raději mlčí, nebo si nic nepamatují. Je to pohodlnější. A za dalších dvacet let budeme vědět ještě méně, protože časem zapomeneme i to, o čem jsme si mysleli, že si to pamatujeme, protože jsme to prožili na vlastní kůži.

Dospěli jsme do stadia, kdy události staré 20-25 let jsou již „zasloužilou“ historií, kterou je nutno brát jako takovou: nediskutovat o ní, pouze konstatovat, že se stalo to či ono. Tomu ostatně nahrává i postoj naší nejmladší generace, pro niž jsou události „sametové revoluce“ 1989 málem na úrovni třicetileté války. Mládež, která si plete Husa a Komenského, stejně jako bitvu na Vítkově s bitvou na Bílé hoře, si neláme hlavu s takovými „detaily“ a je schopna prohlásit, že v listopadu 1989 byli popravováni naši studenti

Dvacet let cesty k demokracii

žalostně málo: doma se o tom nemluví, na televizi se mladí nedívají a na internetu je zajímaví úplně jiné informace. Zkrátka, je to začarovaný kruh, z něhož nevede ven žádná cesta. Tady platí dávná moudrost: Kdo nic neví, musí všemu věřit.

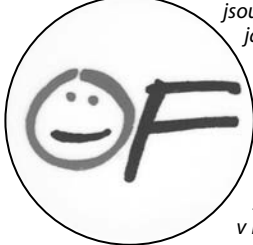
Proto se dnes nemluví o „Analýze 17. listopadu 1989“ od M. Dolejšího, ale znovu se ve sdělovacích prostředcích „oprašují“ pohádky o jakési revoluci, která prý tehdy proběhla. Že netekla krev, jak se v revolucích obvykle stává, ani že nebyl nikdo za své zločiny potrestán, to se raději taktně zamlčuje. Řeknete si: koho to dnes zajímá? Ty mladé ne a ti starší se stydí za to, jak nalítli „režisérům“ tehdejšího divadýlka.

Historii vždy psali a píší vítězové. Co na tom, že pravda je úplně jiná a že úpí někde v koutě zapomenutí? Od historie spravedlnost nečekej! Proto je dnes s naším vývojem spokojeno jen něco okolo deseti procent občanů. Bijeme se do hlavy a divíme se, jací lidé se vyspíchlí na nejvyšší příčky moci. Bezmocně přihlížíme tomu, jak se mafiašské praktiky zabydlely v práci našich největších politických stran. Už ne „SSSR – náš vzor“, ale „Sarkozy nebo Berlusconi – náš vzor“! Zase se po někom opičíme – jako v minulosti mnohokrát.

Již O. Bismarck věděl, že Čechy mají klíčový význam pro budoucnost Evropy. My děláme naopak všechno pro to, abychom žádnou budoucnost neměli. Před dvaceti lety jsme si mysleli, že se k nám navrátila vláda věcí našich. Věří tomu dnes ještě někdo?

16. 12. 2009

– RJ –

Básníková volba (Památce Františka Halase)

Dne 19. prosince 1919 vydává internaciona- lista, žijící ve Francii, Henri Barbusse (1873–1935) v l'Humanité provolání pod zolovským názvem: „Žalujeme!“ Émile Zola (1840–1902) i Henri Barbusse viděli podstatu lidství v civilizačních chorobách. Barbusse pranýřoval v provolání intervenci proti diktatuře proletariátu v Rusku. Volal: „Odmítněte být na straně utiskovatelů a divochů! Zachraňte lidskou pravdu, zachraňující pravdu ruskou!“ Jdeme-li po cestě zla, žádná naše jednotlivá volba nemůže být dobrá.

Vydávat diktaturu proletariátu kdekoliv, v Rusku, Německu, Československu, za lidskou pravdu je přinejmenším totéž, jako vidět v prodeji drog či v prostituci normální pracovní profesí. Je to nejen scetné, ale i velmi nebezpečné: pro jedince i pro společnost. Už Komenský říkal, že celé národy zahubily neřesti a nečestná práce. Diktatura proletariátu je plod vadného chápání společenských procesů, chápání nenávisti jako principu přestavby světa, chápání majetku jako výsledku loupení a nespravedlivého přivlastňování hodnot materiálních i duchovních. Hodnoty nikdy nevznikly loupením, krádeží, ale vždy jen prací jedinců i celých společenstev.

Společenské procesy jsou složité, poněvadž jsou tvořeny variabilitou přírodních podmínek a podmínek lidské existence, která sama o sobě je také složitá. Každý z nás je výslednicí minulosti, tradic a zvyků v oblasti celé kultury a zároveň je spolutvůrcem současnosti, jako základny pro budoucí čas. Dominovat se, že revoluci či válkou lze zjednat výchozí stav pro setrvale uspořádané poměry mezi lidmi, znamená popírat princip vývoje. Princip vývoje je základem vesmírného řádu, jemuž podléhá i lidstvo.

Marxova iluze o síle, trvalosti a oprávněnosti tzv. proletářské revoluce je nebezpečně scetná, neboť zabíjí sociální a vlastně jakoukoliv reformu. Byla v pozadí dvou významných vražd – knížete Stolypina (1912) a arcivévody Ferdinanda d'Este (1914). První byl autorem pozemkové reformy v Rusku, druhý, o němž byl diplomat Sforza přesvědčen, že mohl zachránit Rakousko, měl připravenou národnostní reformu. Radikální reforma odstraňuje špatné a zachovává dobré. Je největší nepřítelkyní revoluce. Proto reformátoři zpravidla přicházejí o život.

Podmínky pro revoluci jsou připravovány dlouhodobě. Vzpomeňme jen Havlíčkových Obrazů z Rusi (1843)! Havlíček v nich postihuje ekonomickou prosperitu carského Ruska a zároveň i to, že vše cizokrajné, jiné než ruské, bylo mezi šlechtou prezentováno jako pokrok. Tradice a zvykovost prohlasovány za zaostalost. Proces odnárodnění ruské šlechty a značné části ruské inteligence připravoval půdu budoucím revolucím. Ve Velké říjnové socialistické revoluci šlo pak o uplatnění myšlenek Karla Marxe, který nikdy v Rusku nebyl, ruskou kulturu ani jazyk neznal. Bez předchozího odnárodnění, které dokonce mělo i organizační bázi, Svaz svobodomyslných na Rusi, by se třídní boj a diktatura proletariátu neprosadili. Hruzy občanské války v letech 1918–1921 i další krutosti, popsané Solženicynem až po současný rozvrat Ruska, plynou z nesoudorosti marxismu s tím, co se na Rusi vyvíjelo po tisíciletí docela jinak. Nejinak je tomu i v Číně. Nákaza marxismem je smrtelným nebezpečím těchto velkých východních kultur.

Internacionalisté, včetně Barbusse, chápali třídní boj s diktaturu proletariátu jako významný krok na cestě k mezinárodní říši. Odtud pak ona obhajoba „ruské pravdy“, kterou Barbusse žádá ve jménu lidské pravdy. Barbusse byl tzv. levý intelektuál. Nejen ve Francii, ale i v ostatních státech stáli za diktaturou proletariátu v Rusku především leví intelektuálové, v naprosté většině internacionalisté. V Československu za ně mluvili především básníci, ale nejen oni. V jejich řadách byli i lékaři (Vrbenský), právníci (Sekanina) a další příslušníci inteligence (prof. Nejedlý). Za zvláště významné v tomto směru musíme pokládat editorské a básnické dílo S. K. Neumanna (1875–1947). Prozřetelnost mu nedopřála dočkat se toho, o celý život usiloval: diktaturu proletariátu v Československu. V jeho editcích Kmene a Června vycházejí Leninova díla (Stát a revoluce, 1920), jsou pořizovány překlady z němčiny o novém umění v Rusku (Neu Kunst in Rusland, 1921).

Internacionalista Neumann v roce 1920 píše: „Loužičko česká, k tobě nepatřím otče otče můj proč jsi se počestil? Z jiné jsem krve a z jiného těsta klecí mi shnilá ta země.“

Neumann byl navýsost nespokojený s levicí v dělnickém hnutí a s jejím vedením (Bohumírem Šmeralem). Podle něho je nerozhodná vedení levice balast, který je nutno odstranit:

„Třetí internacionála se tu pěkně ztenčí v odznak a rudou pásku český komunista před válkou občanskou varovný zdvihne prst.“

Co chtěli tyto představitelé intelektuální levice v Československu? Občanskou válku a následnou diktaturu proletariátu, jako v Rusku. Vše, co tomu stálo v cestě, bylo špatné, zaostalé, zralé k likvidaci. Vítili důsledky deflace, stávky, nezaměstnanost – jako

důležité momenty rozvratu „staré“ společnosti. Nejen současnost, ale i minulost, tradice, jim stojí v cestě, a proto se s ní nemilosrdně vypořádávají:

„Svatý Václave
ty nejsi náš
my nejsme tvoje plémě!
Lenine
vévodo země“,

volá v roce 1921 Konstantin Biebl.

Internacionalisté napadali ze všech stran strom národa, který chtěli přesadit do internacionálního sadu. Jenže strom bez kořenů neporoste nikde, ani v internacionálním sadě. Lidstvo nelze sjednotit na bázi odkulturnění, ale právě naopak! Na bázi maximálního rozvoje bytostných sil národních, které

František Halas (vlevo) spolu s Janem Zahradníčkem.

po staletí rozkvétaly v národních kulturách. Předpokladem tohoto sjednocení je vzájemná úcta. I toto pochopil již ve svém věku J. A. Komenský.

A právě zde, upoznění nacionality jako základny pro zdravou, nikoli chorobnou internacionalitu, končí 48letá životní dráha básníka Františka Halase. Dva roky před svou smrtí, v roce 1947, píše: „Poznali jsme, co je to láska k zemi, ale nezapomínejme, že nad nacionalitou je internacionalita, která je úběžníkem všech nových společenských sil.“ Internacionalita je střecha nad nacionalitou, střecha nad vzduchoprázd- nem nemá smysl.

František Halas se narodil v Brně-Husovicích dne 3. října 1901. Matka Leopoldina a otec František pracovali v brněnské textilce Kemce jako textilní dělníci. Narození dítěte je finančně zaskočilo. Neměli na svatbu, takže František byl na svatbě svých rodičů již jako čtyřletý, 15. října 1905. Manželství netrvalo dlouho, matka umírá po dlouhém utrpení na tuberkulózu počátkem roku 1909. Ovdovělý František Halas st. odchází z Kemky blíže svému rodišti, do Löw-Beerovy textilky ve Svitavě. Finančně si nepolepšil. I zde byly mzdy dělníků velice nízké. Po roce se žení podruhé a chlapec, budoucí básník, trvale začíná žít s babičkou z matčiny strany, v Brně-Husovicích. Vzpomínku na život s babičkou nám zanechal přítel Halasův, básník Jaroslav Seifert:

„Do Brna jsem přijel z chudých žižkovských činžáků, kde jsem viděl a zažil všelijakou bídu, ale tak chudý byt, jaký měl František Halas na brněnském předměstí (Husovice, Smetanova ul., nyní Hájkova 8), jsem ani na Žižkově neviděl. Bydlil se staříčkou babičkou, patřící nepochybně k jedné z jeho Starých žen (Halasova báseň z roku 1935). V jediné místnosti, kam se ovšem vešlo rovnou z chodby, nebyl žádný nábytek. Ve zdi byly dvě větší skoby na šaty. Na jedné byly všechny šaty babiččiny a na druhé všechna roucha jejího vnuka. Babička spala na dvou bednách, na kterých byl chudý a proležený slámník a Halas spal na podobném slámníku na zemi.“

Pojďme ke kořenům této bídě. Od 18. století byly české země průmyslovým centrem Rakouského mocnářství. V řadě odvětví dosahovaly evropské špičky: v pivovarnictví, cukrovarnictví, skládání také v soukenictví, v textilním průmyslu. Brno mělo v textilním průmyslu tradici. Už za napoleonských válek se „proslavil“ fabrikant Mundi (majitel textilky v Brně na Radlase) prodejem kvalitního a levného sukna Napoleonově armádě. Poněvadž Rakousko a Francie byly ve válečném stavu, musel tento, internacionálně ve válce vydělávající fabrikant volit cestu pro svůj obchod přes Turecko. (Připomíná to obchody jiného internacionalisty, Vasilu Zaharova, za 1. světové války, které popisuje zevrubně H. G. Wells). I majitelé Kemky a Löw-Beerovy textilky mohli prodávat levně, neboť levně vyráběli. Nešlo jen o nízké platy dělníků, ale i o nízké náklady na vybavení provozů. Špatné pracovní prostředí se jistě podepsalo i na předčasném odchodu Leopoldiny Halasové.

Bída revolucionizuje, ponižování z bídě ještě více. František Halas st. bojoval celý svůj život v dělnickém hnutí za lepší podmínky své i ostatních dělníků. A syn mu stojí po boku. Jako 30letý, 4. února 1931, píše Vlastimilu Vokolkovi: „Mám tátu, je to skvělý chlap, ale už půl roku je bez práce, a matku (druhá Halasova žena), která vydělávala 70 Kč, vyhodili teď taky.“

František Halas se zásluhou svého učitele na měšťanské škole v Husovicích, Karla Mrázka, dostává do učení u knihkupce Piši, v Brně, na České ulici. Zde se učí od července 1916 do července 1919. Horlivě čte vše, co mu přijde do ruky, a okukuje brněnské spisovatele, kteří k Pišům docházejí. Zdeněk Kalista

později píše, že nemohl uvěřit, že Halas nemá jiného vzdělání, než jaké mívá knihkupecký učen. „Hovořil tak, že ani literáti, kterým literatura je tím, čím rybě voda, nemohli se mu vyrovnat“. Vzpomeňme na slova učitele národů, Komenského: „Jsou takoví, kteří sami došli dále, než jiní pod vedením učitelů. Neboť člověku je dána i lampa, i knot, i křesadlo.“ Halas tohoto vybavení Prozřetelností plně využil. Pečlivě na sobě celoživotně pracoval.

Uvážíme-li životní podmínky Františka Halase, nemůžeme se divit, že jako 21letý prohlašuje: „U ko- lébky proletáře stoj kletba, pak přichází nebezpečný smích. Jednoduchá pravda, doposud nepochopená.“ V tom posledním se mladý Halas mýlí. Pochopena byla a je, a nejen pochopena, ale i všestranně využita: strategii psychologické války. Bída byla a je pro ně hnacím motorem přestavby světa, který chtějí ovládat. Marxův iluzionismus se jim náramně hodil, vždyť i lidové přísloví praví: „Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají.“

Nedivme se tedy mladému Halasovi, vyučenému knihkupci, že si přečetl Komunistický manifest a pod jeho dojmem prohlašuje: „Otevřeně a hrdě přiznáváme, že násilí je nám v tomto boji (za spravedlivý společenský řád) svatým prostředkem, jehož použijeme. Což není náš cíl tolik krásným, abychom z cesty k němu neodhodili každou své- volnou překážku? Jisto, že je! Chvalme násilí, tehdy dobré a prospěšné, je-li idea takové velikosti v jeho pozadí!“ (1922)

Marxův iluzionismus sliboval nebe na zemi, jen zespolečenštit výrobní prostředky! Bez třídního boje a diktatury proletariátu to ovšem nejde. Toto nezbytné zlo bude vykoupeno budoucím blahem pro všechny. Takoveto sny revolucionizují především mladé, kteří věří, že právě oni změní svět natrvalo k lepšímu, ukáží starší generaci, že to jde! Proto strategové psychologické války vždy znovu využívají ke svým záměrům ideálů mládí. Hus umírá mladý, Robespierre také, „Svět patří nám“ zpívali mladí po r. 1948 v Československu a především mladí vyšli na Letenskou pláň a Václavské náměstí v roce 1989.

Halas, mladý ve 20. a 30. letech, plně žije iluzi Karla Marxe. Je však přemýšlivý a obdařený citem. A hrdý. První básnickou sbírku vydává v r. 1927, ve svých 26 letech (Sepie). Je pravdou, že vstup do literatury mu umožňují Mahen, Longen, Václavek. Ale to nesnižuje jeho talent. Ten plně postihuje náš přední kritik, F. X. Šalda. Uvedme Šaldovo hodnocení druhé básnické sbírky Halasovy, Kohout plaší smrt (1930): „Básnický profil Halasův se zde krystalizuje, roste z větší hloubky, vydírá se z vlastních kořenů, které jsou uzlovité, temné, hlubokého ponoru.“ Možná říci, že jde o jakousi lyrickou zpodobň básníka, kterého život nehladil. A nedivme se, že v ní převládá samota lidského srdce, marnost života a světa. Takto se projevuje u Halase první fáze odklonu od Marxova iluzionismu, který je postaven na sounáležitosti v nenávisti. Ano, raději samota, než sounáležitost v nenávisti! Básníková volba nebyla snadná. Musel ji však provést.

Je přiznání, že v téže době píše také tyto řádky: „Mám několik kamarádů, kteří jsou katolíci a znamenitě se s nimi snaším. Nic to neubírá mému komunismu. Zůstává stejně horoucí a pevný. Pojí nás jedno - společná řeč krásy - jinak si nerozumíme. Dostalo se jim něčeho, co já absolutně postrádám - náboženské výchovy a daru víry“ (13. 3. 1931).

Třetí Halasova básnická sbírka, Tvář, „uzavírá dlouhé, vykvašené, bolestivé procesy nitra“ (F. X. Šal- da, 1932). Halasovo nitro těžce, ale neústupně, až svéřepě, směřuje k lásce, „která si najde účinnější projev než verš, aby mohla zbavit svět plísne a vši“ (F. H., 1932). Halas dostává za Tvář státní cenu, kterou dal celou stávkovému výboru pro dělníky, ačkoliv sám byl zcela bez prostředků. (Nic takového nikdy nelze očekávat od Neumannů, Bieblů a ostatních internacionalistů. Těm je „dělnická masa“ pouze prostředkem k uskutečnění diktatury proletari- átu a světového státu. Nouzi sami nepoznali.)

V roce 1933, v roce otevřeného nástupu diktatury lumpenproletariátu v Německu, vydává Halas další sbírku, Hořec. Pro Bedřicha Václavka je v ní málo boje, a proto píše: „Mezi bojem a tichými verši Halasovými je velké rozpětí a Halas to cítí a vinu smývá jese- ninovským vědomím o tom, že přijde nový svět a on bude odplaven se starým. Jenže Je- senin byl sedlák, vykořeněný svým příklonem k revoluci ze živné země, kdežto Halas je proletář, kterého o rovnováhu připravil

příklon k zjemnělému kulturnímu životu. Je to tedy Jesenin, postavený na hlavu“ (B. V., 1933).

Díky, Bedřichu Václavku, za toto přirovnání dvou básníků. Tentokrát jste měl šťastnější ruku, než při volbě Knittlova románu k překladu do češtiny! (Jedná se o román Via mala, Cesta zla.) Vyhmatl jste v něm slovanskou citlivost a zranitelnost šílenstvím revoluce a bídě následně i předcházející. Právě zde, v této citlivosti, musíme vidět i svébytnost Halasova komunismu. Je to komunismus, založený na schop- nosti vnímat druhého člověka, cítit s ním v dobrém i ve zlém. Tento komunismus je opakem komunismu Marxova. Správně to postihuje T. G. Masaryk, neboť říká, že Marx komunismu velmi ublížil, naplnil jej žlučí, tj. nenávistí.

Psychologická válka je válka s pojmy, především s těmi, které se vztahují ke společenské podstatě člověka, s pojmy, jako je pravda, láska, sounáležitost. Zajisté je sounáležitost v lásce zcela jiná než sounále- žitost v nenávisti. Marxismus uznává kolektivismus na bázi třídního vědomí, tzn. na bázi třídní nenávisti. A právě touto cestou Halas jít namůže a ani nechce. První, kdo toto pochopil, byl S. K. Neumann. S Halasem se rozešel.

Halasova láska roste a prohlubuje se s krajním ohrožením vlasti, spolu s vírou v Boha, k níž v dětství nebyl veden a již se musel také sám dobrat. Svě osobní citění prožívá na pozadí událostí, jež otřásají Evropou:

„Na knoflík věřdů zapjata jsou těla
za hadry hesel duše zahnívá
rozetou z věřdů Evropy jsi celá
ty zmije zrádliová.“

V roce 1938 je volba provedena: za lásku, za vlast, za kořeny, jimiž souvisíme s minulostí i budoucností. Je to Torzo nádeje. V něm volá:

„Kůň bronzový kůň Václavův
se včera v noci trás
a kníže kopí potěžkal
Myslete na chorál
malověrní
Myslete na chorál.“

(Praze, 1938)

Halas v objevených kořenech nachází víru v řád, oprádná zvaný Bohem, Prozřetelností: „Ne, Pane, nejsem hoden Tvé přízně já po léta žil jak zvěr a Tvoje rány ohnivě mně nesvítily ale věř že nacházím-li jmenno Tvé pak ne ze strachu před trestem já prosím vroucně za jiné jen neopouštěj tuto zem.“

(z básně Prosa)

Halas pochopil, že v lásce musíme jít také od blízkého ke vzdálenějšímu, od rodného kraje k celé vlasti a pak dále a dále, kam dohlédneme jen srdcem. Neboť správně vidíme jen a jen srdcem. V lásce je dovršeno naše lidství.

František Halas umírá 27. října 1949. Dne 5. listopadu byl pohřben na hřbitově v Kunštátu na Moravě. Zde tedy odpocívá básník, který složitou cestou objevil význam národa, národních tradic a těsně se k nim přimknul v dobách nejtěžších, v čase 2. světové války. Za války napsal překrásné básně, které patří Boženě Němcové. Po válce pak, v před- tuše odchodu, oslavil kraj svých předků v poémě „Já se tam vrátím“ (1947):

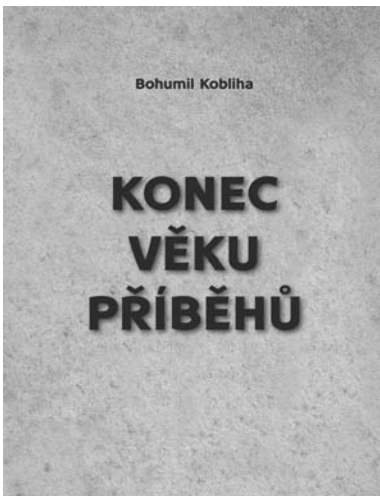
„Ty můj kraji, ty mé bezpečí, ty má zatvrzelosti, ty má věčnosti. Tvá hlína, mnuta v prstech, voní po zetlelých vlasech dávno pohřbených tkalcovských dědů a báb a je přísadou mé krve. Ty můj kraji! Jsi tam, kde Vysočina nabírá dech a pole skládají slib chudoby. (. . .) Všechny cesty vedou do Kunštátu, do Zbožku a do Rozceře. Hranečníky zarazilo dětství. Toho škřípání kol na cestách křížujících se v mém srdci! At si jen země letí do prázdna, at si jen letí, jen když zbude jistota jednoho místa, místa posledního, místa jen pro hrob. Chci ho mít tam, jen tam u nás. Kdyby mi jen oči pro pláč zbyly, já se tam vrátím, já se tam i poslepu vrátím!“

(Úryvek z poémy)

Doc. Dr.
MARIE ŘEHOROVÁ

Právě vyšla nová kniha našeho pravidelného přispěvatele

O knize

Podstata skutečností je nám zastřena nánosem smyšleného. Jsme napájeni často nesmyslnými příběhy, pověstmi i čistokrevnými pohádkami. Když jim věříme, snadno pak uvěříme všemu – jsme manipulováni.

Kniha „Konec věku příběhů“ jde ke kořenům existence a Existence.

Na této cestě je metodologicky i obsahem mnohde revolučnější než Marx – Engelsův *Komunistický manifest* i požadavky a naučení Ježíše.

Kniha mluví o nedostatečnosti našeho pozorování a nazírání existence a o tom, že světová náboženství (jako systémy poznání, mravouky a jejich vý- klady) jsou nekompatibilní. Z rozdílností pohledů pak roste vzájemné nepochopení, nevěřivost, nepřátelství a nakonec války.

Dle autorova pozorování se snižuje všeobecné zaujetí pro stále opakované pohádkové příběhy od Mrtvého moře. Jako Evropan se Dr. Koblíha pochopitelně zaobírá především náboženstvími, která ovlivňovala a ovlivňují naši evropskou civilizaci. V širším záběru, poněvadž věří podobně jako Mohammed v **jednotu lidstva**, se však zaobírá vším, co ovlivňuje naši cestu aproximace k ideálu člově- čenstva. Tedy i ostatními náboženstvími a vědami.

Autor nepřehlíží, co dobrého minulá éra přinesla a vykonala, naopak. Nezavírá ani nepřimhuje oči před negativy. Je si velmi dobře vědom své zodpovědnosti jak k minulému, tak i budoucímu a zá- sadně nechce bourat. Proto neneguje, i když kritizuje. Vše v minulosti chápe jako nutné kroky a cesty pro naše lidské poznávání. Učení se z vlastních chyb pro další, lepší, méně bolestivou cestu.

Kniha má čtyři organické díly. V Prvním díle, *Vstupy*, naznačuje hlavní směry, kterými se pak další díly chtějí ubírat.

Druhý díl, *Představy a ideje*, mluví o tom, jak jsme si je vysnili, jaké jsme si stavěli milníky a jak jsme poznávali po- stupně jejich užitečnost, anebo nakonec překonanou zbytečnost. Pochopitelně, praxe v realitě životních běhů se mnohdy rozchází s ideály a se záměry, at' je koncipujeme sebelépe.

Tím se zaobírá díl třetí, totiž *Kon- frontace*. Tento díl možná pobouří nejen staromilce, ale i poctivě věřící **všech** náboženských směrů, často i ateisty a totální bezvěrce. Nejsme totiž vět- šinou ochotni poznávat nové a tvrdou skutečnost, když jde o nejzásadnější podstaty naší existence. Pravda je nám často nepohodlná, neshoduje-li se s tím, čemu osobně věříme.

Čtvrtý díl, *Aproximace* opět dělá to, co je v jeho názvu. Autor naznačuje cestu a chce se přibližovat k očištěným lidským poctivým ideálům.

Páteří knihy jsou tři originální po- stuláty, totiž že *život je zkouška duše v obtížných podmínkách hmoty*, a že *existujeme v Řádu*. Tato *existence pak podléhá nemilosrdné autoregulaci*. Není-li naplněn požadavek Řádu, exis- tence padá.

Dr. Koblíhovi jde v podstatě o **ne- kompromisní pravdivost poznání**. Čerpá z celoživotního studia a praxe na třech kontinentech a netouží po ničem jiném, než aby se lidstvo ze samého zaujetí pro své „svaté“ věci nevyvražďilo.

(Londýn, 6. července 2007)

Pozn. redakce: Tuto publikaci si mohou zájemci objednat prostřednictvím redakce SN a předplatitelé na přiloženém objedna- cím lístku. Kniha stojí 247 Kč + poštovné.

PRAVDA A LÁSKA JAKO ATRIBUT LIDSTVÍ

Filozofie, láska k moudrosti, souvisí s hledáním pravdy. Tak ji chápalí řecí filozofové: Sokrates, Platon, Aristoteles... Náboženství pak s naplňováním lásky. I když spolu souvisí, nelze je zaměňovat, ale také je nelze stavět proti sobě či vytěšňovat jedno druhým.

Náboženský myslitel může mít jiný názor na ideu a z ní plynoucí společenské hnutí než myslitel-filozof či etnograf. Snad nejmodifikovaněji je v současnosti vykládán pojem komunismus. William Temple, arcibiskup canterburský, v něm vidí herezi křesťanství, když toto nedovedlo řešit chudobu a ponižování z chudoby. I socialismus je různě vykládán a rovněž tak marxismus.

Už středověcí myslitelé věděli, že tentýž pojem lze vykládat různě, na základě životních zkušeností a výchovy. Pod tímž pojmem si jednotlivci představují často zcela něco jiného. Co je další příčinou různého výkladu obecných pojmů? Je to především jejich interpretace v různých historických a také místních podmínkách.

Zamysleme se nad pojmem socialismus. Jeho otcem byl Angličan Robert Owen (1771–1858). Ve spojení s jeho vysoce humánním dílem se tento pojem vyskytl poprvé. Jiní tak nazvali jeho dílo v New Lanarku. Owen byl zámožný, vlastnil továrny na bavlnu v Manchesteru a v New Lanarku. Byl citlivý. Zarmucovalo ho, že se jeho dělníkům žije špatně. Proto usiloval o zlepšení jejich života a zároveň o zlepšení poměru mezi zaměstnavatelem a dělníkem.

Co vše podnikl? Snížil délku pracovní doby, zavedl ve svých továrnách zdravotní zařízení, zrušil práci dětí, zdokonalil výcvik dělníků, když vážil obchod a snížila se výroba, vyplácel podporu nezaměstnaným, zřizoval školy, zkrátka učinil New Lanark vzorem lepšího industriálního hospodaření. Jeho snahy vešly ve známost prostřednictvím tisku. Noviny Times a Morning Post mu přály, o jeho experiment se zajímali monarchové. New Lanark navštívil i velkokníže Mikuláš, pozdější ruský car Mikuláš I. (1825–1855) a vévoda kentský, otec královny Viktorie, byl mu také nakloněn. Owen měl však i mnoho odpůrců, kteří se báli jeho reformem jako nebezpečí pro jejich podnikání.

Z popudu Roberta Owena byl vydán v roce 1819 tzv. tovární zákon, platný pro Anglii. Představoval jakousi magnu chartu, listinu dětských práv. Zdokonalena byla ve 40. letech 19. století díky slavné básni E. B. Browningové „Pláč dětí“. V britských továrnách byla zakázána práce dětí do 14 let, známá i Karlu Marxovi.

Skutečné dobro může udělat člověk pro člověka jen tehdy, je-li citlivý, moudrý a má-li silnou vůli k činu. Právě cit k nejbližším byl kamenem úrazu pro oba obhájce práv dělníků, Marxe a Engelse. O Marxovi řekl Jan Masaryk: „Jaký to byl národohospodář, když nedovedl uživit vlastní rodinu!“ Ze 14 dětí zemřelo Marxovi 11 na podvýživu a špatné hygienické podmínky v londýnské čtvrti Soho. Engels žil jako bezdětný rentiér z práce britských továrních dělníků.

Cit k druhým a moudrost, spojení se silnou vůlí k činu, nacházíme jak u Owena, tak u švýcarského pedagoga a vychovatele opuštěných dětí za napoleonských válek, J. H. Pestalozziho. V průběhu času se k takovému jedincům přizpůsobily Albert Schweitzer, odměněný za práci pro druhé Nobelovou cenou, a také dva velcí Moravané, Josef Hybeš a C. A. Stojan. Jejich úspěšnost pramenila z hlubokého citu k druhým lidem. Ten dokonce překryl i světónázorovou odlišnost.

Vrátíme se však k pojmu socialismus. Uvědomme si, že prožití tohoto pojmu jako dobra pro druhé nebylo zdaleka dáno všem, kteří s ním měli co do činění ve společenské praxi. V Československu je to markantní zvláště po roce 1948, kdy byla zákonně odstraněna chudoba a ponižování z chudoby a kdy se přešlo na protipól na – diktaturu proletariátu. Ve společenské praxi šlo o diktaturu stranických sekretariátů. Bylo to v podmínkách naší kultury poprvé nezakryté uplatňování vnějškového řízení člověka.

K totálnímu vnějškovému řízení člověka dochází v Československu za tzv. reálného socialismu. Ten nebyl ničím jiným než státním kapitalismem – se všemi prvky monopolismu ve výrobě, obchodu, bankovníctví, v nakládání s tzv. lidskými zdroji. Jeho nástup byl nastartován společenskou krizí v roce 1968. Je to významný mezník v tom směru, že šlo o urychlení postupu od niterného řízení člověka k řízení vnějškovému.

V roce 1950 vydává David Riesman v USA svůj „Osamělý dav“, obsáhlé pojednání o vnějškově řízeném člověku. Osamělý dav je tvořen citově chudými sběrateli informací. Citová chudoba předurčuje jedince k izolaci mezi druhými. Být sám uprostřed druhých je nejtěžší úděl člověka, neboť člověk je tvor společenský. Skrze

společnost se mu dostává zcela určitých kvalit (v rodině, škole, na pracovišti, v různých organizacích světských i církevních). Romain Rolland to vystihl přiléhavě, když řekl, že „sám může být buď blázen, nebo svatý“.

Pro vnějškově řízeného jedince jsou nepostradatelné vnější signály, dodávané mediální kulturou, o níž už v 50. letech 20. století řekl Theodor Adorno (nar. 1903), že je podvod: „Osvěta dělaná masmédií je podvod.“ Alvin Toffler, americký futurolog, vidí v médiích zbraň mocnější než cokoliv jiného. Dokonce je toho názoru, že nebylo potřeba použít marxismu, kdyby média rychleji prorůstala společností. Ide tedy o účelovou přestavbu lidské osobnosti, která musí být zbavena pozitivního citu, aby mohla být plně využita k boji člověka s člověkem.

Člověk pod vlivem masmédií se stává loutkou, s níž lze časem dělat cokoliv. Ztrácí nejen pocit sounáležitosti s druhými, ale dokonce i pud sebezáchovy. Svoboda, založená na niterných hodnotách, jestliže tyto zmizí, mění se v pseudosvobodu. Ani člověk na vysokém společenském postu není svobodný. Vyskytne-li se za této situace ještě člověk, který neztratil smysl pro dobro a smýšlí ve prospěch druhých, je zpravidla „utlučen“ některým z oněch vágních pojmů, za nimiž se skrývá doslova vše. Přesně o toto jde v taktice psychologické války, která neválčí zbraněmi, ale pojmy.

Co se skrývá dnes za pojmem socialismus? Owen, Hybeš, Jakeš? Co za Marxovým učením o komunismu, vyrůstajícím z podmínek 19. století? Marx by patrně nazval dnešní vládu (českou i světovou) diktaturou finančního kapitálu, o jehož světové moci byl už v 19. století přesvědčen. Proto mu věnoval nejvíce pozornosti, o čemž svědčí jeho stěžejní dílo „Kapitál“. Co dělá tato diktatura s člověkem, to si ověřuje v každodenní praxi při znehodnocování měny, ničení přírodního bohatství a bohatství národního, jímž je kvalita člověka, jeho umění pracovat a zdravě žít.

H. G. Wells, anglický myslitel 1. pol. 20. století, byl toho názoru, že společnost, která permanentně počítá s nezaměstnanými, by se neměla zvát demokratickou. Měla by nést jiný název než ten, který se odvíjí od vlády lidu, lidem a pro lid. Lidé, zbaveni vlastního rozumu, pozitivního citu a vůle k dobru, nejsou samozřejmě připraveni na samostatné rozhodování ani o sobě, ani o druhých. Důsledkem tohoto stavu je stále se zvyšující kriminalita. Stát pak, zpochybněný v obou svých funkcích, ochranné i represivní, není schopen této vzrůstající vlně kriminality čelit. Stále více se vzdaluje tomu poslání, které mu přisoudil otec atomového věku, Albert Einstein: „Za nejdůležitější úkol státu považují chránit jednotlivce a umožňovat mu, aby se rozvíjel v tvůrčí osobnost.“

„Nechápete, že jsme někdy sešli z cesty,“ říká už před 60 lety Antoine de Saint-Exupéry. „Lidské mraveniště je bohatší než dřív. Máme více výhod a volného času, a přece nám chybí něco podstatného, co těžko dovedeme určit. Citíme se méně lidmi, ztratili jsme něco z tajemných výsad.“ Podle Saint-Exupéryho měl už tehdy Západ „člověka zbaveného vši tvůrčí síly, člověka, který už nedovede ve své vesnici vytvořit tanec nebo píseň, člověka krmného komerční, standardní kulturou, jako se krmí volí senem“. Toto vše pak přichází do našich podmínek po druhé světové válce, tomto prozatím největším masakru v dějinách lidstva.

Druhá světová válka, diktatura proletariátu, vystřídána diktaturou lumpenburžoazie, dává této úvahám za pravdu. Český filozof Karel Kosík (1926–2003) říká, že „lumpenburžoazie je nejen černým svědomím soudobé epochy a jejího anonymního diktátora, ale také věrným, a proto zastíraným zrcadlem univerzálně se prosazující devastace“. Podle Kosíka se „na planetě již realizuje v masovém měřítku grandiózní pokus redukovat člověka na symbiózu bezmezné chtivosti a racionálního propočtu“.

Co říci závěrem? Už na počátku 19. století napsal švýcarský myslitel J. H. Pestalozzi (1746–1827), že bez lásky člověka k člověku zaplaví svět podvod a povrchnost. Atributem lidství není touha po moci nad druhým člověkem, ale pozitivní cit a pravdivé jednání člověka s člověkem. Toto jsou všelidské hodnoty, patřící všem národům a všem rasám. Budme na stráži toho nejcennějšího z našeho lidství! Nenechme se ubíjet zbraněmi psychologické války, která válčí pojmy. Problém svobody je především problémem člověka, jeho kvality. Kvality jeho vztahu k druhým lidem, k přírodě a k Tvůrci vesmírného řádu.

DOC. PHDR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Abychom někoho měli...

„Vždyť nikoho nemáme!“ Kdo nebyl batole či prvňáček po 17. listopadu 1989 nemůže nepamatovat na tento povzdech. Tak byli oslavováni najednou se objevivší „vůdcové národa“. Nikdo se neptal na jejich minulost, na pevnost jejich rodinného okruhu, dobré předky, na charakterové vlastnosti, poctivé cíle a snahy, natož na vzdělání a jeho kvalitu, vlastní pozitivní občanské činy a jejich užitečnost/vhodnost pro řízení státu. Najednou byl slavným politikem každý, kdo překotil pár frází a dal se pod přitažlivou fangli.

„Nikoho nemáme“ byla deviza k prostrkování těch, kteří byli vyvoleni pro vlastnosti, které se hodily loutkářům. Byli povolní a svolní ke všemu, jen být nahore.

Tato nová situace se vzorně doplňovala s notorickými nářky dob předchozích v Prameni, Masně, Železářství a jiných národních podnikách: „Nemáme lidi!“ Takže prostý a poslušný občan, komunismem udomácněný člověk, byl už předem hotov přijmout cokoliv a kohokoliv, jen když byl/bylo a oslnil/oslnilo náležitým vychálením!

Jako tu barvu na kánoí, když nebyla modrá, musel jsi vzít hráškovou, hlavně že byla olejová, jak řekl pan vedoucí. Jako když nebylo telecí, byl jsi rád že jsi dostal kuře – to je „ksaverák“! Když nebyly kachličky do koupelny bílé, jásal jsi radostí nad modrými a růžovými, poněvadž ty jediné byly ve skladu. „Jsou kvalitní,“ chválil pan skladník! Prostě výčet by byl lvovisický, podle toho, jak kdo pamatuje dobu výdobytků socialismu, a mohl by dodávat ze svého vrecka. Jako ten vermt, když nebyla gamza (viz dávný šprymař Jiří Suchý).

Občan byl tedy k manipulaci už předem připraven!

Výsledky máme dnes podle toho a je s podivem, když nám výdobytky „sametové revoluce“ ještě někdo vychvaluje. Ten nevidí, či nechce vidět, že se bojíme budoucnosti, kdy nás vyhodí z práce, ztratíme úspory a že přibývá penzistů, co vybírají popelnice. Že ani to pivo, co pijeme, není už naše.

Leč vraťme se k „abychom někoho měli“. Abychom pro úkoly doby budoucí měli toho, koho známe a komu můžeme věřit a kdo může být pro funkci vhodný, musíme zapracovat. Nemůžeme přece volit dokolečka stranické poslance, kteří odhlasují vše, co loutkář nařídí, jako ten US radar (to bylo fiasco, co!!!), a aby nás pak z toho a jiných malérů nemusel tahat člověk cizí, třeba rovnou v tomto případě Medveděv s Putinem. Soudím, že všichni poslanci, co hlasovali pro US radar, by měli rezignovat. Kdyby se jim nechtělo, měli by být občany odvoláni. Měli bychom mít moc je odvolat! Tedy: jak na to všechno? Máme už jen pár novin, měsíčníků a podobných tiskovin nezmanipulovaných a skutečně v duchu českých, kde se objevují poctiví autoři, schopní a inteligentní lidé, ale my jejich jména musíme hledat někde na konci jimi předložených, zajímavých esejí a sloupků, a ještě si na brát pomalu lupu.

Voláme po světovosti a silháme po tom, proč jinde mají dost známých osobností a nechybí jim lidé. Všimáme si ale pozorně, jak tam ve světě ti lidé vyrůstají a jak přicházejí ve známosti?! Dá se, že zde je jakási mezera v našem nazírání a informacích.

Světové deníky, nedělníky, magazíny i odborné časopisy mají hned pod tituly článků, esejí a jiných prací vždy pěkně tučně vytištěno autorovo jméno, a někdy s fotografií. To abysli čtenáři mohli učinit celkovou představu o člověku, který se snaží nám něco říci, něco „prodat“. Nemusíme studovat plastikou anatomií pro výtvarníky, abychom viděli na první pohled o koho jde. Celý lidský věk nás naučil číst z fysiognomie. Ke jménu si dle fotografie připojujeme představu, obraz osobnosti.

A pak čteme, pozorujeme a registrujeme. Když někdo píše opakovaně tendenční, patolizalské či jiné bláboly, tak prostě už takovému jménu v budoucnu nevěnujeme pozornost, byť název jeho výplodu byl sebeznevšenější a sebeatraktivnější. Vždyť kdo se rád a dobrovolně připravuje o vzácný čas?

Chceme se dozvědět něco pozitivního, nového, zaslíbené informativního a tvůrčího. Zajímá nás ukazování cest od lidí rozumných, moudrých a solidních, ne opakované mlácení prázdné slámy či kolovrátkové nářky. Nemáme náladu na pročítání stránek, které prezentují to, co se jinak vyvází na dvorek za stáji. Nemáme trpělivost pro grafomany. Takovým se prostě v budoucnu vyhneme. Článek přeskočíme, i kdyby byl na první či prestižní straně. Nakonec jdeme tak daleko, jde-li o články redakční, že takový tisk přestaneme odebírat. K řezníkovi, který vám dvakrát prodá zavánějící flákotu, už po třetí nejdeme. Proto je důležité dobré jméno. Dobré jméno se buduje dlouho a nelze ho ničím nahradit.

Zkomplikované situace, do nichž nás přivedl „samet“, si zřejmě vynutí, že budeme muset v naší zemi přejít k nové formě demokratického výběru pro řízení věcí veřejných, a rovnou k přímé demokracii. Pro nás tedy je navíc nutno budovat zázemi a dobrý festuňk, ve kterém budou známí lidé, které jsme poznali dle jejich pozitivní mozkové potence, práce a činů.

Pro poctivé autory samotné je také zaslouženou odměnou za jejich čas a dřinu, když hned pod názvem článku či eseje se objeví jejich hrdé jméno náležitě zřetelně vytištěno, a pokud možno s fotografií. Ti, co píší s úmyslem méně ušlechtilým, se časem sami vytrídí. Samozřejmě, pokud jde o redaktory, zaměstnance novin, o sloupkaře či autory píšící pod značkou, tam může být či je na místě tisknout jméno či značku za článkem nebo pod sloupek.

Že nemáme lidi!?! Já věřím, že máme, jen jejich jménům musíme dát příležitost, aby vynikla a vešla postupně ve známost. Aby zněla!

Je zde celý národ mladých lidí, kteří se zítra budou muset ujmout věcí veřejných, poctivě a rozumně, abychom se vyvarovali situací, v jakých nyní jsme. Nezapomínejme: jsou jména hluchá a zvučná...

17. 11. 2009

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál s dobovými vyobrazeními)

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ

(20. výročí jejího svatořečení)

Snad každý obyvatel Prahy, ale i návštěvník hlavního města ví, že největší soustředění českých světců a světic je tam, kde se lidově říká „u koně“. Kousek pod budovou Národního muzea stojí unikátní sousoší: na podstavci jezdecké sochy národního patrona sv. Václava stojí čtveřice nejvýznamnějších světců z období raného a vrcholného středověku: po levé straně sv. Ludmila, za ní sv. Anežka Česká, po pravé straně sv. Prokop a sv. Vojtěch. V době odhalení Myslbekova pomníku (1905) nebyla Anežka Přemyslovna ještě svatá, nýbrž jen blahoslavená.

Anežka Přemyslovna, jedna z nejslavnějších českých světic a abatyše kláštera klarisek u sv. Františka v Praze, se narodila dne 20. 1. 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a jeho druhé manželky – Konstancie Uherské. V dětství byla Anežka vychovávána cisterciáckém klášteře v Třebních ve Slezsku a v premonstrátském klášteře v Doksaněch.

V útlém věku byla zasnoubena se synem císaře Friedricha II., Jindřichem, avšak sňatek byl později zrušen. Po smrti svého otce Přemysla Otakara I. (1230) se princezna Anežka Přemyslovna rozhodla vstoupit do kláštera. Díky podpoře své matky a zejména bratra, krále Václava I., mohla v r. 1232 založit špitál sv. Františka pro chudé a nemocné a o rok později (1233) vystavět v gotickém slohu mužský klášter menších bratří sv. Františka a ženský klášter řádu sv. Kláry, známý dodnes pod názvem Na Františku. V r. 1234 sama do kláštera klarisek vstoupila a stala se jeho abatyší.

Anežka Přemyslovna se nadchla pro učení sv. Františka z Assisi (1182-1226) a udržovala korespondenci s jeho žačkou – sv. Klárou z Assisi (1194–1253). Záhy nato požádala tehdejšího papeže o schválení nových řeholních pravidel, která by lépe odpovídala ideálům chudoby, hlásaným sv. Františkem. Rozhodla se tohoto příkladu následovat a poté, kdy papež Řehoř IX. neměl v r. 1237 pochopení pro její pokus o založení vlastního řádu, vzdala se r. 1238 hodnosti abatyše, jakož i vlastnictví špitálu a všech ostatních statků. Soubor pravidel nové řehole byl v r. 1253 za přispění sv. Kláry papežem nakonec schválen.

V době vnitropolitické krize (1249) se Anežka podílela na sjednání smíru mezi českým králem Václavem I. a jeho odbojným synem

Podle nejnovějších zjištění jsou ostatky Anežky České uloženy v podzemí kostela sv. Haštala na Starém Městě pražském

(Foto: Zdeněk Andrš)

L'udovit Štúr

Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

**Slovenské
Hnutie
Obrody**

Pridaj sa k nám!

www.sho.sk

17. 11. 2009

EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Kdo má zpytovat svědomí?

(Pokračování ze str. 1)

a bilaků se sice už nezavíralo na 10 a více let do lágrů otrocké práce (gulagů), nicméně za sebe-menší neposlušnost se okamžitě vyhazovalo ze zaměstnání bez ohledu na to, byl-li provinilec před rokem 1968 předsedou stranické organizace či agentem StB. Pokud se takový provinilec jevil stranickými orgánům „progresivně“, byla mu vtisknuta do ruky lopata, ač dotyčný vlastnil akademický titul za nějaký ten marxistický spisek. Tak konečně došlo i na komunisty, kteří nesli osobní zodpovědnost za období nesvobody v letech 1948-1968 v ČR.

Bůh, jak se ukázalo, je starý ironik.

Fakta jsou až příliš zřetelná: proti fašistické totalitě v Německu a proti komunistické totalitě ve středovýchodní Evropě a v SSSR nikdo nic nezmohl. Milionům Evropanů nezbyvalo, než se pokusit rudý fašismus přežít. Nakonec to nebyli Evropané, ale Afghánci, kteří Evropě a světu předvedli, jak porazit neporazitelnou Sovětskou armádu. Svým statečným odporem, dodnes celému civilizovanému světu nepochopitelným, přivedli Sovětský svaz k hospodářskému zhroutení a neporazitelnou, zdřogovanou a ožralou Sovětskou armádu vyhnali ze své země.

Teprve porážka Sovětského svazu v Afghánistánu byl skutečný počátek roku 1989 v Evropě. Během jediného podzimu se zhroutila sovětská koloniální říše zla jako domeček z karet. Američani Rusy dotlačili k tomu, aby začali plnit jaltská ujednání a po padesáti letech vyklidili obsazenou Evropu.

Kdo zpytuje svědomí za zničení demokracie v Evropě ve druhé polovině 20. století?

Evropská sebereflexe má jediný logický závěr: proti despotci v Německu a v Rusku se nepodařilo nikde uspět. Odpor byl vždy potlačen násilím, neboť totalitní systémy jsou na násilí postaveny. Na jednotlivci totalitním režimům nesejde. Zavřít, zastřelit, zničit: to bylo heslo Sovětského svazu a komunismu jako takového. Kde zpytují svědomí udavači, mučitelé a vrazi? Když po roce 1989 ztratili komunisti moc,

položili legitimace a plně se dali do služeb budování kapitalismu. Z kdysi největších prominentů režimu a jejich rodinných příslušníků jsou dnes multimilionáři, u nás stejně jako v Rusku. Noví Rusové si už koupili Karlovy Vary, a zamaňou-li si, koupí si i Mariánský.

Kde na to vzali?

Národ se táže, tápe a neví. Chodí ke svobodným volbám a volí ty, kdož se mu nabízejí na billboardech. A přitom se ví, ať vyhraje kdokoli, bude to jedno. Životní úroveň se ani za sto let nevyrovná té v západní půlce Evropy, která nepoznala dobrodiní socialismu a jeho „jistot“. Platy a důchody jsou stále 3-5krát nižší než ve všech zemích západně od Chebu, obyvatelstvo smí cestovat bez pasů i doložek, kam si zamane, pokud na to má. Kdo je opravdu hodně šikovný, dá se na politiku a za korupční miliony si může koupit barák třeba na Floridě. Chce to jen dostat se do vládnoucí „elity“.

Ti, kdo tu za posledních dvacet let pohádkově zbohatli, zpytovat své svědomí nebudou. Zač se máme jako národ do hloubi duše stydět? Za to, že jsme tu museli žít?

Dva miliony lidí u nás tvořily komunistickou mafii, de facto detašovanou sovětskou mocenskou agenturu, navíc 300 000 osob bylo vedeno jako agenti StB. Stejně jako v Maďarsku, Polsku, Rumunsku, Bulharsku, NDR i v SSSR.

Jaké z toho plyne poučení pro 21. století?

V případech jakékoliv agrese neváhat, jako neváhalí bratři Mašinové a pan Paumer. Jinak bude následovat další století plné katastrof a nekonečného lidského zoufalství. Pokud tohle nebude každému v Evropě jasné, můžeme se zvolna připravovat na další totalitu. Nezáleží příliš na tom, bude-li hnědá, či rudá. Očteteli se jednou za osnatým drátem, veškerá naděje končí. Několik vět to nezachrání.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

STRUČNĚ A JASNĚ:
Dokud mohou vycházet
SVOBODNÉ NOVINY,
dotud existuje v naší zemi
svoboda a vývoj směrem
k demokracii.

REDAKCE

SN NA INTERNETU
Upozorňujeme čtenáře,
zejména ze zahraničí,
že mohou právě vyšlá
čísla SN najít také na
této internetové adrese:
www.volny.cz/ingvesely

Citáty měsíce

Příznivý osud prověřuje lidi
šťastné, nepříznivý velké.

(Plinius)

Hloupost je cosi neochvějného:
všechno, co na ni záuťoch, také
na ní ztroskotá.

(G. Flaubert)

Arogance je parukou k zakrytí
duševní pleše.

(J. Werich)

Dobré i zlé...

(Pokračování ze str. 1)

a tisíckrát vyslovená lež je vnímána jako pravda. A tak si lidé stále berou nabízené půjčky, aniž by zvážili, že to vyjde drahé, a zda je budou moci splatit. Stávají se tak snadnou obětí lichvářů, banky a bankéři bohatnou. Neplatí-li jim dost dlužníci, vyvolají krizi a řeknou si o státní dotaci. Zaplatí ji zase jen ten zdimaný občan ze svých daní, které je prý proto nutné zvýšit. To je také Archimédova spirála, tentokrát však pro odsávání peněz občanům. Co bude, až z nás vysají všechny, nevím. Asi budou dále půjčovat a splácet jim budeme muset otroctvím. Jako výdobyté nové kapitalistické svobody a demokracie. Jen ta dnes tolik propagovaná svoboda cestování pro obecný lid asi jaksí v tom otroctví nebude.

Nechci moc sýčkovat, protože se prý mě předpovědi plní (když jsem napsal, že nám všechno najednou padá, spadly stropy domu v Soukenické ulici), ale ten stísněný pocit ve mně i v jiných silí a neustává. To bezmezně ignorování politiků lidí je něco strašného. Slušné chování je zapomenuto, důležité jsou jen osobní ambice těch vyvolených – bez ohledu na dopady, a to v celém světě. Nedovedu si představit, kam až to dojde. Pokud povedou svět či Evropu lidé, jako neukázněný pan Barosso a s ním spřízněný náš Topolánek, kterého si nejspíše prosadí jako našeho eurokomisaře, aby uvolnil místo pro na něj se třesoucího Davida Vondráčka v ODS, a pusť si tak Jiřího Paroubka k vládě, pak není třeba atomových bomb ani tranských raket pro zničení světa. Stačíme na to sami. Utlučeme se čepicemi při jejich snímání před velkými politickými božstvy a zůstaneme na kolenou, na která jsme před nimi poklekli. Dožijeme-li se toho ovšem. Prostředků ke zničení světa je již dost.

Mezitím ovšem budeme muset zaplatit náklady na neuskutečněné volby, které

se politikům nepovedly, prodat ČSA, aby byla potřebná miliarda na obrněné transportéry, které skončí jistě v Afghánistánu. Sehnat dalších dvacet milionů na nákup amerických bezpilotních letadel Raven a neupřesněné miliony na nákup lehkých terénních vozidel a jiné výzbroje včetně nákladů na dopravu při demonstrování naší vědeckosti Americe, pro niž řada našich politiků silně lobbuje. Doma se šetří na platech, na zdravotní péči, na důchodcích, na nic nejsou peníze, ale na předvádění se politiků a jejich rozhazování je zřejmě peněz stále dost. Musíme proto zaplatit státní dluh, včetně několika desítek miliard za úroky, protože bez bezpracného výdělků pro mezinárodní i naše bankéře se existovat v politice nedá. Převést zdravotní pojištění na (vyšší) daň, aby občané neměli pocit nároku na zdravotní péči, platit vyšší daně a tím i vyšší ceny za všechny životní potřeby občana, protože někdo ty nezaměstnané, vyrobené privatizací podniků, zaplatit musí. Politici, jak jsme opět viděli, si na své platy sáhnou nedají.

Obávám se ale, že ani to všechno nepřiměje občany, aby v příštích volbách si dali říct a nevolili nikoho z těch, kteří přivedli tu naši republiku „s. r. o. (s ručením omezeným nebo spíše žádným)“ k současnému bankrotu. Tedy aby nevolili nikoho, kdo tam je, nebo už jednou byl (bez výjimek, aby se nehádali). A když se může měnit Ústava ve prospěch politiků, snažili se prosadit její změnu také ve prospěch občanů, kteří vytvářejí svou práci hodnoty, jež politici pak ve svém soukromém životě (do kterého nám prý nic není) pro sebe a své řídicí pány a lobbyisty rozhazují.

Naše země je krásná a natolik štědrá, že při dobrém a nezlodějském hospodaření není nutné, abychom měli čtyř- až pětkrát menší platy než v Německu nebo Americe. A všichni, nejen V.I.P. a kamarádi ze staropražské čtvrti.

3. 10. 2009

ING. VLADIMÍR VESELÝ

NA TAPETĚ NOVÉ POVĚSTI ČESKÉ aneb Jak to bylo za „sametu“?

Neprozradím jistě žádné tajemství, budu-li konstatovat, že agenti bývalé Státní bezpečnosti (StB) jsou i dvacet let po politické změně z konce 80. let minulého století v kurzu. Jsou jich plné noviny, občas o nich mluví v televizi a dokonce se o nich natáčejí filmy. Nikoli dokumentární, jak by se na vyrovnání se s neblahou komunistickou minulostí slušelo, nýbrž filmy hrané, umělecké. Příklad za všechny z poslední doby: 3 sezóny v pekle.

A na dovršení všeho – naše soudy, které mají nalézat právo a pravdu, osvobozují prokazatelné spolupracovníky komunistické tajné policie a ještě to vytrubují do světa. To už není vláda práva a rovnost lidí před zákonem, ale umně zmanipulovaná šaškařna, v níž se jen těžko dá prokázat, kdože to vlastně tahá za provázky.

O Ústavu pro studium totalitních režimů se téměř od jeho založení mluví jen tehdy, když se něco nepodaří nebo když se najde nějaký „nepříjemný“ dokument, který by mohl vrhnout špatné světlo na někoho z Havlovy party puncovaných disidentů. To pak jiná spřízněná parta, tentokrát z Lidových novin, spustí povyk, aby ukřičela ty, kteří si dovolili zveřejnit něco, co se jistým vyvolencům nehodí do krámu.

Po případu s „udáním“ od M. Kundery se v uplynulých dnech dostaly na veřejnost doklady o spolupráci s StB Havlova kamaráda z doby tzv. sametové revoluce – výtvarníka Josky Skalníka. Jako historik i jako jeden z těch, kdo prošli vyšetřovnými StB, mohu potvrdit autenticitu otištěných dobových dokumentů. A dovolím si upozornit ještě na jeden fakt, o němž se mlčí: StB byla organizována jako vojenská složka, kde existoval daný služební postup, který vylučoval možnost, že by jakýkoli dokument mohl být libovolně zfalšován a dodatečně podstrčen. Takové tvrzení je obyčejná fantasmagorie, na hony vzdálená tehdejší realitě.

Komunisté ani jejich tajná policie totiž nepočítali s tím, že budou tak rychle a zároveň bezbolestně odstaveni od moci. Přípravovali se na všechny možné varianty, včetně zavedení stanného práva a zřízení internačních táborů pro lidi určené k likvidaci. „Perestrojkoví reformátoři“ byli ochotni jít na jakýkoli kompromis, který by prodloužil jejich vládu, a měli dostatek času na to, aby si „vyprojektovali“ ekonomický model, podle něhož později došlo k „přelití“ státního majetku do rukou vybraných jedinců z řad komunistů a estébáků – jakožto nových kapitalistů.

Případ J. Skalníka překvapil jen málokoho. Vždyť jeho jméno figurovalo již ve známých Cibulkových seznamech StB – spolu se jmény dalších výtečníků z Havlovy party. Nově objevené dokumenty o Skalníkově donášení na pracovníky amerického velvyslanectví v Praze jen oživily pochybnosti kolem úlohy StB v řízení či alespoň ovlivňování průběhu událostí před dvaceti lety.

Často dnes zaznívá téma „revoluce“ v naší „sametové revoluci“. Již v r. 1996 jsem na stránkách tohoto periodika napsal, že to nebyla revoluce ani převrat, nýbrž docela obyčejné předání moci předem určené skupině disidentů (bývalých komunistů), u nichž byla záruka, že budou komunistům garantovat faktickou beztrestnost. To se také stalo.

Možná se za dalších dvacet let dozvíme, jak to doopravdy bylo a kolik řídicích důstojníků StB tuto „změnu režimu“ zaštitovalo svými vlastními těly. Ono zahrávání si s „revolucí“ totiž mohlo tehdy skončit skutečnou revolucí – i s těmi kandelábrý, jimiž komunisté tak rádi strašili, protože tím jen zakrývali svůj skutečný strach z případné odvety za spáchané zločiny a zneužívání politické moci.

16. 12. 2009

–RJ–

Od desíti k pěti ...

(Pokračování ze str. 1)

Desatero na Georgijských kamenech v georgijském Elbert County v Americe. To jsou však spekulace bez důkazů. Dokazují jenom, že je tu možnost velkého podvodu na občanech, kterým se zdaleka neříká všechno. A v tom je „jádro pudla“. Kabinetní politika státních funkcionářů je tak neprůhledná, že nikdy nemůžeme vědět, jaká bouda se na nás šije.

Jistě je jenom to, že se něco děje. Příroda se chová nepřívětivě, jako by ji došla trpělivost s námi, lidmi. A není divu. Clověk od dob, kdy dostal rozum, zpychl a chová se jako pán přírody, nikoli jako její součást. Nejenže se nekontrolovatelně množí, ale rabuje její zdroje bez ohledu na následky. A plýtvá jimi, jako by jejich zásoby byly nekonečné. Místo, aby plně využíval to, co si z přírody odeberá, a kompenzoval to svou činností, klidně jde cestou nejacinějšího získání, byť to je neekologické. Zahazuje to ještě v použitelném stavu, aby byl „in“, a hromadí tak hory odpadu, který už není kam odkládat. Jeho likvidace je čím dál dražší a složitější. Kapitalistická touha po zisku však chce své. Jak to bude na Zemi vypadat, až na celé orné půdě budou skládky, pracující občané vymřou a vyvolení nebudou mít komu a čemu vládnout? Pravda, v té době bude asi dost robotů. Spěje svět k Čapkovu RUR?

„Být, či nebyt, to je otázka!“ A současná. Budou volby a my se měrou sice malou, ale existující máme podílet na naší budoucnosti. Ty veletoče, které nám

politici předvádějí, jsou obdivuhodné. Na jedné straně si jako kapři nechťejí vypustit rybník, na druhé straně se ví, že až na výjimky budou všichni kandidovat znova, takže jim o moc nejde. Navíc situace spěje ke skryté velké koalici, takže se moc nezmění. Jde ale hlavně o to, zda se bude nad smetištěm vychloubat Paroubek, nebo Topolánek a kam bude směřovat penězovod z našich kapes. I kteří loutkáři za scénou budou na koni. Jděte tedy volit, volte však malé strany, ale nedávejte preferenční hlasy těm, kterým tam už byli a totalně zklamali, ale někomu na konci kandidátky! Ono to ale stejně nepomůže a za naši budoucnost nelze ručit. Kdo získá „Cestovní kancelář Fischer“, nelze předpovědět. Alespoň ne nám, i když to nejspíš už někdo ví. Zato si můžeme být jisti, že ten trend našeho občanského života půjde od desíti k pěti dál.

14. 9. 2009

ING. VLADIMÍR VESELÝ

MARNÉ KVÍLENÍ

Dne 8. září t. r. jsme si mohli na Českém rozhlasu 6 vypoaslechnout KVÍLENÍ Václava Duška, převzaté z Listů, měsíčníku vydávaného pro potěchu zdejších pokrokových sociálinteligen-tů. V tomhle periodiku ovšem nemůže publikovat kdekdo, pouze prověřeni antitržní, neboli protiklausovští autoři. Mnoho příspěvků v tomhle časopisu utvrzuje v čtenáři pocit, že polistopadová vítězová, osmašedesátníci z Občanského fóra, propadli frustraci, neb „doba se jim vymkla z kloubů“ jako tomu princovi ze Shakespearova Dánska, a tak každý hlas i hlásek, který tuhle vykloubenou dobu odmítá, je dobrý.

V rámci tažení „Za blbou a ještě blbější náladu“ otiskly Listy KVÍLENÍ Václava Duška, ač tento autor nikdy nebyl disident, emigrant a ani z KSČ ho nevyločili. S tím, co se tu po listopadu '89 děje, je pochopitelně nespokojen a – jak by řekl náš kníže-pán – nelze se divit. Tohle, co tu teď máme, je kapitalismus natvrdo, žádný oprášený socialismus s líbeznou tvář. Vláda peněz tu nahradila vládu sekretariátů KSČ. Připočteme-li k tomu všemu i cyklickou hospodářskou krizi (Marx) a zvyšující se nezaměstnanost, máme tu i klasické zbídačování pracujících mas kapitalém. (Blíže o tom JUDr. V. Uljanov.)

Nemá smysl to rozvádět. Tak to prostě je a jiné to nebude. V tomhle ohledu to nikdy nebude lepší. Svobodné podnikání (vykořisťování pracovních sil) je dokonce chráněno zákonem, a tak nastal tvrdý boj o trhy, neboli o zisk. Je to naprosta hrůza a už Pan Ježíš Kristus to kritizoval – a bezvysledně. Těžko říct, čím to je a proč to jinak nejde.

První, kdo věděl, jak to u nás po roce 1989 dopadne, byl Václav Klaus. Měl vynikající postřeh, že lidi se za posledních 5000 let nezměnili a zřejmě je ani za 5000 let nikdo nezmění. Z toho usoudil, že stejně to bude i s trhem, který se taky už 5000 let chová stejně, tj. tržně. Za to si vysloužil u všech vychovávatelů lidstva, kteří chtějí svět změnit, upřímnou nenávist. Navzdory ustavičné negativní mediální masáži se tento Václav Klaus teď téměř 70% oblibě u obyvatelstva ČR.

To je něco, co sociálinteligenční menšina nikdy nepochopí. Příslušníci této semperprogressivní menšiny museli na základě výsledků svobodných voleb postupně opustit prkna, která znamenají svět a jeho ovládnutí elitami. Na jejich hry už nejde ani noha. Bývalé kádrové rezervy strany, jak si tato samolibá komunistická smečka říkála v 50. a 60. letech, nikdy nepochopí, proč většinu českých občanů socialismus nepřirostl k srdci.

V roce 1968 jsme na rozdíl od osvěcených, reformních komunistů doufali, že se komunisti spletou a povolí alespoň polosvobodné volby. I se svými Dubčeky, Smrkovskými a Kriegly by dostali 10 % a měli by po vedoucí úloze. K tomu však mohlo v Československu dojít, až když Američani dostali Rusy z východní Evropy. I v roce 1989 se sice vyskytl nesmělý pokus nastolit poopravený socialismus, ale takoví zlosyni, jako Václav Klaus, zrušili Občanské fórum a obnovení jakéhokoliv socialismu v Československu znemožnili.

Komunisti, jak bývali, tak polobývalí, mají v genech zažranou nedůvěru v jakémkoliv lidské společnosti, které není neomylně řízeno z osvěceného Centra. Bez vlády elity, která tomu všemu velí, vzniká podle nich jediné chaos. Tak kvilejí vychovávatelé lidstva a nechápou, proč ostatní nekvilejí s nimi.

Ostatní jsou ti, kdo ještě nezapomněli na dvaatřicet let sovětské komunofašistické despotie se všemi koncentráky a totalním zrušením všech občanských svobod, vybojovávaných lidmi po celá staletí. Ostatní si ostatně myslí, že komu se tenhle nedokonalý způsob „buržoazní“ svobody zajídá, může vždycky emigrovat do Číny, Severní Koreje či na Kubu. Všude tam ho rádi zavrou.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 274784289 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • ISSN 1803-0955 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 21. 12. 2009 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

Rok ve znamení Josefa Kalvody

Motto: „Na lži se budoucnost národa budovat nedá.“

Josef Kalvoda

Dne 26. listopadu 2006 se uskutečnil v Ústavu pro studium totalitních režimů seminář Josef Kalvoda v protikomunistickém odboji, který se uskutečnil v rámci Roku profesora Josefa Kalvody vzpomínaného společností Josefa Kalvody u příležitosti 10. výročí jeho úmrtí. V jeho průběhu přednesli své příspěvky čtyři referenti. Program moderoval historik Jaroslav Rokoský, zahájil lingvista, matematik a překladatel Vladimír Petkevič a s příspěvky vystoupili pedagog Jan Cholínský, historikové Václav Veber a Martin Tichý a bývalý vyšetřovatel ÚDV Jiří Málek. V diskusích a četných doplněních také několikrát vystoupil pamětník a soukromý badatel Jan Skácel. Vladimír Petkevič v úvodu semináře vyzvedl Kalvodův význam nejen v odboji, ale i v historiografii a podotkl, že historiků Kalvodova typu, „kteří se na dějiny dívají bez předsudků a bez zátěže vlastní komunistické minulosti, ba dokonce kteří zastávají nepokryté antitotalitní postoje, má dnes česká historiografie velmi zapotřebí“.

Jan Kolínský, autor Kalvodova životopisu, vydal pod názvem „Poutník Josef Kalvoda“, seznámil přítomné s mládím Josefa Kalvody a s jeho bojem v řadách lidové strany proti komunistům již v období třetí československé republiky, se založením České křesťansko-demokratické hnutí v exilu (které bylo ve vyhraněné opozici proti Radě svobodného Československa a Československé straně lidové v exilu z důvodů zásadního odmítnutí poválečného politického režimu a Košického vládního programu a rovněž zásadně rozdílného názoru na vedení protikomunistického odboje) a jeho úspěšným memorandem vládě a Kongresu Spojených států v roce 1954, v němž byl předložen návrh postupu na uplatnění nové zahraničněpolitické strategie pro osvobození porobených národů pomocí vnitřních revolucí v komunismem ujařených státech.

O americké zahraničněpolitické strategii vůči Sovětskému svazu pojednal historik Václav Veber. Poukázal na to, že velkým zlomem v americké politice vůči sovětskému komunismu byl nástup prezidenta Harry Trumana. Zatímco jeho předchůdce Franklin D. Roosevelt odvozoval poměrně autoritativně svoji zahraniční politiku od vlastní důvěry ve Stalina a důvěry v jeho směřování k liberálnějšímu politickému režimu, Truman přijal výrazná opatření pro omezení sovětské rozpínavosti. Byla řešena otázka, zda byl Beneš placeným sovětským agentem. V odpovědi zaznělo, že Benešovo jednání je sice možné považovat za jednání sovětského vlivového agenta, ale že je nepravděpodobné, že by přijal ze sovětské strany nějaké peníze, protože sám byl milionářem. V souvislosti s tím bylo poukázáno, že informace o tom, že Beneš byl Sověty placen, pochází z knihy bývalého příslušníka KGB Pavla Sudoplatova a většina historiků ji považuje za nevěrohodnou.

Martin Tichý seznámil posluchače s knihou Josefa Kalvody Role Československa v sovětské strategii, která vyšla ve třech vydáních (1979–1981) ve Spojených státech v angličtině jako Czechoslovakia's Role in Soviet Strategy a v roce 1999 byla přeložena do češtiny. Sám uvedl, že jeho příspěvek je zejména námětem k diskusi, kterou se mu také skutečně podařilo rozproudit, a to již během samotného výkladu. Závěrem diskuse poznamenal moderátor Jaro-

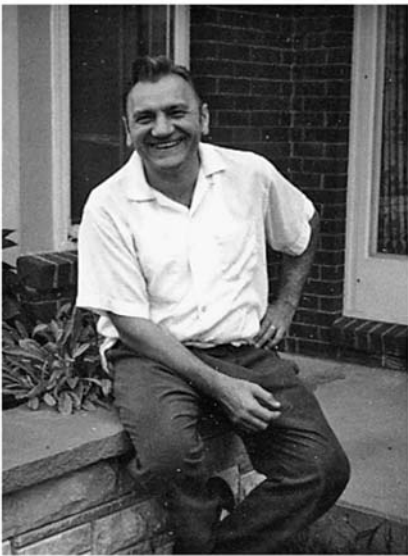
slav Rokoský, že kniha Role Československa v sovětské strategii, stejně jako další Kalvodova kniha Genese Československa nebyla komentována odbornou veřejností podle jeho názoru hlavně proto, že Kalvoda byl českými historiky označen za „Kramářovce“ a jako takový vymaněvrován na okraj historiografické obce či zcela ignorován.

Jiří Málek poté vystoupil s obsáhlým a mimořádně zajímavým příspěvkem, v němž popsal celý případ Vlastislava Chalupy, který se po Kalvodově odhalení rozvinul a jehož se on sám zúčastnil jako vyšetřovatel tehdejšího Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu, během něhož dokonce zjistil, že sám byl jako politický vězeň jednou z Chalupových obětí. Jiří Málek vylíčil Chalupovu destruktivní roli v domácím i zahraničním protikomunistickém odboji, kterou mu přidělili příslušníci StB se souhlasem nejvyšších představitelů komunistické strany. V Československu se Chalupa vydával za organizátora odboje – fiktivní Strany práce a doslova nahnal estébákům do náruče a do vězení přibližně 700 osob, z nichž 14 bylo popraveno. Poznatky Jiřího Mála o Chalupově případu budou publikovány v časopise Securitas Imperii č. 2/2010.

Škoda, že jméno historika Josefa Kalvody je stále širší veřejnosti, a to i odborné, poměrně neznámé. Dluh v tomto směru bude úkolem dalších generací historiků. Jedním z těch, kteří si Kalvodův postoj objektivního přístupu k historii osvojili, je i historik žijící v Německu, Tomáš Krstlík, jehož kniha „Zamlčené dějiny“ vyvolává podobné reakce jako Kalvodovy práce. Není náhodou, že byl oceňován jako revizionista.

ZPRACOVAL: Bc. JAN KOPAL S VYUŽITÍM MATERIÁLŮ
SPOLÉČNOSTI PROF. JOSEFA KALVODY
NAKLADATELSTVÍ DÍLO - NAKL-DÍLO@SEZNAM.CZ

Prof. Josef Kalvoda, PhD.
(*Málek 1922 - †Hartford 1999)

Malé ohlédnutí za letošním 28. říjnem

Máme za sebou další 28. říjen. Přinesl dvě nejvýraznější události. Projev předsedkyně Svazu bojovníků za svobodu, dříve Svazu protifašistických bojovníků, a večer pak udílení cen prezidentem Klausem na Hradě. Nejdříve k prvnímu projevu: Paní Dvořáková ve vypjaté atmosféře osívajících se reprezentantů sametové generace pojmenovala věci naší novodobé historie. Dokázala, že i projev k oficiální události může být neformální a vzbudit emoce. Díky přenosu měla její slova obrovskou publicitu. Najednou se z obrazovek ozvalo to, co si myslí více než polovina naší populace.

Co se za dvacet let povedlo? Kromě toho, že kníže Schwarzenberg dostal zpátky své majetky na Orlíku, ještě i takové „nepodstatné“ věci, jako likvidace cukrovárnictví, devastace zemědělství, stud občanů za své představitele, využívající na všech úrovních nemravné výhody (cesty tryskáčem na fotbal atd.), o jakých se komunistickým bafuňářům ani nezdálo.

Naši parlamentní politici se neustále zaštiťují svobodou projevu. Jediná, kdo ji dokázal využít byla právě paní Anděla Dvořáková. Až takto budou mluvit ve veřejnoprávní televizi i jiní politici a bude dán prostor pro různé názory, třeba v pořadu Otázky Václava Moravce, teprve pak budeme moci hovořit o tom, že jsme skutečně nastoupili na cestu opravdové demokracie. Zatím ovšem mohou z médií zaznívat pouze názory odsuzující předchozí režim, právě tak jako v předchozím režimu mohly zaznívat názory odsuzující také pouze předchozí režim.

Demokracie není totiž pouze možnost existence násilí a korupce a zametání kauz pod koberec. Demokracie nejsou gangy zlodějů, kteří přepadávají v prostředcích

hromadné dopravy občany a nelze proti tomu nic dělat, protože výška krádeže nepřesáhla 5000,- Kč. Demokracie není možnost různých individuí okrádat starší občany, lákat lidi v zoufalé situaci k uzavírání pro ně likvidačních paktů. Demokracie není to, že si negramotní kupují prostřednictvím všehoschopných tunelářů vzdělanosti univerzitní tituly. Demokracie není to, že policie nakonec nikoho nepotrestá, neboť prominentní právníci s ministerskou minulostí dokáží z problémů vysekát miliardové tuneláře, a jiní zase za přispění falešných svědků dokáží zničit kariéru politiků, kteří by skutečně něco dokázali změnit.

Demokracie bude, až před volbami dostanou prostor všechny kandidující strany stejným dílem. Až se nebudou prezentace volebních stran řídit úspěchem ve zmanipulovaných výzkumech volebních preferencí. Demokracie bude, až budou mít všichni stejné mediální šance na startovní čáře. Samozřejmě, že tím nemyslí naprosté rovnostářství. To je mému myšlení na hony vzdáleno. Myslím tím, aby byla zamezena manipulace ze strany médií, která byla ve všech dosavadních volbách naprosto zřejmá.

A teď k druhému tématu. Bylo nanejvýš dobré, že prezident udělil státní vyznamenání odvážné Anděle Dvořákové. Myslím si, že je dobré, když prezident uděluje vyznamenání nejenom těm, kteří prokázali odvahu v minulém režimu, ale i těm, kteří prokazují odvahu v tomto režimu.

MGR. PETR HANNIG, PŘEDSEDA SUVERENITY
– STRANY ZDRAVÉHO ROZUMU

DESÁTÉ VÝROČÍ AGRESE NATO PROTI JUGOSLÁVII (1999–2009) – 3. část

V Kosmetu teroristé začali válku, ale masový útok do Albánie, Makedonie, Černé Hory i Srbska začal až s bombami NATO, které plošně zabíjely Albánce, Romy, Srby. V akci bylo denně až 800 bombardérů. K útokům, jako propagandě, nutilo samotné ÚČK letáky, domlouvami. A v Albánii i Makedonii čekaly západní TV štáby. Plakaly vždy jen Albánky, ne Romky a Srby. V dubnu 1999 navštívil SRJ Američan J. Sexton ze sněmovny reprezentantů: „Nelze pochybovat, že bombardování NATO v Kosovu a celém Srbsku ovlivnila, asi i rozhodným způsobem, vznik proudu uprchlíků, ne pouze Albánců, ale i mnoha druhých národností... Američané nemají pravý obraz o činnosti NATO v Jugoslávii...“ Západ byl zaplaven výmysly o stotisících nezvestných a zřejmě mrtvých (feared dead) Albánců. Prezident Clinton 25. června 1999 tvrdil: „Kosovo je poseto desítkami mrtvých Albánců.“ David Scheffer, „putující“ velvyslanec (ambassador at large) US pro válečné zločiny, v květnu 1999 uváděl 225 000 nezvestných Albánců, mužů od 14 do 59 let, zřejmě mrtvých. OSN uváděla původně 44 000 mrtvých (Albánců), pak 22 000, nakonec 11 000, pak zastavila své dezinformace. Jak je smutné mluvit takto o mrtvých, zbytečně zabitých, často s příšerným odchodem na onen svět.

Realita byla ale jiná. Maggie Farley napsala, že do listopadu 1999 bylo nalezeno (vykopáno) v Kosovu 2 108 těl Albánců, Romů, Srbů (Los Angeles Times, 11. listopadu 1999). Ve stejném deníku napsal Alex Cockburn 29. října 1999: „Kde jsou důkazy o genocidě Albánců?“ D. Pearl (později zabítý v Pákistánu teroristy) a R. Block napsali pozoruhodný článek „Válka v Kosovu byla krutá, rozhořčená, brutální-nebyla to ale genocida“ - „Pověsti o masových ukrutnostech vznikaly a byly šířeny často bez dostatečných důkazů - Žádné mrtvoly v šachtách dolu“ (Wall Street Journal, 31. prosince 1999).

Kdy se po světě objeví tučné titulky o tragických událostech v Kosmetu, ve kterých se budou rozebírat vraždy, mučení, znásilňování, vyhánění nealbánských etnik, Srbsku a Jugoslávii loajálních Albánců, včetně olupování vyhnaných Srbů, Romů, Černochovců, vyloupené a zničené starobylé pravoslavné kláštery a chrámy (kolem 150), masakr srbských gymnazistů v Peči 14. prosince 1998 atd. Kdy bude soud s těmi, kteří nařídili a veleli agresí NATO? J. Solana je pak válečný zločinec, vždyť jako generální tajemník NATO zahájil agresi, „zmáčkli knoflík“, 24. března 1999. Kdo zaplatí za škody následkem agrese NATO řádově kolem 50 miliard US dolarů? Kdo odškodní zmrzačené a rodiny zabitých?

Velkou lež odhalila i skupina španělských soudních lékařů, která měla pitvat mrtvé (zabitě) Albánce v zóně města Istok na severu Kosova. Tvrdili jim, že to bude alespoň 2 000 mrtvých, ale bylo jich na štěstí „jen“ 187 (Pablo Ortiz et al., El Pais: „Zločiny války - ano, Genocida - ne“). „Očitý svědek“, Albánc, viděl, jak Srbové naházeli 700 mrtvých Albánců do šachet kosovského velkodolu Trepča. Zpráva obletěla svět, přijalo ji i NATO. Nicméně mluvčí ICTY Kelly Moorová hlásila 12. října 1999, že v šachtách nebylo NIC nalezeno.

Po tomto zlém obraze z Kosmetu, o ICTY, který jen trochu odhaluje špinavou realitu o dění na Balkáně, o NATO, o Západu vůbec, se objevuje obraz charismatického nového prezidenta USA Baracka Obamy. Podáří se mu alespoň trochu smýt špinu posledních 15-20 let zahraniční politiky USA a Západu, Evropské unie? Začátek není zrovna lepší, když si za ministryni zahraničí vybral Hillary Clintonovou, známou svým tlakem na manžela, prezidenta Clintona, aby Srbsko bombardoval. M. Albrightová byla jejím vzorem (pravicový americký intelektuál T. Fleming ji nazval „balkánskou řeznicí“). I arrogantní nepřítel Srbů Richard Holbrooke je stále v činnosti. Byl dokonce původně uváděn jako možný šéf State departmentu. Viceprezident USA Joe Biden patřil mezi významné členy proalbánského lobby, spolu se senátory J. Liebermanem a nebožtíkem T. Lantosem.

Profesor práva (Univerzita Toronto) M. Mandel vydal 12. dubna 1999 pro výbor k zastavení účasti Kanady ve válce proti Jugoslávii prohlášení o čtyřech zločinech NATO: (1) zločin proti lidskosti - zničení zabývané letecké útoky NATO udělaly tragickou situaci mnohem horší; (2) zločin proti mezinárodnímu právu a Chartě OSN; (3) zločin proti historii - má za následek „cynickou a revizionistickou interpretaci pojmu holocaust a degradaci pojmu genocida k ospravedlnění agrese“... „Já toto jako Žid (říká profesor) vnímám obzvlášť intenzivně. Jak může vůbec někdo vážně přirovnávat Srby k nacistům!; (4) zločin proti pravdě - „Já zde mluvím o vás, média, která zveřejňujete každou, od samotného NATO, připravenou povídku jako pravdu, abyste ‚vyrobila‘ souhlas k agresí. Dosud jste se projevovala, že jste jen o trochu víc než ruka propagandy Pentagonu.“

Bývalý generální prokurátor (Attorney General) USA Ramsey Clark, po návštěvě od NATO bombardované SRJ prohlásil: „NATO je největší nebezpečí pro svět. Největší vinu za činnost NATO nesou Spojené státy, kterým nejvíce pomáhají bývalé koloniální mocnosti, „zvyklé pacifikovat své kolonie“ (Anglie, Belgie, Francie, Holandsko aj.). Pošlapává se mezinárodní právo, NATO by se mělo hned zakázat. NATO pod výmluvou humanitární pomoci posílá své vojsko po světě. Je to statečný boj hrdé Jugoslávie, kterou chtějí zničit, odtrhnout Kosovo...“ V New Yorku zasedal 10. června 2000 Mezinárodní tribunál pro válečné zločiny spáchané Spojenými státy a NATO proti lidu Jugoslávie (předsedal R. Clark). Bylo uvedeno 19 hlavních obvinění/zločinů proti vůdcům NATO (Albrightová, Blair, Clinton, Chirac, Schröder atd.), např. rozkoskování Jugoslávie, zničení mirovotvorné role OSN, použití NATO k vojenské agresi a okupaci nepoddajných chudých zemí, zabíjení bezbranného obyvatelstva, použití ochuzeného uranu, vedení války proti životnímu prostředí, ničení majetků po celé Jugoslávii, zřizování nezákonného tribunálu ICTY, zneužití médií...

Americký vědec J. G. Ingall vydal v listopadu 1999 text Mezinárodní zákon a darebácká supervelmoc, kde uvedl 9 mezinárodních konvencí, které agrese NATO porušila.

Je na čase, aby se pro agresí proti SRJ dostalo NATO před mezinárodní soud.

OSTRAVA, 9. 3. 2009

PROF. DR. RAJKO DOLEČEK, DRSc.

O VĚZNI 17. 11. 1939, KTERÝ ZAHAJOVAL MANIFESTACI 17. 11. 1989

S poněkud delším zpožděním jsme se dozvěděli, že dne 20. května letošního roku nás opustil nezapomenutelný vlastenec a bojovník – JUDr. Josef Šárka, příslušník generace vyrůstající v nejšťastnějším období našich moderních dějin, v první Československé republice, aby pak pro zbytek svého žití zažíval již jen hořkost a malost okolního světa, aniž kdy ztratil naději ve svobodný život hrdého českého národa ve svobodném státě.

JUDr. Josef Šárka se narodil dne 6. srpna 1918 v Nové Vsi u Kamenice nad Lipou jako syn nepříliš zámožného malozemědělce. V roce 1938 ukončil studium s vyznamenáním na reálném gymnáziu v Kamenici nad Lipou a zapsal se na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Již předtím, v roce 1937, vstoupil do Agrárního dorostu, což byla fakticky mládež Republikánské strany a založil studentský časopis „Jeřáby“, při kterém vytvořil i literární kroužek. Po 15. březnu 1939 se účastnil studentského hnutí odporu; po známých studentských bouřích pak skončil již dne 17. listopadu v koncentračním táboře v Sachsenhausenu, kde byl vězněn do května 1942. Po propuštění se zapojil do domácího odbojového hnutí. Koncem války se stává příslušníkem partyzánské jednotky. Po válce dokončil studium na právnické fakultě a byl zaměstnán až do roku 1954 v KJV Středočeského kraje. Odtud byl na hodinu propuštěn, protože na celozávodní schůzi se kriticky vyjádřil na adresu komunistického režimu, o kterém prohlásil, že potlačuje svobodu slova. V osmdesátých letech se stal signatářem Charty 77. Dne 17. listopadu 1989 zahajuje onu dnes již legendární manifestaci na Albertově. Po pádu komunistického režimu se velmi rychle rozchází s Václavem Havlem, kterého vyzývá, aby odstoupil z prezidentského úřadu. Sametovou revolucí označuje za zrazenou. V roce 1992 se jednoznačně angažuje za udržení společného státu Čechů a Slováků. V té době jsem se s ním seznámil. Patřil mezi ty neúnavné, kteří do posledního okamžiku věřili v udržení Československa a nedbali všech možných posměšků a urážek, kterých se nám od rozbíječů společného státu dostalo. V té době se ještě angažuje u Sládkovských republikánů. Po rozbití Československa se stahuje do ústraní a sepisuje paměti, které nazval „Tvrďe do tvrďeho!“, což bylo heslo vězňůž studentů z koncentračního tábora v Sachsenhausenu. Za tuto knihu mu byla udělena Českým svazem bojovníků za svobodu Cena Lva Sychravy. V roce 2006 pak přijal nabídku Národní strany kandidovat do Po-

slanecké sněmovny Parlamentu České republiky, téhož roku na podzim pak do Magistrátu hlavního města Prahy.

Věřil v ideály první republiky, nacismus i komunismus považoval za stejné zvržené ideologie. Negativně se stavěl i k ekonomickému liberalismu, který kritizoval jako sociálně nespravedlivý systém. Období let 1945-1948 charakterizoval jako nedemokratické, a to s ohledem na skutečnost, že nebyly povoleny některé strany z předválečného období, jako Republikáni, Národní sjednocení a Živnostníci.

S Dr. Josefem Šárkou odešel člověk ryzího charakteru, který do konce svého života pevně věřil, že se věci jednoznačně obrátí k lepšímu. Svobodným novinám poskytl celkem dva rozhovory. Ten první je otištěn ve 3. čísle roku 2004, druhý pak ve druhém čísle v roce 2006. V tom prvním říká: „Je třeba neztrácet historickou paměť a připomenout naši slavnou minulost. Zvláště pak mládeži, která zklamaná současnou situací je nepolitická a ze strachu o ztrátu zaměstnání se neangažuje.“ Na otázku, kterých osobností si nejvíce vážil odpovídal: „Naši době chybí osobnosti, jako byl Švehl, Rašín a Kramář, jichž si nejvíce vážím.“ Jeho postoji vůči EU byl jednoznačně negativní. Viděl v tom jen a jen diktát těch velkých.

Já osobně si vzpomínám na jednu manifestaci „za republiku“ v roce 1992, kterou jsem moderoval. Bylo to na Václavském náměstí. Zde Dr. Šárka pod sochou našeho patrona hovořil na adresu tehdejšího prezidenta. Myslím si, že kdyby to pan bývalý prezident slyšel, asi by mu dobře nebylo. Alespoň, pokud má nějaké svědomí. Tím si totiž nejsem tak jistý.

Vzdejme proto hold statečnému člověku, jehož angažovanost za národ mu vynesla jen a jen potíže a který přes všechno nikdy nezatrpkl, ale věřil, že vláda věcí našich do našich rukou se opět navrátí.

MGR. JAN SKÁCEL

(Placená inzercie)

Obrana národa optikou dobového tisku (II.)

Činnost v roce 1939

»Ztrátu zbraní, které byly zabaveny wehrmachtem, podzemní armáda Obrany národa nikdy nenahradila. Jen nepatrná část pušek, kulometů a ručních granátů byla získána ze zásob likvidované armády. A tak byly vykrádány vojenské transporty za pomoci železničářů, pomohli dělníci brněnské Zbrojovky, jejichž »dodávky« nebyly nikterak malé, jednou přivezli odbojníkům dvě auta pušek. Dělníci na Vsetíně, u firmy Fatra v Napajedlicích a u jiných větších podniků, i v malých živnostech vyráběli zbraně, munici, třaskaviny, a tak vyrůstaly menší sklady téměř v každém městě na Moravě. Z nich dostávali potřebný materiál záškodníci, kteří se postarali, aby okupační posádky německé byly stále zneklidňovány. Nejednou vlak z Hodonína do Břeclavi byl smeten výbuchem pekelného stroje, jenž byl načasován k explozi až po přejezdu našich hranic. Ničení vojenských transportů, poškozování letištního zařízení (Baťov), sabotáže při výrobě zbraní (Vsetín), jimiž byly znehodnoceny kulomety, požáry sena a slámy, byly získávány cenné informace vojensko-politického a hospodářského rázu, je hrubý náčrt činnosti Obrany národa v prvním půl roce po ustavení vyčerpán.

Gestapo zasahuje

Činnost organizace neušla pozornosti gestapa. Sítí konfidentů a pravděpodobně i zradou zachytilo podstatné obrysy organizace českých odbojníků a připravovalo se k drtivému úderu. V listopadu 1939 byl zatčen škpt. gšt. Jelínek a krátce po něm všichni vedoucí činovníci zemského vedení (plk. gšt.

Kotík a jeho spolupracovníci), krajského vedení v Brně, Olomouci, Moravské Ostravě, Uherském Hradišti a téměř ve všech okresních městech na Moravě. Jednotlivcům se podařilo uniknout do ilegality (gen. Všeticka, gen. Slunečko, plk. Klimša a j.); mnozí uprchli za hranice. Dne 24. prosince 1939 byl zatčen plk. gšt. Lysák, nástupce gen. Slunečka v oblastním velení. Druhá vlna zatýkání proběhla v únoru 1940. Koncem tohoto měsíce se objevil v Brně »nezvěstný« gen. Všeticka. Byl gestapem odvezen a zároveň s ním sta místních, okresních a krajských činovníků. Byla to katastrofa pro Obranu národa na Moravě i v Čechách, kde byli v krátkém časovém rozpětí gestapem zajištěni téměř všichni hlavní organizátoři a velitelé.

K reorganizaci Obrany národa došlo teprve v červnu 1940, kdy se znovu ustavilo zemské velení v čele s gen. Zahálkou a pplk. gšt. Ejemem, kteří navázali pravidelný styk s ústředním vedením odboje v Praze a usilovali o obnovu jednotlivých kádří

v zemi Moravskoslezské. Ale rok 1940 byl nešťastný. V říjnu 1940 byl pplk. Ejem zatčen a činnost zemského vedení opět přerušena. Gestapo mohlo být spokojeno s výsledkem svého radikálního zákroku. Teprve později bylo zjištěno, že pokládalo Obranu národa za likvidovanou. Nazývalo ji ve svých aktech jako »I. odboj« .

Brněnské gestapo skončilo výslech zatčených odbojníků v červnu 1940 a převzelo většinu odbojníků do Vratislavi, kde byli postaveni před stanný soud. Ze spárů německé justice nebylo východiska: hlavní činitelé odboje byli odsouzeni na smrt a k dlouholetým trestům na svobodě (většinou doživotní káznice); ani ti, jimž soud neprokázal vinu, nedosáhli svobody, ale byli odvezeni do koncentračních táborů. Kalvárie českých vlastenců byla hromadně nastoupe-na. Teprve po pádu vojenských hlídek byly prvními úspěšnými akcemi příslušníci ON. Přes přísné střežení hranic podařilo se Obrané národa převést několik tisíc potřebných

bojovníků do zahraničí. Tato akce byla řízena pokyny vlády v Londýně. Odsunová střediska byla vybavena v Brně, Moravské Ostravě, Malých Karlovicích a Uherském Hradišti. Nával uprchlíků do Brna byl zdoláván spoluprací další skupiny odsunové mjr. Vaky, která převáděla emigranty přes slovenské hranice do Bratislavy, odtud do Budapešti a dále na jih k jugoslávské hranici. Podrobným zpravodajstvím ve prospěch domácího i zahraničního odboje, jímž obšírněm šetření a soudním jednání o účasti významnějších osobností v organizaci byly vykonány první rozsudky smrti.

Dne 19. srpna 1942 v Plötzensee padl gen. Všeticka se svými nejbližšími spolupracovníky plk. Kotíkem, škpt. Jelínkem a kpt. Gardavským spolu s pražskými vedoucími (plk. Kohoutek a Schmoranz). Tito první hrdinové boje i za naši svobodu nezůstali v své oběti osamoceni. Jenom dílčí pohled na ztráty Obrany národa z jednoho kraje nás přesvědčuje o krvavé dani, kterou národ platil

za svou věrnost republice: z 830 účastníků bylo 122 popraveno, 93 umučeno, 8 padlo v přímém boji, 317 vězněno v koncentracích a káznících. Pouze 244 osob, tedy čtvrtina, zůstalo i na svobodě, ušetřeno věznění.

Až do posledního dechu

Úplné rozdrčení velitelských kádří způsobilo, že Obrana národa už nedosáhla významu, který měla v prvních letech okupace. Jednotlivci i celé skupiny přešly k jiným odbojovým organizacím, s nimiž ústřední vedení v Praze navázalo nejužší spojení. Po popraveném gen. Homolovi převzal hlavní velení gen. Zdeněk Novák, který obnovil přímý styk s oblastními vedeními na Moravě, neustále pronásledovanými gestapem, zvláště v době druhého stanného práva. Zatím co hrdinové »I. odboje« umírali na popravištích a trpěli v káznících i koncentračních táborech, povstávala Obrana národa z trosek a novým nábořem pracovníků doplňovala profilové řady. Přes všechny tragické zásahy německé státní policie, udržela se v činnosti až do konce okupace. Bojové lidové kádry zůstaly celkem nedotčeny a prováděly sabotážní, konspirační i bojové akce (jako partyzáni). Obrana národa svůj úkol splnila.

Ještě jest zaslouhou, že se myšlenka odboje vžila už od samotných počátků okupace a prospěla nesmírně osvobozovacím akcím, vedeným čs. vládou v emigraci. Dokumentovala na mezinárodním fóru odpor českého lidu k událostem pomnichovským a stala se výrazem odhodlanosti českého člověka dosáhnout bojem opětné svobody. Pražské povstání jeví se nám tak jako vrchol a syntéza nesmířitelného boje na domácí frontě.«

SVOBODNÉ NOVINY, 18. SRPNA 1946

RUDOLF HRDLÍČKA: BRÁNILI SVŮJ NÁROD

Hrst vzpomínek na mučednický hrob Rudolfa Berana

V koncentračním táboře, lépe řečeno v komunistické věznici v Leopoldově na Slovensku, dokončil svůj život Rudolf Beran. Zda smrtí přirozenou, nebo umučením, není známo. Malý, zavalitý muž, jenž více než dvanáct let strávil v různých věznicích a věznících se všemi útrapami za nacismu a pak po restaurování Československa od května 1945 až do března 1954 – konečně podlehl útrapám.

Již jako 17letý mladík dorostu Agrární strany české upoutal na sebe pozornost, tedy ještě dvanáct let před pádem rakousko-uherské monarchie. Dovedl s vervou burcovat české sedláky a domkáře, stal se tajemníkem dorostu a pak strany a po převratu 28. X. 1918 stává se vedoucí osobností pražského ústředního sekretariátu strany vedle gen. tajemníka Hybše a z tajemníka strany Rudolfa Berana stává se zanedlouho generální tajemník České strany agrární, která od roku 1921 po splnutí se Slovensku národní a rolnickou stranou stává se čsl. Stranou agrární – později zvanou Republikánskou zemědělského a malorolnického lidu – a až do formálního likvidování v říjnu 1938 byla nejsilnější stranou ve státě.

Rudolf Beran však ze skromnosti mu vrozené podepisovat se vždy jen – tajemník. Za tuto stranu byl Rudolf Beran od založení Československa až do zničení ČSR 15. března 1939 poslancem, od roku 1920 po patnáct let generálním tajemníkem, za nedlouho pak po smrti předsedy Agrární strany Antonína Švehly stal se předsedou strany. V těchto vedoucích funkcích byl jako zástupce největší strany ve stálém styku s vedoucími funkcemi života politického, kulturního, náboženského, hospodářského a sociálního.

Rudolf Beran byl si vědom nebezpečí, jež od r. 1935 a následující léta přinášel rostoucí rozmach nacismu v Německu pro Československo, v němž bylo 3,5 milionu Němců, tzv. sudetských, čsl. občany. Jeho všemožnou snahou bylo zachránit Československo v jeho geografických hranicích a v jeho složení.

Jak často nám, nejbližším, Rudolf Beran doslovně říkával: „Musíme udělat vše, aby Československo bylo zachráněno, aby k válce nedošlo, neboť ať válku vyhrají nacisté, nebo komunisté, nikdy již nebudeme mít Československo, jaké máme.“ Proto podnikal Beran jako předseda nejsilnější strany na sklonku prvé republiky kroky, jež uznával za vhodné a o nichž vždy informoval zodpovědné činitele ve státě.

V říjnu 1938, kdy Hitler po Mnichovu za souhlasu Anglie, Francie a Itálie zabral sudetské území, kdy část území ČSR zabraly Maďarsko a Polsko, stává se Beran předsedou vlády okleštěného Československa. Byl si vědom těžkého úkolu a na naše námitky, proč tu funkci přijal, vždy odpovídal: „Někdo to přijmout musel.“

Snad je málo známo, že ještě Rudolf Beran po odstoupení prezidenta T. G. Masaryka na sklonku r. 1935 přičiňoval se o to, aby prezidentem byl zvolen tehdejší předseda Čsl. národní rady, univ. prof. Dr. Boh. Němec. Vše bylo mezi čsl. nesocialistickými stranami dohodnuto, většina byla zaručena, ale v posledních okamžicích před volbou některé složky občanského bloku vypáhly, a tak byl zvolen prezidentem Dr. Ed. Beneš, který to ovšem Beranovi nezapomněl.

Po zničení ČSR a zřízení tzv. Protektorátu zůstal Rudolf Beran předsedou vlády jen zcela krátce, několik týdnů. Vítání Adolfa Hitlera na Pražském hradě 15. března 1939 se Beran neúčastnil. Po odchodu z vlády, v kritických dobách pro náš národ, úřadoval zase v centru Čsl. strany agrární-republikánské na Havlíčkově nám., třebaže strana již formálně neexistovala. Vzpomínám, než odešel jsem za války definitivně do zahraničí, jak počátkem r. 1940, v lednu až březnu, přicházeli z Prahy a venkova k Beranovi členové strany i nečlenové, Beran posiloval všechny, pomáhal, jak mohl. A šířil víru mezi lidem, že pracující lid na půdě svůj národ neopustí.

Prostřednictvím několika nás informoval Beran cizinu o zoufalé situaci doma a mezi jiným byl též ve styku s pražským arcibiskupem, J. E. kardinálem Kašparem. Činnost Beranova nezůstala utajena pražským gestapu, stejně jako činnost Jeho Eminence kardinála. Na jaře 1941 byl Rudolf Beran gestapem zatčen a konečně postaven r. 1942 před soud v Berlíně. Odsouzen na 8 let. Jen na zákrok své ženy před Vánocemi 1944 propuštěn do synova bytu v Praze, ale denně musel se hlásit policii. Přišel převrat – květen 1945, ale ještě na sklonku téhož měsíce byl Beran na svém statku v Pracejovicích u Strakonice zatčen a tentokráte – čsl. policii.

V lednu 1947 před lidovým soudem v Praze odsouzen na 20 let do žaláře. Strávil tedy Rudolf Beran ve vězení po květnu 1945, skoro 9 let, z toho 3 a 3/4 roku za tzv. Národní fronty a 6 let za komunistického ČSR. Když 27.–28. září 1948 byla za předsednictví býv. poslance a ministra vnitra Dr. Jos. Černého konstituována v Paříži Čsl. strana agrární v exilu, vzpomněl jsem tehdy jako dlouholetý spolupracovník Beranův jeho význam a utrpení. Dr. Jos. Černý, zeť býv. předsedy vlády a agrární strany, státníka Antonína Švehly, je předsedou Čsl. strany agrární v exilu, zástupcem českých agrárníků v mezinárodním agrárním bureau a žije se svojí chotí, roz. Švehlovou, ve Washingtonu.

V zahraničí, tedy i zde, v Americe, byl Rudolf Beran poměrně málo znám. Za prvé i druhé republiky, tedy až do března 1939, byl však ve styku s četnými čsl. diplomatickými zástupci v zahraničí, zejména s dlouholetým čsl. vyslancem v Paříži, Dr. Štefanem Osúským, žijícím nyní ve Washingtonu, jehož si velmi vážil.

V Československu ve vnitřní politice – až do března 1939 – skoro po dvě desetiletí hrál Beran jednu z nejvýznamnějších rolí. Odešel v 65. roce svého života, zasvěceného práci pro zemědělský lid a pro svůj národ. Byl nástupcem Antonína Švehly ve vedení Čsl. strany agrární. Ovšem jedině Švehla ve vnitřní politice Československa byl státníkem – a samozřejmě prezident T. G. Masaryk.

Rudolf Beran od r. 1941 prošel kalvárií utrpení až do své smrti, kterou možno nazvat mučednickou. Až jednou bude naše vlast osvobozena, pak také předčasná smrt a utrpení Rudolfa Berana budou alespoň morálně odčiněny s restaurováním strany agrární-republikánské.

DR. JOSEF PLUHAR, SVORNOST
Z DĚJIN ČS. EXILU PŘIPRAVIL VACLAV J. VOSTŘEŽ,
PŘEDSEDA ČS. REPUBLIKÁNSKÉ – AGRÁRNÍ STRANY V EXILU

ně toho současného, nemá se svobodou nic společného. Je-li nutná ke svobodě ještě nějaká povinnost, pak to musí být povinnost pouze logická a přirozená, tedy taková, která pomáhá onu zmiňovanou svobodu udržovat při životě. Zlovůle (svévole) neznať totiž ani práv a ani povinností. Zlovůle zná jen vykořisťování, ztročování a nesmyslná nařízení, tedy prostě a jednoduše: pochybné systémy, včetně toho současného. Znají jen jakési formy tupých diktátů.

V takovém systému se nerodí lidé a osobnosti. V takovém systému se rodí pouze napodobeniny lidí, mající spíše blíže k opicím či zvířatům obecně.

MILAN DOBROVOLNÝ, UMĚLECKÝ MALÍŘ

Začátek nové hašlerovské tradice

Motto:

1. Ty naše písničky jsou jak ty perličky,
na šňůrce navlečené.
Kolik je krásy v nich a je to velký hřích,
že jsou tak opuštěné.

Ref.: Ta naše písnička česká, ta je tak hezká, tak hezká,
tak jako na louce kytička, vyrostla ta naše písnička.
Až se ta písnička ztratí, pak už nic nebudem mít,
jestli nám zahyne, všechno s ní pomine,
potom už nebudem žít.

2. Zpívejte, lidičky, ty naše písničky,
písničky z Moravy, z Čech,
ta naše písnička je sice prostičká,
ale je nehezčí z všech.

Karel Hašler: *Ta naše písnička česká*

Letošní 28. říjen byl jiný než ty předtím. Na Hrad se navrátil český heraldický lev, šéfka Bojovníků za svobodu Anděla Dvořáková pojmenovala to, co si jiní dosud jen mysleli, ale co je podstatné: v duších lidí se vzkrísila naděje a zrodil se počátek nového národního obrození. Důkazem toho byla i sobota 31. října, kdy jsme si připomněli 130. výročí narození významného českého herce, režiséra, textaře, hudebního skladatele, spisovatele, libretisty a filmového scenáristy Karla Hašlera. Na pražských Starých zámeckých schodech pod Hradem se za tímto účelem sešla tisícovka občanů, kteří přihlíželi slavnostnímu odhalení dva metry vysokého a více než 6 tun vážícího díla sochaře Stanislava Hanzíka.

Karel Hašler se do srdcí mnoha lidí vepsal zejména coby autor populárních písní: *Večer za Strahovskou bránou*, *Ty petřínské stráně*, *Když nad Prahou se večer ukládá*, *Strahováček*, *U svatého Matěje*, *Hoši od Zborova*, *Kampak na nás, bolševici?*, *Po starých zámeckých schodech*, *Pětaticírníci*, *Ta naše písnička česká*, *Či je Praha? Naše!*, *Já mám holku od Odkolků*, *Strahováček*, *Podskalí* a mnohé další. Je autorem satirických básní a vzpomínek *Jak jsem bořil Rakousko*. Jako herec a režisér je spjat s filmy *Batalion* (1927) a *Písničkář* (1932).

Za I. světové války rezonoval svými písněmi a kabaretními skeči protirakouské a protiválečné náladě českého obyvatelstva. Historik Antonín Klímek v knize „*Říjen 1918. Vznik Československa*“ uvádí následující příběh ze dne vzniku státu, který se s Hašlerem pojí: „*Do po-tíží se dostal též nejoblíbenější šansonier Karel Hašler. Jako Žid. Nakladatel Otakar Storch-Marien jej zahlédl zoufale volat zatlačeného na „rohovém patníku“ u Štěpánské a Václavského náměstí: „Lidičky, nebijte mne, já nejsem žid, já jsme Karel Hašler.“ Hrozivý dav změnil náladu po svědectví Storch a j jiných, že to skutečně Hašler je. „Vyzvednut na ramena byl pak Hašler nesen v čele demonstrace.“ Pak – okolo jedné hodiny – recitoval z balkonu Národního divadla nádešným i slzícím masám prý z Francie došlou báseň Česká legie, která se stala jistým symbolem 28. října, o němž se cudně mlčívá. Symboly bývají nebezpečné. Zvláště ty falešné.“*

Svou vlasteneckou hudební produkci a veřejnou činnost se výrazně angažoval v hnutí na obranu republiky roku 1938 a pokračoval i v kulturní rezistenci prvních let německé okupace. Začátkem září 1941 byl zatčen gestapem a posléze deportován do koncentračního tábora Mauthausen, kde byl v prosinci 1941 umučen.

Je hezké pozorovat, jak se Staré zámecké schody ve své horní třetině zaplní shlukem lidí, a to přesto, že akce se netěší žádné větší propagaci. Přitomné ani neotraví špatné ozvučení a k duhu přijdou na místě rozdávané bonbony hašlerky, kterým Karel Hašler propůjčil své jméno. Noblesu a lesk akci dodává i elegantně oblečená „první dáma“ v klobouku.

Shromáždění pod Hradem svým duchem připomínalo spontánní tábory lidu na počátku Protektorátu, kdy se vlastenecký cit snoubil s obavami z budoucnosti. I tentokrát není o obavě o budoucnost českého národa nouze. Ne nadarmo na ně aktiv v závěru odpovídá sborovým zpěvem písně *Ta naše písnička česká*. Zdá se, že se letošním rokem počínaje zrodila nová tradice a v tento den se budou lidé opět setkávat a vzpomínat u Hašlerova pomníku.

BC. JAN KOPAL

Taxmeni – 40 let

Taxmeni jsou jednou z nejvýraznějších kapel současné české country hudby. Spolu se zpěvákem Vratoum Vyskočilém a svým pestrým stylovým pojetím Vám nyní přináší svůj nejrozsáhlejší výběr písniček, jaký byl kdy vydán. Taxmeni - to je jistota v dnešním nejistém světě! Taxmeni - to je doslova uražená skvělá muzika a dobré pohody. Taxmeni - pozitivně naladěná parta hudebních matadorů. Mimořádná akce – 6 CD + 4 DVD + tištěný zpěvník zdarma: 888 Kč.

Popis: Co dodat k jejich dnes již 80 legendárním písním jako např.: Nebeští jezdcí, Dědečkovy hodiny, Nashville, Ven se dívej, Guadalcanal, Šestřelen, Vzpomínky na starý časy, Lilly Marlene, Když jezdiili Daltonové, Sto Zelených baretů, Buráky, Srdce v ruce mám, Neberte nám naši víru, Dlouhý černý závoj, Alamo, Hledání muž, Most přes řeku Kwai, Bismarck, Ve jménu Panny Marie Svatohostýnské, Třicet vteřin na Tokiem, Mistře Buriane, díky za ten svět, Konvoj z Murmanská, Cizinecká legie, Biggles, Valčík na rozloučenou...?

WWW.CESKA-MUZIKA.CZ

(Placená inzerce)

Jaký význam má slovo svoboda?

Častokrát si různí filozofové a politologové lámou hlavu nad tím, co je to vůbec svoboda a jak ji vlastně definovat. Nutno říci, že se toto slovo velmi snadno zamění se svévůli a bezohledností, takže nakonec pozbývá svého skutečného významu, jenž je spojován s ušlechtilostí a s kladnými činy, které vedou ku prospěchu nejen samotného jedince, ale také širšího okolí, nebo, chceme-li, celku.

Jestliže začneme tvrdit to, co tvrdil holandský filozof ze 17. století Baruch Spinoza (1632–1677), že je to jakási poznaná nutnost, pak toto slovo poněkud ztratí na významu, neboť poznaná

nutnost je ve své podstatě cokoliv, co se stane v jistý moment nutností, ať to již má, či nemá smysl. Abychom mohli skutečně hovořit o svobodě, musíme vytvořit takový systém, kde vše negativní, vše bránící rozvoji pozitivní osobnosti, musí být absolutně vyplněno a odstraněno. Svoboda (myšleno v lidské společnosti) je totiž odstranění zábran (překážek) ušlechtilým dobrým smyslem, tedy lépe řečeno odstranění zábran (překážek) pro konání věcí ušlechtilých (pozitivních), a tedy tím pádem prospěšných. Svévole nebo lépe řečeno zlovůle, tak jak je předvádějí nejrůznější totalitární systémy včet-

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – Republikánská strana Československa

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

Vážení spoluhraníci, přiznám se, že mně již mnohdy zůstává rozum stát, čeho všeho jsou schopni někteří občané České republiky. Během svého pobytu v zahraničí jsem se dozvěděl, že údajně někteří **bývalí** členové naší strany připravují ??????? „sjezd“ ???????

Stanovy přeci zcela jasně stanoví, jak, kdo a za jakých podmínek může svolat řádný nebo mimořádný sjezd strany.

Takové podmínky nenastaly a já jako předseda SPR-RSČ ani předsednictvo strany rozhodně nehodláme svolávat sjezd v době, kdy nemáme dostatek prostředků. To, co máme, je třeba šetřit na jarní volební kampaň, která bude pro další fungování naší strany rozhodující. Nehledě k tomu, že jsme nebyli ke svolání sjezdu vyzváni členskou základnou ani petici.

Tolik k formálně-právní stránce. Mrzí mne však, že se takovou hloupostí musím vůbec zabývat a že mne zdržují od práce lidé, kteří v době, kdy byli členy naší strany, nehnuli ani prstem a jen pořád hořekovali nad tím, jak jsou buď staří, nebo nemocní a hlavně chudí. No prostě, zvedá se mi z nich žaludek.

Odesílám dopis na Ministerstvo vnitra České republiky se žádostí, aby jakékoliv podvodné aktivity směřující proti současnému vedení strany a stanovám strany byly ihned předány policii.

Tímto stanoviskem končím jakékoliv debaty s bývalými členy strany a vyzývám ty současné a věrné, aby věnovali veškeré své síly, čas, případně finanční prostředky na přípravu volební kampaně.

Je rozhodně zbytečné ztrácet čas s výše uvedenými psychicky narušenými ubožáky. To, že jsem použil takovýto výraz, není samoúčelné. Jestliže někdo nesouhlasí s naším programem a má naprosto jiné cíle, tak by bylo zcela přirozené, kdyby v klidu odešel. Jestliže někdo sympatizuje s neonacisty, tak by se neměl snažit mrzačit SPR-RSČ, ale prostě odejít a podat si přihlášku k nim. Jestliže je někdo antisemita, tak by neměl podvodem svolávat sjezd SPR-RSČ, ale jít malovat hákové kříže na židovské pomníky. Pokud se někdo snaží podvodem zlikvidovat SPR-RSČ, říká si tím jenom o vyšetření na psychiatrii, které mu velmi rád domluví.

PhDr. MIROSLAV SLÁDEK, PŘEDSEDA

Vánoční a novoroční přání

Vážení spoluobčané, závěr roku je vždy dobou přemítání, hodnocení a přijímání předsevzetí. Já jsem již tolikrát psal o tom, jak musíme bojovat a všemi silami usilovat o změnu politické situace v České republice. Mnohokrát jsem psal o tom, co nás čeká a nemine. Tehdy mi mnozí nevěřili a dnes mi všichni zase říkají, že jsem měl ve všem pravdu.

Kolikrát mne zradili všichni ti, kdo mi přísahali věrnost až za hrob. Nechci se již s nikým takovým špinit, nebo s ním dokonce ztrácet čas.

Nezbývá mi proto mnoho slov, zato hodně odhodlání a vůle bojovat a vítězit. Nic jsem neztratil z těchto svých vlastností.

Proto jen velmi stručně.

Vyzývám všechny věrné, aby se nenechali ani zastrašit, ani otrávit blábolem v médiích a jinými ubožáky.

Naše věc zvítězí.

VÁŠ MIROSLAV SLÁDEK

DEMONSTRACE NENÍ ŘEŠENÍM – STÁTNÍ PŘEVRAAT JE ŘEŠENÍM

Demonstrace neonacistů, demonstrace anarchistů, demonstrace lesbiček, demonstrace zdravotníků, demonstrace učitelů, demonstrace studentů, demonstrace dopraváků, demonstrace hasičů, demonstrace policistů. Zapomněl jsem na někoho? Určitě, ještě by se někdo našel.

Mnoho demonstrací mnoha obyvatel, a přece je to málo na změnu. Proč? Protože každá demonstrace je separátní, izolovaná. Dnes demonstruje jedna společenská skupina a druhá kolem demonstrace prochází a tváří se, že se jí to netýká!!! Zítra se ty role vymění. Výsledek? Vláda něco demonstrantům přislíbí, dopřeje nějakou tu almužnu, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Vládu a parlament tyto dočasné sliby neohroží. Mají své **jistoty**, které jsme jim zajistili v minulých volbách a o kterých ani nesníme. **Mají svá teplá místa**, mají své nadstandardní platy, mají svou špinavou politiku, **mají své lži**, **mají zajištěny naše hlasy pro příští období**, mají svou zmutovanou demokracii.

Ze starých, českých pověstí máme jednu moudrost „O Svatoplukových prutech“, ale jako bychom na ni zapomněli a každý se snaží izolovaně prosadit svůj zájem. Je potom otázkou, kdo koho zlomí. Zlomí demonstranti naše výtečné poslance a vládu? Nebo vláda a poslanci zlomí malé, izolované skupinky demonstrujících předhozením fláku hověziho. Ten flák není tak špatný, aspoň něco, řekne si každý dobrý Čech, Moravan nebo Slezan. Po výhře sporu s politiky se spokojeně rozejdeme ke svým domovům a seriálům. Vyřeší taková demonstrace něco? Jedna strana něco získá a druhá hned něco ztratí. Státní ekonomika je na dně, není možné někde něco vzít, aby to někde zase nechybělo (*zákon o zachování energie*). A to – ono ve státě chybí. Chybí všude, kam se jen podíváme.

Snížování platů je jen další z mnoha daní za toleranci a omluvy pro věci neomluvitelné. Je to daň za naši zaslepenost pro věci, které bychom měli vidět a nevidíme je. Je to daň za naši lhovost pro věci, u kterých bychom neměli být lhotejní, i když se nás na první pohled okamžitě nedotýkají. Je to daň za další slepou důvěru ke lživým slovům zkompromitovaného politika pro jeho lži, na které jsme již přišli, i na lži, o kterých zatím nevíme, že jsou to lži. Není ve státě kde krást, když je všechno rozkradeno. Vše má své pořadí a dnes jsme na řadě my občané, kteří se ještě nechají ždímat. Zítra to budou naše děti a pozitíři naší vnuci. Pravidlem je, že jako ovce dáme těmto lidem opět hlas, dáme opět svou důvěru, protože jiná jména než proláknutých politiků neznáme. Média na obrazovku další jména nepustí. Stát jim za to platí. Pokud nějaké „příště“ přijde.

Platy sice klesají dolů, ale zachováme si vytouženou demokracii, která je jen špatnou kopií demokracie, ale přesto tu je. Demokracie se sice moc nenajíme, ale máme tu určitou svobodu. Tu přece chce-

me. Žádný jasný právní systém, žádná spravedlnost, o kterou pravděpodobně nikdo z nás nestojí (*ironicky řečeno*). Nezdá se vám tato vize jako pasáž ze života divokých zvířat, která upřednostňují svobodu před pravidly, pořádkem a jistotou? Až budeme nasyceni svobodou, vrátíme se zpět do klece. Nebo věta o ovcích, které si zabečí, ale jdou přesně tam, kam je režim nažene?

Demonstrace je jen velmi mírný prostředek pro to, aby celkovou českou politiku a řízení státu změnil. Vždy budou z tohoto chaosu těžit poslanci, zloději a vrazi. Promiňte, ještě odbory. Změna tvrdá, nekompromisní, neúprosná, celková a stálá. Trvalá změna politiků, kteří řídí stát, je jediným východiskem. Změna hodnot státních a společenských je východiskem. Abychom si tuto změnu zasloužili, je nutno u každého z nás, abychom svůj žebříček priorit přehodnotili. Obávám se, že žádná změna nenastane, dokud politické myšlení budou ovládat média, dokud bude co jíst a dokud bude čím se bavit. Ještě zbývá možnost změny státu, možnost, o které mnoho z nás uvažovalo. Končí to jen tím, kdybychom byli mladší...

Článek by vám měl napovědět, že sice proběhnou sem tam nějaké demonstrace, sem tam nějaká stávka, ale pokud sami nebudeme chtít, ve své podstatě se nic nezmění. A o tu podstatu jde. Poslední chystaná demonstrace hasičů a policistů proti chystanému snížení platu o 4 % je k ničemu, když vedle nich za podobných tarifních podmínek pracují úředníci v obcích, ve městech a krajích. Podle podobných tarifních podmínek pracují zdravotní sestry a mnoho dalších. Není to jen slabé plácnutí do vody? Nikdo s vašimi oprávněnými nároky nic neudělá, pokud se nezmění podstata hospodaření, kontroly a vysoké nezaměstnanosti. Pokud se na státě budou přizívat různé cizopasníci na našem státním systému, jako jsou ilegálně pracující cizinci, dokud budou nekontrolovatelně ilegální pracovní vztahy a dokud bude docházet k daňovým únikům, nebudou prostředky pro platy státních zaměstnanců.

Současná vláda a poslanci nepřehodnotí nutnost některých zbytečných výdajů, přišli by o příjmy, pro které lobbují. Dokud vaše myšlení bude stále ovlivňovat každodenní manipulace vašeho myšlení a překrucování faktů, nepostoupíme dál v řešení vašich problémů. Pravda o hospodaření je zcela rozdílná, než jak o tom slyšíme. Nepořádek a chaos je tím hlavním činitelem státního rozpočtu, ve kterém nezbývá na platy státních zaměstnanců.

*Demonstrace není řešením – státní převrat je řešením.
Vyházet z oken smečku nedotknutelných je řešením.
Dokud to nepochopíme, změny se nedočkáme.*

21. 11. 2009

DUŠAN KUČERA

Komunismus na vzestupu

Kontrola nějakých vandráků z Bruselu ve firmě ČEZ, předpisy o tom, kolik hektarů vinic smějí mít naši rolníci, nekonečné papírování a především útlak národních států. To je současná Evropská unie. Tyto jednotlivé akce rozčílily vždy jednu skupinu obyvatel nebo dokonce jen velmi malý okruh lidí. Avšak pro jednotlivé stromy potom mnoho lidí nevidí les. Ze všech těchto akcí totiž číší jedno jediné: jedovatý dech komunismu. Ano, komunismus je dnes na takovém vzestupu jako nikdy v historii.

Většina prezidentů států Jižní Ameriky jsou vyslovení komunisté, kteří se také ke svému vyznání otevřeně hlásí. Prezident jediné světové supervelmoci je také komunistou, a to fundamentálním. Jeho jediná odlišnost od jeho jižních kolegů je v tom, že s ohledem

na stále ještě, byť chřadnoucí, bílou menšinu v USA svoji orientaci veřejně nepřiznává. Stačí se však podívat na to, jak se choval při své návštěvě komunistické Číny. To nebyla návštěva prvního muže nejsilnějšího státu světa. To bylo ponížené uctívání velkého komunistického bratra, jaké jsme zažili naposledy u Milouše Jakeše a Vasilu Biláka (pro mladší generaci: významní představitelé zločinného komunistického režimu, který nebyl v České republice nikdy odsouzen, komunistické strany, která nebyla postavena mimo zákon a kteří sami jako osoby nebyli nikdy pohnáni k zodpovědnosti za zmaření lidské životy a zničení celého jednoho evropského národa).

Komunismus je na vzestupu ne podle předpovědi Lenina (pro mladší generaci: jeden

z pokračovatelů zločinné ideologie, která má na svědomí vyvraždění mnohonásobně většího počtu lidí než všichni nacisté dohromady). Komunismus je na vzestupu podle původních předpokladů Marxe (jeden z autorů zvrácené a zločinecké ideologie), který předvídal, že nejprve zachvátí nejvíce rozvinuté země. Blahobyt láká dnes miliony uprchlíků z chudých zemí a ti jsou velmi náchylní právě ke komunistické ideologii. A k tomu jim ještě vydatně pomáhají zdegenerovaní západní politici typu vypitého mozku jakéhosi Edwarda z jakéhosi bostonského klanu. Naštěstí jich již mnoho nezbývá.

Většina lidí se nechala ukolébát samotným podvodem a od té doby žije v bludu, že komunismus byl poražen. Nikoliv, žije a je nebezpečný pro celé lidstvo. Je naší povinností proti němu bojovat ze všech sil, a to i zbraní.

A. V.

Kácení pralesů

Zdá se, že do politických novin takové zelené téma ani příliš nepatří. Opak je pravdou. Brazílie a další komunistické státy Jižní Ameriky zločinně ničí plíce planety. A mají přitom tu drzost požadovat po USA a Evropské unii, aby jim tyto státy zaplatily za to, že nebudou kácet.

Je vidět, jak tupé a zločinné jsou vlády zemí v oblasti amazonského pralesa. Copak si neuvědomují, že pokud budeme umírat na nedostatek kyslíku, že právě tak budou umírat i jejich spoluobčané. Jsou to zločinci, kterým něco takového rozhodně nevadí. Jelikož svým chováním a postojem ke svým vlastním spoluobčanům naplňují všechny znaky trestného činu genocidy, navrhujeme následující řešení:

1. Odmítnout jakékoliv sprosté požadavky na placení těmto zločinným režimům.
2. Vyslat spojené vojenské jednotky USA a EU do zemí ležících v Amazonii.
3. Svrhnout zločinné režimy, nastolit demokratické vlády.
4. Všechny vedoucí činitele zemí Amazonie, včetně prezidentů, členů vlád a parlamentů zatknout a předat vězeňské službě při Mezinárodním soudním dvoru pro potrestání válečných zločinů.
5. Soudit je podle precedentu z projednávání žalob na Slobodana Miloševiče.
6. Předpokládané tresty budou většinou v rozsahu doživotí.
7. Přesně vymezit hranice amazonského pralesa za použití družic, tak jako dnes kontroluje EU osevní plochy v Evropě.
8. Vytvořit mobilní jednotky o dostatečné síle, které by byly schopny okamžitě reagovat na narušení tohoto prostoru a každý pokus o kácení řešily zatčením pachatelů, pokud by titi použili zbraně, byli by na místě zlikvidováni.

PeP

(Placená inzerce)

UPOZORNĚNÍ

Vážení čtenáři Svobodných novin a návštěvníci našich internetových stránek, upozorňujeme, že je stále v prodeji kniha PhDr. Miroslava Sládky: **Nikdy se nevzdám anebo jak jsem se nemýlil v politice.**

* * *

Kontaktní údaje Sdružení pro republiku – Republikánské strany Československa
Internet: www.republikani.com

Další spojení včetně telefonických, a to i na předsedy krajských organizací, najdete na našich internetových stránkách.

Rovnováha: Beneš – národ – svět

Už jsme si dávno všimli, že když nás něco trápí, vracíme se k tomu. Chceme se dobrat, proč se tak stalo, a snažíme se poučit ze zkušeností. Chceme najít klíče k přítomnosti i lepší budoucnosti bez chyb. To je správné a užitečné, pokud se to týká osobních záležitostí a toho, co můžeme a co je v našich silách ovlivnit. Dilemata, poznamenaná věčnými „kdyby“, nám nedávají spát.

Pokud jde o věci veřejné, je nasnadě, že zde je situace obtížnější. Vlivů bývá nepřeberně a většína z nich se vymyká našim možnostem běh věcí plně do hloubky poznat, natož měnit. Spisovatelé a publicisté znají nutkání k dokonalému a hladení cest, když ne rovnou k ukazování prsty na viníky, ať už skutečné, nebo jen v podezření, či možná zcela nevinné. My, Češi, jsme navíc perfekcionisti, tak se není co divit.

Historicky nás stále obtěžují jako noční můry trpké rány pro náš národ a zvažujeme osudné aktéry. Probíráme-li znovu a znovu roky 1938 a 1939, k jejich výročí i mimo, vracíme se s vytrvalostí k postavě Dr. Edvarda Beneše. Dokonce se mu někteří pisatele snaží přidělit rozhodující roli ke vzniku druhé světové války i v událostech od roku 1945 až do jeho smrti v roce 1948. Jako by na světě byl jen on a za všechno mohl...

V prosinci 2008 vyšla zásluhou Křesťansko-sociálního hnutí závažná, byť rozsahem nevelká, studie **prof. PhDr. Kolomana Gajana, DrSc.**, „Edvard Beneš a Mnichov“, kde se autor pokusil poctivě najít rovnováhu Beneš – národ – svět. Probírá dokumenty o hlavních událostech převážně politicky. Zná taktiku mnichovanských ústupků jak představitelů Spojeného království, tedy Nevilla Chamberlaina, i Eduarda Daladiera za Francii. Máme snad připomínat i patetického anglického krále Edwarda VIII. a paní Simpsonovou, kteří koketovali oficiálně s Hitlerem až do královny rezignace v roce 1936?

Snad na omluvu hlavních, rozhodujících aktérů období a jako malé doplnění můžeme uvést, že oni nebrali hrozbu demokraticky zvoleného Hitlera v roce 1933 vážně a včas. Chápali Německo jako demokracii, a ne jako agresora, tedy ani pořádně nezbrogli. Tak dokazuje ne příliš dávno objevený deník Chamberlaina. Dokument dotvrzuje rovněž názor, že v národní politice mohou hrát hlavní roli ideje, ale v zahraniční vždy interesy.

„Nepřemožitelná“ Maginotova linie, kterou Francie s velkými náklady vybudovala na svých hranicích s Německem, byla spíše náplast na trauma ze zbledlého zákopového zápolení z První světové války. Byla šidítkem staré francouzské generality, která si nedovedla představit moderní válku. Jak víme, Němci Maginotovu linii v Druhé světové válce oběšli přes Belgie a Holandsko.

Churchillova varování nebrali příliš vážně,

vždyť také, a jak prof. Gajan podtrhuje, **nikomu se nechce do války!?! Kdo se má jít bít za nějakou cizí, neznámou zemičku, kterou zaznamenal světoznámě snad jen Shakespeare ve své Zimní pohádce a ještě zeměpisně špatně? Zde tedy musíme dát stoprocentně za pravdu také prof. Gajanovi.**

Bohužel v jeho studii postrádáme závažné údaje vojenské, které by nám mohly dát napovědi o vahách sil. Nikde jsem ani v jiné literatuře této historické etapy neviděl srovnání počtů mužů v uniformách, které obě strany chtěly a mohly vrhnout jak do útoku, tak do obrany. Kolik letadel a jakých měli Němci, kolik tanků, kolik děl a těžkých kulometů a jakých kvalit všechny ty zbraně byly? Jak byla zajištěna výroba toho všeho v případě války. Přesnost a spolehlivost střelby kulometů rozhoduje při obraně pevností a pevností! O kolik je důležitější dokonalost zaměřovacího zařízení u protiletadlových děl v moderní válce, a my ho měli! Kolik protiletadlových šrapnelů je potřeba na sestřelení jednoho letadla? Jaké kvality byla munice?

Jaká byla vůbec na počátku německého tažení bojová morálka, a jak by poklesla, kdyby si první německé divize vytlámaly zuby na dokonalém systému prvního pásu našich pevností? Zapomněli jsme na cepy, sudlice i palcáty a hradbu selských vozů proti panské jízdě? A co „nepřítel se nelekejte na množství nehleďte“!?!

Rozsah dvanácti tištěných stránek studie prof. Gajana by se asi pořádně rozrostl, kdyby se měla zahrnout hlediska z historie vojensité a bitev.

Prof. Gajan nepodkládá své tvrzení, že „tlak zdola nebyl zdaleka tak silný“ pro obranu (str. 5). Jak tohle objektivně měřit? Týká-li se jeho tvrzení zahraničí může mít pravdu, ale neplatí to pro náš národ! Ten byl svorný a odhodlán k obraně, jako za Pražského povstání 1945 (viz kniha B. Koblihy „Šest dní, kdy národ věděl“ – ještě je jí pár desítek výtisků v knihupectvích).

Že se národ chtěl a měl bránit můžeme sledovat na národní vzpouře a vzhopení k 28. říjnu 1939, byť beze zbraní a zoufalé. To musíme brát pro kvalifikaci „odhodlání národa se bránit“ v potaz definitivně. **Vždyť ono datum se do desek národních vepsalo nesmazatelně a bylo podtrženo ještě 17. listopadem 1939.** Obojí jsem zažil v terénu osobně a velmi citlivě.

Prof. Gajan cituje Beneše (str. 8 a 9.) a jeho argumenty, proč přijmout Mnichovský diktát, tak jak sám prezident napsal ve své knize Mnichovské dny. Hezky pokus o omluvu, jenomže zde chybí jedna velmi závažná skutečnost. Beneš se svými zkušenostmi dlouholetého ministra zahraničí nereagoval jako obhájce čs. zájmů a výsostného území ČR tím, co měl k dispozici, totiž protestní diplomatickou notou. Jediná reakce na Mnichov

byla od Jana Masaryka, tehdy našeho velvyslance v Londýně, dopisem, který je vystaven v Churchillově válečném bunkru pod budovami Ministerstva zahraničí na londýnské White Hall. V něm Masaryk jako velvyslanec a obhájce Československa Churchilla varuje.

Existuje oficiální nota Beneš vládám diktujících nám Mnichovskou dohodu s prostým kratičkým textem, *že poruší-li kdo výsostné hranice Československa, musí počítat s nepředvídatelnými konsekvencemi, Československo se bude bránit!?!* Pokud vím, žádné takové a podobné varování nexistovalo. Vždyť vážnou notou by Beneš naplnil jen slova svého ministerského předsedy Milana Hodži ze 4. března 1938: **„Budeme se bránit!“** (viz rovněž kniha „Šest dní, kdy národ věděl“). A to i pro budoucnost!

Zde, v Londýně, jsem před časem četl argument jakési chytré historičky, že když se Československo nepokusilo ani bránit, že na obvinění námi utiskovaných Němců muselo být něco pravdy. Benešovo selhání v rozhodné chvíli hraje do ruky neonacistům a jejich příznivcům ještě dnes!

Dovolil by si někdo v Evropě, včetně poraženeckého Chamberlaina, nevzít na vědomí Benešovu vzorstrážnou notu!?! Novináři by takové politiky roznesli na přech, psacích strojích a rotačkách světa!

Kdyby prof. Gajan zvážil, že přijetí kapitulace bylo kýženo svobodnými zednáři, kde Beneš v jejich francouzském „Velkém Orientu“ měl jedno z nejvyšších svěcení, bral bych to. Byť i jen jako vysokou pravděpodobnost.

Beneš si v tomto roce všiml také **prof. Milan Zelený**. Naprosto perfektně zvažuje Beneše, když sleduje, jak on si přisvojil funkci prezidenta v exilu, i když předtím, kdy měl zemi bránit, tak z funkce utekl, rezignoval. To byla v podstatě velezrada, podobně jako u Edwarda VIII.!

Zde Benešova dilematická hra vystupuje zvláště do popředí. Vždyť ho naši letci v Anglii vypískali, když je přišel navštívit na letišti! Generál Prchala v druhém exilu (1948–1968) litoval, proč ve dnech Mnichova Beneše nezastřelil. Jak to, že Benešová válčící mocnosti vůbec uznaly za prezidenta?

Beneš poznal ve válečných letech (1939 až 1945) skutečnosti tehdejší velké politiky. Zaregistroval i to, že Churchill na konci války hodil celou polskou vládu v exilu přes palubu! Proto do Československa jel Beneš přes Moskvu! A také proto, že byly Jaltské dohody atd. Můžeme ho vinit, ale na sklonku života se chtěl pokusit uhrát z „velké politiky“ něco ve prospěch národa. Dle novináře a posledního předkomunistického zástupce starosty města Brna, londýnského exulanta Adolfa Mokrého, se Beneš zmínil při návštěvě ve městě na podzim 1947, že se musí

věci vymanévrovat do voleb. To se ovšem, „díky“ stalinským taktikám, už smrtelně nemocnému Benešovi nepodařilo.

Když nic, zajistil pro nás, nadšené, nezkušené mladé, tři roky **svobodného nadýchnutí**. To jiné národy, červenou jaltskou čarou přidělené do Sovětské zóny, nikdy nepoznaly! **Kdo nezažil radost a tance našich občanů s vojáky spojeneckých armád k prvnímu výročí konce války v ulicích Prahy a jinde, nepochopí.** Bez Benešových až krkolomných manévřů bychom nezažili ani skauting. Z těch tří kouzelných až snových roků jinošské touhy po všem dobrém a dokonalém jsme čerpali pro celý život.

Když soudím, po všech životních zkušenostech se snažím vzít do role toho, koho posuzuji. Někdy jsou situace oněch protagonistů velmi, převelmi složité. Ani historie neukáže, kdo, kdy a jak měl pravdu, poněvadž mnohé okolnosti nám jsou naprosto zahaleny do mlhovin, dnes navíc tahy tajných služeb, bilderbergů, zednářů a jiných loutkářů.

V Předmluvě autora ve své výše zmiňované knize zvažují: *„Právě proto měla pro nás naše národní revoluce takovou důležitost. Byla od povědí na všechny naše dřívější tragédie včetně mnichovského poznání z roku 1938: „O nás bez nás!“ Národy někdy musí vzít své věci tak jak cítí, totiž razantně, do svých rukou, i za cenu krve!* To je věc cti... a bez cti je jen živoření.

4. 10. 2009 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

KASTACIMO

Svět je plný konfliktů, hrozí snad nějaký další? Mám zkušenosti ze čtyřiceti let činnosti v exilu, že vždy, když se chystaly nějaké větší události, ať už světového významu, ty světa socialismu nebo jen ty československé, moje pošta byla otevírána a někdy zcela odchyťována. Nemám pochyb, že to bylo v zájmu tajných služeb dozvědět se něco více, i když jsem své názory běžně a otevřeně publikoval a moje činnost v exilových a jiných organizacích byla obecně známá. Chápal jsem i nutnost tajných služeb vykazovat nějakou činnost pro zvýšení své prestiže, důležitosti a jako podklad pro premie...

Dnes bych chtěl upozornit veškerou čtenářskou obec a všechny, koho to zajímá, na neuspokojivou situaci v doručování poštovních zásilek vůbec, zejména mezinárodních a specificky na moji anglickou adresu. To se týká i pošty ode mne na adresáty v České republice.

Tato situace se začala zhoršovat v prosinci minulého roku, kdy dokonce nebyl doručen můj doporučený dopis České správě sociálního zabezpečení s *Potvrzením o žití* (jak pro mne, tak pro moji choť), takže nám bylo pozastaveno proplácení naší české penze. Případ řešila Královská pošta – Royal Mail. Dopis nebyl ztracen v Anglii. Royal Mail v dopise z 15. 5. 2009 litovala, že moji doporučenou zásilku nemohou české poštovní služby najít.

V současné době celá řada zásilek mé úřední i soukromé korespondence z České republiky mne dostihuje v primitivně, „neoficiálně“ otevřených a porthaných obálkách. Dochází rovněž ke staronovému způsobu odchyťování dopisů, a evidentně i porušování listovního tajemství. Tato nezákonná činnost vyvrcholila právě zmyslně poničením obalem zásilky z 10. 9. 2009 Praha 81 od mých skautských přátel. Dosud nevím, zda část obsahu nebyla zcizena. Obal byl silně potřísněn neznámou, ohavně páchnoucí tekutinou, která poškodila i obsah. Zásilka v dezolátním stavu byla doručena v přebalení Royal Mail (adresa 100 Victoria Embankment LONDON EC4Y OHQ), do průhledné plastické obálky.

Nemyslím, že jde o záležitost náhodné, které jsou jen dílem „zvědavých“, ale naopak o pokus záměrného poškození a znepokojování (harassment) živly, které byly implantovány do úřadoven pošt, přesně tak, jak shora uvádíme a jak se dělo v dobách zvůle komunismu. Dnes jde o angažmá očividně složitější, nejde jen o KGB či StB. Je zde síť CIA a Mossad atp. Proto je úhrnně označuji jako KASTACIMO. Spolupráce mezi nimi byla a je. To nemáme ze zkazek o 007. Dělo se to v praxi nesčíslněkrát při výměnách jejich lidí, které si vzájemně a průběžně zatýkali, zavírali, „vytěžovali“ a pak, když se hodilo, vyměňovali zpět a v pořádku, na mostech světa Správou v Berlíně počínaje.

Ohniskem budoucího dění nemůže nebýt Střední východ, a tam také možnost nové horké a světu velmi nebezpečné konfrontace. Nejvyšší místa nás, Čechy, laskavě nabádají, abychom nebyli rasisté. Ne že bychom kdy rasisty byli, ale to proto, abychom s česky otevřenou náručí vždy pomoci vlídně přijímali budoucí „národní hosty“, kteří budou u nás hledat bezpečný a pohodlný útulek v případě konfliktu. „Odporuj v počátcích“, nabádali staří latínici.

28. 9. 2009 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

HRADČANY NA NÁS NEVYDĚLAJÍ

„Ach synku, synku, doma-li jsi, tatíček se ptá, oral-li jsi...“

Tuhle znárodnělou jsme slýchali za První republiky velmi často. Je lhotejný, zda to bylo proto, že se líbila TGM, jak se říkalo, či z důvodů výchovných.

Byvalo jasné, že když se zlámalo, musí se spravit, a že synek se musí učit hospodařit. Tehdy ještě nevládli ekonomové a předsedové družstva, ale v hospodářském rozhlase pro zemědělce byly rozhovory dvou rozumných sedláků, Josefa a Václava, kteří si vzájemně radili, co, jak a kdy dělat na poli či v maštali. Skromně a pozorně jsem je poslouchával, a když se paní učitelka Šedivá ptala, čím chci být, odpověděl jsem hrdě: „Rolníkem!“

Tehdy vládla ještě rozumná Agrární strana a její předáci věděli, že jediné budeme-li pracovat na svém a po svém, že se můžeme nejen udržet v soutěži národů, ale i vysoukat na světovou špičku. Měli jsme na to!

V roce 1954 jsem s Vysokoškolským uměleckým souborem masíroval naposled na prvního Máje večer k Máchovi. Když jsme z Opletalky, kde VUS měl v koleji sídlo, přicházeli ke kavárně Slavii, dýchl na nás nejprve skvost Národního divadla a pak, jak všichni známe, náš oslnil unikát rozzářených, vznešených a neopakovatelných Hradčan. Kdosi jasným mezosopránem nadšené, napůl rozverně, napůl s hrdoostí a pýchou vykřikl: „*Ejhle Hradčana, vlastenci!*“ Kdo by nebyl okouzlen. Byl první Máj, byl krásy, mládí a lásky čas.

Pod mostem Legií uplynulo od té doby tolik vody, že by to pomalu naplnilo Baltik, a událostí s ní, že se nám točí z toho hlava, jak z ložnesky a ruského kola dohromady.

Chudák sv. Vít se asi nestáčí divit,

co mu s jeho katedrálou dělají a udělali a jak na ní dokonce chtějí vydělávat. Sv. Václav ve své kapli pláče, že mu zpod jeho sarkofágu dokonce vyloupli polodrahokánek. Ze se Karel IV., nesvatý, leč Otec vlasti, obrací v těsné schránce a pod nerez pláštěm z První republiky a zoufá si, když mu pronajímají jeho Karlštejny a jiné části země, kterou povýšil na sídelní Svaté říše římské, lze jen domyslet. To už není ani na prof. Černého „Pláč koruny české“. To je prostě průšvih.

Pamatuji se, jak jsem jako čerstvý inženýr prohledával v podzemí pod bývalým generálním ředitelstvím Škodovky v Jungmannově ulici její archiv a zasl jsem, co jsme za První republiky stavěli továren, lihovarů, cukrovarů po celém světě. Měli jsme v tom svoji osvědčenou praxi! Vždy jsme si sami vyprojektovali a vystavěli desítky svých podniků a produkty, včetně výborného řepného cukru vyváželi do celé Evropy jako své bílé zlato. Sami a z vlastního umu a iniciativy! Dnes s hrůzou čtu, že i cukr dovážíme...

Jaká bilance slibné nadšeného „sametu“, když jsme i za ubohé, nehezky překřtěné doby sovětské nadvlády, totiž „totáče“, byli výzkumným a projektovým ústavem pro celý socialistický blok. Nebýt našeho feropyralu, ruské družice by těžko vzlétaly.

Dnes si necháme diktovat od těch, co nás podceňují a své výrobky chtějí u nás prodávat. Jen proto, že se u nás dal kdosi lacině koupit a že jejich vlastní trhy byly a jsou jejich vlastní nadvýrobou přesyrceny. Naši výrobku ovšem předem jen za babku vykoupi a pak vzápětí zničí, jako ty farmaceutické závody u Opavy a jiné. Nemá nám nás samotných být líto? K čemu ta honba za peněží?

Zapomněli jsme na pohádku Sůl nad zlato?

Když jsme s profesorem Zeleným přednášeli pro Lidovou stranu na jejich soustředění v roce 1990, jak nejlépe přistupovat k privatizaci, pamatují se, jak se tam pan Ing. Lux uchítával ještě s nějakým jiným parťákem do hrsti. Měl zřejmě pravdu. My byli pro ně zřejmě hodně naivní národovci. Ing. Lux věděl už předem, že pojede do Ameriky, a k přípravě velkovýprodeje našeho hospodářství. A tihle lidé se vydávali za křesťany, neřkuli za katolíky!?!

Díky „sametu“ ze světového žebříčku průmyslové, především strojírenské a hutní výroby, kde jsme byli skutečnou minivelmocí, dnes konvergujeme k bezvýznamnosti. Vždyť jsme byli desátí v absolutní výrobě oceli na světě a náš odborný časopis Hutník se kompletně překládal do angličtiny, jak jsem našel v Londýně!

Už jsme mnohokrát poznali, že zlodějna rozmělní bohatství a znehodnocuje cenu práce vůbec. A je úplně jedno, kdo krade. I světová ekonomická velmoc Amerika se zmítá pod nájezdem velkozlodějů. Prof. Sachs odpomohl všem lidodemo od národních majetků a teď už odpomáhá samotné Americe. Jak je i tam možné, že stát mu z kreditního krachu, na kterém se spolupodílel, pomohl miliardovými „půjčkami“, a on vzápětí sám sobě a svým společením připisuje miliardové bonusy z okamžitých závrátných výdělků jeho bankovního království, které z peněz amerických daňových poplatníků zázračně restauroval!?!

Tito američtí finanční géniové spekulují, jak napálit Čínu, která je nyní největším věřitelem USA. Za americké dlužní úpisy dostane Čína

zapláceno znehodnoceným dolarem. To zkráceně. Tedy ta bída a mé stýskání se netýká jen mé rodné země! Chtěl bych ale, abychom my, naše republika (a doufám i spolu se Slováký a Podkarpatorusy), byli první, kteří se chopí poctivě svých věcí a začnou hospodařit na svém a po svém, bez cizí „pomoci“.

Jak z rodícího se evropského „žaláře národů“? S panem prof. Klosem jsem se v minulosti neshodoval, ale on sám dnes může vidět, že kdo nevyhoví evropskému diktátu, stává se vyvrhelem. Dle The Sunday Times z 11. 10. 2009, na str. 29 v článku „*Germans seek way to oust Czech leader over EU treaty*“ naši dávní „přátelé“ navrhuji cesty, jak prof. Klose z jeho prezidentského křesla odstranit! Ejhle, Evropská demokracie v praxi! Prezident Klaus v roce 2007 měl návrhy na neutralitu – dopisem z 18. června 2007 ústy pana Ladislava Jakla – moje důvody odmítl! Není nejvyšší čas, změnit stanoviska!?!

Jak se ale dostat z obecné hospodářské a politické šlamastiky u nás?

Předně rozpustit politické strany, které jsou naprosto neúčinné, a v parlamentě pracují proti našim národním zájmům (viz odhlasování radaru), a jejich majetky převést na Fond přímé demokracie.

Přistoupit k likvidaci korupce na všech stupních politického a hospodářského života. A konečně s okamžitou platností zastavit odprodávání našeho národního i soukromého majetku do ciziny a do rukou cizích státních příslušníků, a majetek zašantročený navrátit. To byl, jak historie učí, už požadavek za Jiříka z Poděbrad.

24. 10. 2009 EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA